

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 104

Dijous, 17 de desembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 67, segona reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (tram. 200-00071/08) p. 3

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00072/08) p. 19

Proposta de resolució

sobre la situació creada per l'anunci de tancament del centre productiu de Lear, a Roquetes (Baix Ebre) (tram. 250-02503/08) p. 33

Interpel·lació

al Govern sobre el calendari escolar (tram. 300-00248/08) p. 39

Projecte de llei

del Síndic de Greuges (tram. 200-00052/08) p. 45

Declaració

de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre la situació de l'activista sahrauí Aminatu Haidar (tram. 401-00044/08) p. 60

Projecte de llei

d'ordenació sostenible de la pesca continental (tram. 200-00048/08) p. 60

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00034/08) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre l'assumpció de competències en matèria de transport (tram. 300-00250/08) p. 77

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 67.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Atès que s'ha... (*Remor de veus.*) Es reprèn la sessió, estava dient. (*Pausa.*) Atès que s'han complert tots els tràmits preceptius, de conformitat amb l'article 72.3 del Reglament i d'acord amb la Junta de Portaveus, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia en el sentit d'incloure, a primera hora de la tarda, el debat i votació del Dictamen de la Comissió del Síndic de Greuges sobre el Projecte de Llei del Síndic de Greuges i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. En qualsevol cas, començaríem el debat en funció de l'ordre del dia.

I també els proposo la inclusió de la Proposta de resolució sobre la situació creada per l'anunci del tancament del centre productiu de Lear, a Roquetes, que també l'incorporarem a l'ordre del dia en funció del desenvolupament del debat pressupostari.

Podem acceptar aquestes propostes? (*Pausa.*)

Doncs, queda fixat així a l'ordre del dia.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (tram. 200-00071/08)

I anem per al setè, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos sobre el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010.

El debat s'iniciarà amb la defensa de les esmenes reservades i el posicionament dels grups parlamentaris, per ordre de major a menor. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari ha presentat i manté totes les esmenes, un volum molt important de les esmenes, l'objectiu i la vocació de les quals no són altres que intentar donar un tomb, un canvi radical al que es desprèn d'aquests pressupostos, ja que a judici nostre no serveixen per afrontar la greu i delicada situació de crisi actual. Els pressupostos són la traducció en xifres econòmiques de les polítiques previstes, però també són la imatge fidel de quin govern tenim, quina és la seva aptitud i quina és la seva actitud enfront de la situació actual. Amb el que hem llegit del pressupost, escoltat, analitzat, en tots els debats que hi ha hagut en les diferents comissions, ens ratifiquem encara més en les nostres esmenes, sabedors, però, que el problema ja no rau estrictament en aquesta o en aquella partida i prou, sinó també en les actituds que les informen. Per això creiem que cal un tomb radical en molts ordres.

Què és el que hem constatat i el pressupost d'avui que discutim ho evidencia i que nosaltres no compartim? Doncs, sobretot, vuit grans aspectes i vuit grans principis.

En primer lloc, hem constatat que aquests pressupostos estan inspirats en allò de: «Què hi farem? Això és el que hi ha, i no dona per a més.» I això que el juliol ens van dir que ens havia tocat la grossa amb el nou sistema de finançament acordat. Ara, amb els números, és quan es veu que allò va ser pura gesticulació, pura fugida endavant, per dissimular una renúncia, allò que per llei validada pel poble de Catalunya ens pertocava. Hem passat de dir que era el millor sistema de finançament d'allò que deia aquell, «del món mundial», a dir, com ho va fer en aquest cas el conseller Huguet en el debat de pressupostos al seu departament –consta a l'acta–, que el nou sistema de finançament servia només per parar el cop. I ahir vam veure en el debat que vam tenir ahir, com servirà no per parar el cop, sinó per tapar forats, amb sort, per culpa dels seus excessos durant molts i molts anys. I per això més d'un i de dos consellers en comissions han dit que és cert que hi falten coses de primer ordre, però que això és el que hi ha i no dona per a més.

En segon lloc, hem constatat –i el pressupost que avui discutim ho evidencia– l'anar cadascú a la seva com a criteri. Un govern compartimentat, cap transversalitat ni concretada ni –marca de la casa– defensada, cap fil roig que mirant les presentacions de les diferents conselleries fos coincident. L'acord estratègic n'és el paradigma. El que hauria de servir i ser l'eix vertebrador per al canvi del model productiu i la recuperació econòmica ni es compleix –m'hi referiré després– ni es tradueix en una aposta clara que informi de manera transversal el conjunt del Govern. Referències o d'esquitllada o a resposta o a instància dels grups de l'oposició. Cadascú a la seva, cadascú al seu i prou. No hi ha partitura, es toca d'oida, i això, per fer front a la situació actual, és letal.

En tercer lloc, hem constatat en aquests pressupostos com, sense cap mena de rubor, s'expliquen com objectius i compromisos els mateixos que surten any rere any

sense que s'hagi fet res. Llegint les memòries que acompanyen els pressupostos dels anys 2007, 2008, 2009 i aquestes del 2010, són innumerables els compromisos que ja en podríem dir que són un clàssic, que vol dir que surten any rere any com a novetat a fer, com a compromís, i la realitat és que no s'acaba fent res. D'exemples, els que vulguin: des de la nova Llei de finances públiques a la nova Llei de finançament del transport públic, de la nova Llei de la biodiversitat i el patrimoni natural a la nova Llei de Sindicatura de Comptes, de la nova Llei de caça a multitud de plans i programes que van sortint sempre en aquelles presentacions tan fastuoses, però que cada any es van repetint. Ens han explicat durant massa anys que farien les mateixes coses, sense que s'hagi fet res de res de moltes d'aquestes que, hi insisteixo, surten cada any. I entendran, per tant, que nosaltres a tot això donem be poca o nul·la credibilitat. Hem trobat, per tant, en els pressupostos allò que és marca de la casa de aquest Govern, i és l'abisme entre les paraules, els anuncis i els fets.

En quart lloc, hem constatat en aquests pressupostos allò de què també peca tant i tant aquest Govern, i és que vostès, senyors del tripartit, es pensen que pel fet d'aprovar una llei, quan està aprovada, pel fet d'aprovar una norma, la realitat es transforma automàticament, sense fer res més; que un cop aprovat, sols cal celebrar-ho i publicitar-ho, i allò ja funcionarà i s'aplicarà sol. I deuen pensar que sense diners, sense partides i sense estar-hi a sobre la realitat es transforma automàticament. Aquí, el cas més paradigmàtic és, per exemple, la Llei d'educació, la nova Llei d'educació, però també hi ha la Llei d'urbanitzacions; però també tota l'extensió que marca la mateixa Llei de la dependència; però també els compromisos que marca i a què obliga la llei, per exemple, en el finançament de les universitats, etcètera, no? On són els recursos per a l'aplicació real i efectiva d'aquestes lleis que tant s'han anunciat, a què tanta importància s'ha donat? No hi són. I això han de pensar que també genera un sentiment de frustració a molts col·lectius que havien dipositat moltes esperances en aquestes noves normatives, que per això vostès deien que les feien.

En cinquè lloc, hem constatat en aquests pressupostos que els números reals que hi consten, els números, no tenen a veure amb la venda i publicitat que n'ha fet el Govern. No són uns pressupostos que prioritzin ni serveixin per canviar el model productiu i sortir de la crisi, no són uns pressupostos socials que abordin i facin front a les conseqüències socials de la crisi, i no són uns pressupostos austers que facin que el Govern prediqui amb l'exemple. No permeten impulsar un nou model productiu i sortir de la crisi, per què? Doncs, molt evident: perquè, per exemple, pel que fa a l'acord estratègic, aquest any 2010 hi haurà una rebaixa del 25,8 per cent respecte als pressupostos de l'any 2009, aquest 2010 es destinaran 2.339 milions d'euros menys a l'acord estratègic, fet que desmunta, al nostre entendre, de manera contundent que sigui una de les prioritats d'aquest pressupost.

I es retallen recursos en què? En infraestructures, en inversió, es retallen recursos en competitivitat empresarial, es retallen recursos en qualitat de l'ocupació... I així hem de sortir de la crisi? I, pel que fa als indica-

dors de compliment dels cent dos grups de mesures que hi ha a l'acord, només quinze, de cent dos només quinze compleixen els indicadors previstos.

Si anem desgranant més, per dins, els números del pressupost, programes que són prioritaris en l'acord estratègic veuen com pateixen retallades en aquests pressupostos. Per exemple, es retallen les partides destinades a disponibilitat i abastament d'aigua, a carreteres, infraestructures ferroviàries, logística, societat de la informació; ordenació i promoció del sòl i edificacions industrials i de serveis rebaixen un 46,7 per cent; suport a l'agroindústria, energia... Tot això, ho rebaixen.

I amb aquesta política de rebaixar aquestes partides hem de sortir de la crisi? Al nostre entendre, evidentment que no. I hem de canviar el model productiu? Evidentment que no. Per això diem que no serveixen aquests pressupostos per canviar i millorar el model productiu.

I no són uns pressupostos socials, per molt que ho vagin dient i ho vagin repetint, *erre que erre*. No són uns pressupostos socials. Perquè, a més a més d'algunes coses a què ja m'he referit, a més a més en aquests pressupostos, números en mà, per exemple, veus com els ajuts per a les famílies amb fills d'entre zero i tres anys, per segon any consecutiu, no s'incrementen. I això no és bo, i menys ara. Els ajuts complementaris per a les persones vídues no s'incrementen respecte l'any anterior i es queden als quaranta-cinc euros; és la primera vegada que succeeix. I això no és bo, i menys ara, en la situació actual. L'indicador de renda de suficiència de Catalunya s'actualitza en un 1 per cent, percentatge ridícul si volem que al final s'acosti –s'acosti– al salari mínim interprofessional. I això no és bo, i menys ara. El Programa d'atenció primària a la salut es redueix un 1,6 per cent. I això no és bo, i menys en la situació actual. Els recursos destinats a l'habitatge cauen un 23,8 per cent. I això no és bo, i menys ara. Per no parlar dels continus problemes que apareixen al desplegament de la Llei de la dependència, derivats tant de la manca de recursos, com també de la mala gestió per part del Govern, que provocarà, com molt bé va dir el diputat Cleries, que l'únic dret garantit per aquesta llei serà el dret a esperar-se.

Per tant, no serveixen, aquests pressupostos, per abordar les greus conseqüències socials d'aquesta crisi.

I no són uns pressupostos austers. Cauen els ingressos per impostos més d'un 20 per cent i, en canvi, la despesa corrent augmenta un 5,2 per cent. Pel que fa a personal en concret, si fem una comparació en termes homogenis –en termes homogenis, que és el que se'n va demanar–, l'increment és concretament de 4.917 persones més, el que suposa un increment net del 2,2 per cent. I ni molt menys –i ni molt menys– són tots mestres mossos i metges. El tripartit diu que es congela el sou dels alts càrrecs i de tot el personal directiu, però en canvi creix la partida de sous per a aquest personal un 3 per cent. Això vol dir que o incrementa el sou o n'hi acaben posant més. I per acabar-ho d'adobar, per si n'érem pocs, el pressupost contempla la creació de més estructura, de més i noves empreses públiques tan peculiars com Remodelacions Urbanes, SA, Autometro, SA, o Viatges de Muntanya, SA, etcètera, i situa en més de 224 entitats, entre organismes, empreses, societats,

consorcis i fundacions. Un tema que la Sindicatura de Comptes fa temps que alerta que s'hauria d'anar justament en la línia contrària, és a dir, a reduir tota aquesta dispersió. Per no parlar de la dificultat del que seria el control parlamentari, el control polític pel que fa a aquestes polítiques.

I segueixen sense estar-se de res d'allò que és prescindible. Aquí ja, en el pressupost, hem vist un aspecte molt divertit, no? Diu, per exemple, en tot el tema d'estudis i informes, baixa per exemple d'un departament o d'una direcció general 1.200.000 euros, però després incrementa la partida 1.200.000 euros d'altres treballs fets per externs, no? No s'estan de res, i volen confondre, i aquest també és un tema en què el tripartit i el Govern tripartit juga molt, però nosaltres evidentment ho hem d'evidenciar, confonen a dir: «Han incrementat les partides d'aquesta política o de l'altra política», però quan desgranes veus que això no es tradueix que han incrementat per a més servei directe a la persona, per a més prestació directa a la persona. Perquè en molts casos l'increment d'aquesta partida, d'aquesta secció, correspon al que seria engreixar més l'estructura de l'Administració en ella mateixa, i no pas a serveis o prestacions directes a la gent.

Per tant, números en mà, *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* en mà, no dossiers de presentació en mà, aquests pressupostos ni prioritzen el canvi productiu, ni són socials, ni són austers. Això sí, si alguna prioritzen, si alguna despesa enguany destaca per sobre de qualsevol altra per ella mateixa, és la vinculada a l'endeutament. Aquesta sí que és la gran novetat i prioritat del seu increment. Jo crec que el president de la Generalitat, quan va dir que de cada tres, un euro es dedicava a polítiques socials, crec que es va equivocar, perquè és de cada tres euros, un es dedica a tema d'endeutament.

I en sisè lloc, hem constatat, i el pressupost que avui discutim ho evidencia, que aquest Govern, com diu aquell, pensa i creu que més enllà del Nus de la Trinitat no cal un esforç inversor. Les xifres evidencien el model de país i la concepció d'equilibri territorial que té el tripartit: el de la Catalunya postal, el de la Catalunya de cap de setmana, no? Un govern i un pressupost que situa el 68 per cent, el 68 per cent de totes les inversions de Catalunya, les concentra a l'àrea metropolitana. El 68 per cent de totes les inversions. El 2003, que els agrada tant comparar, era el 48,5. El 68 per cent de totes les inversions de Catalunya, a l'àrea metropolitana. I no pas a tota l'àrea metropolitana, ni a tot l'àmbit metropolità.

I per tant, es castiga, perquè no han parat de perdre pes, es castiga a nivell d'inversió les Terres de l'Ebre –tant que en parlen, sobretot en campanyes electorals–, baixa la inversió a les Terres de l'Ebre; al Camp de Tarragona baixa molt; a les comarques gironines; a l'Alt Pirineu i Aran, i també d'una manera molt desproporcionada baixa la inversió a les comarques centrals de Catalunya.

Fins a quinze comarques, el 2010, el 2010 fins a quinze comarques rebran menys que el 2003, havent-hi el doble de pressupost. I a moltes d'elles es va repetint any rere any. L'Alt Camp, l'Alt Empordà, l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Bages, el Baix Camp, el Baix Penedès, el Garraf, el Gironès, Osona, el Pallars Jussà,

el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, la Segarra, i la meua comarca, que tot i estar dins de l'àmbit metropolità, el Vallès Oriental, reben menys el 2010, i no és pas l'única vegada, que el que reben el 2003. 1.800 milions d'inversió l'any 2003, més de 3.000 milions l'any 2010. I rebran menys el 2010 que a l'any 2003. El mateix passa amb la Val d'Aran. Com si tota aquesta gran part del territori no tingués ni necessitats ni reptes de futur. Com si a ells no els afectés la crisi i no els calguessin inversions. Aquesta és la resposta i el seu compromís amb aquests territoris. La resposta a l'impacte de la crisi, per exemple, de Lear per part del Govern és invertir menys a les Terres de l'Ebre. Aquesta és la seva dinàmica. Aquests són els fets. Aquests són els números. El tall gros de la inversió, el tall gros per a la metròpoli, i els ossos i les engrunes, per a la resta del país. I per tant, uns pressupostos que fomenten el desequilibri territorial tan descaradament, mai podran tenir el nostre suport.

En setè lloc, hem constatat, i el pressupost i tota la seva tramitació, que avui arriba al darrer debat ho ha evidenciat d'una manera claríssima, no? I és una altra marca de la casa. I és la improvisació com a criteri, i com a resultat de tenir un govern dividit i enfrontat públicament en qualsevol tema que esdevé important. Dividit, per exemple, en la seva concepció dels ingressos, dels tributs. Què hem de dir del que representa i del que suposa un tema tan important com l'impost de successions? Què hem de dir-los, nosaltres, que no s'ho hagin dit entre vostès? Què hem de dir-los? S'ho han dit tot. El president de la Generalitat, evidentment, en temes d'aquest calat, importància i divisió, ni hi és ni se l'espera. Però el vicepresident ha parlat molt clar, dient que una part del tripartit, i per tant una part del Govern, no s'ha assabentat que el mur de Berlín fa vint anys que ha caigut i que el cinema ja és en color. Però és que són justament aquests els que s'han endut el gat a l'aigua, i, per tant, felicitats, senyors d'Iniciativa, no? Per tant, ha guanyat en l'impost de successions i donacions la concepció aquella d'aquells que no s'han assabentat que el mur de Berlín fa vint anys que ha caigut i que el cinema ja és en color, i no són paraules meves –Déu me'n guard–, són paraules del vicepresident d'aquest Govern.

Per tant, quines garanties té aquest pressupost, amb aquesta manera de fer que no hi surt, es veu, el resultat final d'aquest tribut? Estem parlant d'una partida que, el dossier en mà, hi han més de 800 milions d'euros. Ahir, a corre-cuita, hi ha un acord. Per tant, aquest càlcul d'ingressos ja no deu servir, no?

Per tant, rigor i serietat del document que avui es proposa aprovar, doncs cap: improvisació i frivolitat total. Tant en els ingressos com també en les despeses. Ahir i avui van anunciant a bombo i platerets un acord social contra la crisi. Però, escolti, és que en aquest document que volen aprovar avui, és que no hi ha ni una sola referència; però és que no hi ha ni una sola partida. Però no s'adonen vostès, amb el que estan dient aquests dies, des de que han presentat els pressupostos, fins a quin punt porten aquesta frivolitat i improvisació de tot plegat? Si estan convertint el debat dels pressupostos en una comèdia. Si el més important no hi consta. Si el més

important de la Llei d'acompanyament no hi consta. Se n'adonen? Ni una referència a aquest acord tan important que vostès diuen, ni una partida. Què passarà? Que ens quedarem una altra vegada amb això: amb un anunci, amb una signatura, amb una foto, molt bé; però pensant-se que això, a partir d'aquesta signatura, això ja es transforma automàticament, que no hi calen diners, que no hi calen recursos, etcètera.

Per tant, exactament, què és el que estem aprovant avui? Quan ho canviaran? A partir del 2 de gener? Per això nosaltres diem, de la poca credibilitat, de la improvisació, i que el debat pressupostari se'ns demana... A més se'ns demana: «Volem un debat d'alçada.» Però com hem de fer un debat d'alçada? Primer, que no el fa el tripartit. Segon, si ens estan canviant els números mentre estem discutint els pressupostos, si els anuncis més importants de l'any aquí no hi consten, i se'ns demana un debat d'alçada? No, per favor. Vostès hauran aconseguit, com en moltes coses, un dels debats més importants de l'any com és el debat de pressupostos que acabi esdevenint una comèdia i una farsa.

I en vuitè lloc, i per acabar i a tall de síntesi, però que relliga amb tot això: hem constatat –i el pressupost regalima per tot arreu, i nosaltres evidentment ens hem de basar en el que diu el pressupost, en el que han dit els consellers en els diferents debats que hem tingut–, aquest pressupost el que evidencia és que desprenen claríssimament molta resignació i cap reacció. Resignació davant la gravíssima i delicada situació econòmica actual, i cap mena de reacció important. Cap reacció amb majúscules. I així ens va, i així ens pinta que ens anirà. Els països que ja es comencen a passejar pels brots verds són aquells que van reaccionar, que no van esperar res dels altres, i que conscients que o ells es treien les castanyes del foc o ningú ho faria per ells, van reaccionar i van actuar. Aquí, a Catalunya, en canvi, el Govern afronta la solució de manera molt diferent. Aquí la solució de la crisi és com aquell que va al túnel de rentat. Almenys així ens ho va dir i ens ho va explicar de manera solemne aquí el president de la Generalitat no fa massa dies. Va dir, la seva conclusió, la seva actitud davant d'això, va ser: «Vam ser els últims a entrar a la crisi, i serem els últims a sortir-ne.» Llavors, és clar, hom entén com estan concebuts aquests pressupostos: estan fets i pensats per passar l'estona a la cua fins que ens toqui tanda, si és que ens en toca. El pressupost pensat com a pur tràmit, que s'ha de passar com es pugui. El pressupost pensat per cobrir les necessitats i capricis del Govern, o dels partits del Govern en un any electoral, i no pas pensats en les necessitats, en les ambicions, en els reptes de la gent i del país, en un any de greu crisi econòmica, amb greus conseqüències socials.

Aquesta, senyores i senyors diputats, és la síntesi, i aquest és el gran dèficit, no sols d'aquest pressupost sinó també, per extensió, evidentment, per a aquest Govern. I per això, senyor president, senyores i senyors diputats, mantenim totes les nostres esmenes, perquè la reacció superi la resignació i, sobretot, l'ambició superi la contemplació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Estem avui en el tram final del debat del pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2010. Concretament, és el quart pressupost que debatem en aquesta legislatura, i cada un pitjor que l'anterior, per cert. És el darrer pressupost d'aquest Govern en aquesta legislatura. Penso que és el darrer pressupost d'una etapa, d'una etapa del que podríem anomenar com la segona etapa del tripartit, i penso també que serà el darrer pressupost d'aquest Govern, tal com el coneixem avui, perquè en el proper Govern esperem trobar-hi persones diferents i partits diferents, també. Un pressupost que se'ns ha presentat amb un escenari amb més de sis-cents mil persones a l'atur, a Catalunya, amb una taxa de l'atur ratllant el 16 per cent, amb una caiguda de l'ocupació i de les afiliacions a la Seguretat Social que ha estat més forta a Catalunya que a la resta de l'Estat espanyol, amb més de cent mil autònoms que han plegat de treballar en el darrer any a Catalunya. Aquest és l'escenari en el qual se'ns ha presentat aquest pressupost. I davant d'aquest escenari, entenem que una bona, correcta i encertada política econòmica, pressupostària, hauria estat, per sortir de la crisi en què ens trobem, la d'un govern que fixés com a prioritats precisament lluitar contra aquesta situació.

Cal tenir molt clares, però, quines són les autèntiques prioritats per poder afrontar aquesta situació. I es necessita un govern fort, un govern sòlid, un govern cohesionat, per poder afrontar la situació, que sigui capaç de prendre decisions arriscades i que impulsi les reformes estructurals necessàries. Però lamentablement no és aquest cas el que tenim a Catalunya. Nosaltres no tenim aquesta sort.

El pressupost és la principal eina, se n'ha parlat abans, que tenen els governs per impulsar les seves polítiques. Són la traducció econòmica de les seves prioritats. Però aquest Govern ha equivocat les seves prioritats i, en lloc d'afrontar la crisi, el que fa és agreujar-la any rere any, des del 2007 fins ara; cada any, pitjor que l'anterior.

Ens hem trobat amb la posició de sempre del Govern: negar la realitat, no acceptar cap proposta que li vingui de l'oposició; cap ni una. Per què? En una situació com aquesta, senyor conseller, fixar les prioritats i buscar el consens amb les forces de l'oposició hauria estat el millor servei a la societat; el millor. Per què no ho fan? Per què no ho han volgut fer? Vostès estan ofegant l'economia amb la seva política econòmica. I davant d'això, cal reaccionar abans que sigui massa tard. Potser no hi serem a temps, amb aquest Govern. El Govern tripartit ha presentat els pitjors pressupostos que es podrien fer per assolir el principal objectiu que té plantejada la societat catalana en aquests moments, que no és altre que sortir de la crisi. I avui tornarem a votar uns pressupostos que, lluny d'afavorir la recuperació econòmica, semblen dissenyats expressament per posar les coses

encara pitjor. Sembla incompreensible. Es proposen no rebaixar els impostos de manera significativa, gastar més quan ingresem menys, incrementar el dèficit i el deute i, per tant i en conseqüència, incrementar i estendre l'atur a Catalunya.

Necessitàvem un pressupost per sortir de la crisi. Ja li ho vaig dir. Ens hem trobat amb un pressupost d'un govern que està en crisi. Un pressupost que ens apartarà de la recuperació econòmica i generarà encara més tancaments empresarials i més atur a Catalunya. Nosaltres vam presentar aquest Govern una esmena a la totalitat en el seu moment, i la vàrem defensar des d'aquesta tribuna. Fa un mes, d'això. I durant un mes, no hi ha hagut absolutament ni un sol canvi, ni una sola variació en l'orientació d'aquest Govern. Hi havien motius fonamentats per a aquella esmena: la manca de credibilitat de les previsions que fa el Govern, està ratllant la illegalitat en la matèria d'estabilitat pressupostària i sanejament del dèficit públic; descontrol en el dèficit i el deute; hipoteca insostenible per a les futures generacions; manteniment de la pressió fiscal; mancat d'austeritat; erràtic en les prioritats; caiguda de les inversions; ineficàcia en la lluita contra l'atur; perjudicial per a les famílies, i perjudicial per a les empreses i els treballadors autònoms.

En resum, rebutjàvem i rebutgem aquest pressupost perquè és un pressupost inviable i sense credibilitat. Presenta un dèficit desbocat i demostra manca d'austeritat. Manifesta la incapacitat per abaixar els impostos en termes reals, i és erràtic en les seves prioritats; la primera, lluitar contra l'atur. Li recordo què és el que està frenant encara ara la recuperació econòmica, i això, reconegut pels principals organismes internacionals: és la manca de crèdit, i l'excessiva demanda per finançar els elevats dèficits públics que afegeix més traves a la recuperació del crèdit del sector privat. El dèficit brutal de l'Administració i l'increment del deute públic perjudiquen clarament les empreses que busquen aquest crèdit.

Catalunya ha doblat el seu deute amb el tripartit i va camí de triplicar-lo en més d'un any: 16.000 milions d'euros en tan sols tres anys de Govern tripartit, per situar-se a la ratlla de superar pràcticament els 30.000 milions d'euros de deute acumulat. Es tracta, sens dubte, d'una hipoteca insostenible per a les futures generacions catalanes, que en aquests moments suposa ja una càrrega de més de catorze mil euros a sobre de cada una de les famílies catalanes. És un pressupost mancat d'austeritat. No hi ha en aquests pressupostos un veritable esforç ni una autèntica voluntat política per reduir la despesa de forma significativa alliberant recursos per reduir el dèficit, rebaixar els impostos i prioritzar la despesa productiva; no hi és. És un pressupost, a més a més, en el que cau la inversió. En els pressupostos de la Generalitat per al 2010 totes les despeses creixen menys les inversions reals, que cauen un 6,1 per cent. A part la inversió es concentra en un 70 per cent en l'àrea metropolitana, amb una claríssima visió d'equilibri territorial d'aquest Govern.

A més a més, amb una fiscalitat que resulta perjudicial per a les famílies, per a les famílies i per a les pimes i per als treballadors autònoms; que no resol, ni molt

menys, amb el pacte vergonyant i ridícul que hem conegut ahir a la tarda al qual han arribat amb Iniciativa per Catalunya Verds per rebaixar, aparentment, l'impost de successions i donacions amb una lamentable entrega per capítols que portaran diferents fases fins d'aquí a un parell d'anys que els ciutadans comencin a notar una mica allò que avui els estan explicant a través de determinats mitjans de comunicació que notaran ja a primers de l'any que ve, cosa que no és certa –no és certa–; amb polítiques actives d'ocupació insuficients, amb deficiències importants en matèries tan fonamentals i claus com la salut, l'agricultura, les despeses de personal, la despesa en l'acció exterior, el manteniment de la despesa innecessària i supèrflua, l'educació, la seguretat o la inexistència d'autèntiques polítiques de família.

El pressupost que necessita Catalunya és un altre, no és aquest, no és el que avui votarem en aquest Parlament i és un pressupost que podria ser possible perfectament. És un pressupost diferent, amb altres principis rectoris, amb altres criteris que l'inspiressin, aprimant l'Administració, per exemple, racionalitzant la despesa administrativa, amb una autèntica política d'austeritat en la despesa, reduint el dèficit i el deute públic, baixant els impostos, prioritzant la despesa productiva, incrementant la inversió, fomentant la creació de llocs de treball i mantenint la despesa social necessària.

Per tots aquests motius el nostre grup, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, va presentar en el tràmit corresponent 686 esmenes al pressupost, 686 esmenes fonamentalment a l'articulat, amb la finalitat de corregir dèficits i prioritats equivocades en tots i cadascun dels departaments de la Generalitat. Els grups del tripartit no han considerat oportú votar-ne o aprovar-ne o negociar-ne o transaccionar-ne ni una sola, ni una sola de les 686 esmenes.

No les puc detallar, evidentment, totes i cadascuna d'elles, no és aquest el moment per fer-ho, ja les hem debatudes en la comissió; però totes elles responen a uns objectius molt clars en cada una de les matèries. I m'agradaria repassar-les sintèticament perquè bàsicament responen a dos grans objectius. Per una part, encaminades a resoldre el desequilibri territorial d'aquests pressupostos, els quals estan totalment centrats en l'àrea metropolitana de Barcelona, cosa que per si sola no és dolenta, però que, en aquest cas, provoca que la resta de comarques catalanes perdin o quedin pràcticament oblidades; la manca d'inversió en el territori que permeti tenir més i millors infraestructures de tot tipus i alhora també permeti donar, per part del Govern de la Generalitat, més i millors serveis a les comarques que reben un tracte discriminatori. I, d'altra banda, encaminades també totes elles a atendre prioritats que han quedat desateses en el pressupost dels diferents departaments que se'n presenta per al 2010.

En l'àmbit de la política territorial i obres públiques per la millora de les infraestructures viàries i ferroviàries de les nostres comarques, en aquest sentit, tant desencallant temes pendents des de fa temps com realitzant projectes nous, però del tot necessaris per la millora de la connectivitat dels nostres pobles i ciutats, així com una millora del transport de viatgers amb l'ampliació

de les rutes actuals en algunes comarques, la creació de noves en d'altres, construcció de terminals d'autobusos, algunes, per cert, que ja haurien d'estar fetes, etcètera.

O en l'àmbit de l'economia, per millorar els plans de dinamització comarcal en aquelles comarques on els efectes de la crisi han estat més devastadors: ajudes a empresaris i autònoms i foment i millora de les energies renovables i les seves infraestructures.

O en l'àmbit del treball, per millorar i ampliar l'organització del Servei d'Ocupació de Catalunya a través de la creació d'oficines d'aquest servei que siguin realment eficients. Invertint realment en polítiques actives i dotant d'incrementos reals, adequats a l'increment de la situació d'atur que patim i no increments petits que no atenen realment les necessitats.

O en l'àmbit, per exemple, de la innovació, de la universitat i de l'empresa; esmenes que hem presentat adreçades a fer incidència sobre aquells aspectes d'aquest departament que tenen efectes sobre l'economia de Catalunya, sobre el turisme, sobre el comerç, sobre aquells elements que han de propiciar la transformació industrial de la societat actual, com la recerca, la innovació, les telecomunicacions, la societat de la informació i la internacionalització. En aquest departament concretament ajudes al sector, per exemple, del suro, un sector molt important a Catalunya i molt especialment oblidat per aquest Govern.

En l'agricultura, per millorar el sector, amb especial atenció i incidència als joves agricultors. Aviat ens trobarem amb un camp abandonat.

O en l'àmbit del medi ambient i l'habitatge, per intentar propiciar una millora i reforçament de les xarxes de sanejament, millora de les infraestructures hidràuliques, recuperació ambiental, millora de la neteja i el manteniment de les lleres dels rius i rieres de Catalunya, impuls i promoció de l'habitatge oficial tant de lloguer com de compra.

O en l'àmbit de la política interior, tan important, no?, incrementant el nombre d'efectius dels Mossos d'Esquadra i la millora de la xarxa d'infraestructures de les comissaries que hi han a Catalunya, necessaris per garantir la seguretat, prioritària per nosaltres, així com també la millora de la xarxa d'infraestructures i el nombre d'efectius del Cos de Bombers, també un element prioritari.

I en l'àmbit de la governació, per la millora de la xarxa de les comunicacions a través d'aconseguir el desplegament total i definitiu de la banda ampla i TDT i fibra òptica en totes les zones de Catalunya.

O la justícia, millorant la xarxa d'infraestructures judicials, els jutjats i les persones.

I en l'educació, l'àmbit educatiu, amb la millora dels recursos destinats a les escoles, en la lluita contra el fracàs escolar, en la millora de la formació professional, en l'impuls de l'ensenyament dels idiomes i, sobretot, millora de les infraestructures educatives –escoles bressol, etcètera–, increment del pressupost destinat als consells comarcals per les beques de transport escolar i menjadors que han estat congelades i fa que els con-

sells comarcals no puguin ajudar a tots els ciutadans i, per tant, que aquests hagin de pagar una part d'aquests serveis que no haurien de sostenir.

O en l'àmbit de la salut, que és un departament cabdal pel que fa a les polítiques i que malauradament, any rere any, perd pes en el conjunt del pressupost. Hem presentat un seguit d'esmenes amb una clara intenció de corregir les deficiències que pateixen els usuaris de la sanitat pública catalana i, alhora, paliar les diferències territorials, les diferències en la qualitat assistencial que depenen d'on visquin els pacients, incrementant, per exemple, el nombre de metges especialistes, pediatres, oftalmòlegs, psiquiatres i salut mental, reducció de les llistes d'espera –un tema cabdal– per intervencions quirúrgiques, reducció dels terminis d'espera de les visites o la racionalització dels horaris quant a la duració de la visita i també a la millora dels serveis d'urgències, dels CAP i la millora de la xarxa d'infraestructures sanitàries.

I també en l'àmbit de l'acció social. Hem presentat un paquet d'esmenes important per incrementar els recursos destinats al desplegament òptim de la Llei de la dependència, la qual actualment pateix una manca de recursos molt greu i, per tant, el seu desplegament és desigual i molt deficient; increment del nombre de places en centres de dia i residències per a persones de la tercera edat i per a persones discapacitades; millora i creació de noves infraestructures socials en el territori, pisos tutelats, llars de residència, centres de dia; millora dels plans municipals d'immigració per ajudar als municipis que són els que tenen la dificultat més a prop cada dia.

Totes aquestes esmenes, resumides molt sintèticament en aquests blocs, tenen una finalitat clara, que és corregir la deficiència, l'error en les prioritats d'aquest Govern. I evidentment són possibles. Es pot criticar que representen increments de despesa. Clar, són increments de despesa per recursos alliberats en una política diferent de la que ha fet aquest Govern. La nostra proposta és concreta i és viable i ho varem explicar i ho tenim analitzat i ho tenim estudiat. La nostra proposta consisteix a reduir el Govern, aprimar aquest Govern sobredimensionat, excessivament dimensionat com a conseqüència del necessari repartiment entre els tres partits que formen part d'aquest Govern. La nostra proposta consisteix a reduir el Govern de catorze a deu conselleries –de catorze a deu conselleries– i passar el rasclet departament per departament, article per article, partida per partida, amb totes aquelles despeses que en moments de crisi es poden reduir perfectament. I tot això suposaria un estalvi de 1.500 milions d'euros, amb quatre conselleries menys, passant el rasclet, com dic, a cada una de les partides. I amb 1.500 milions d'euros es poden abaixar els impostos, es pot garantir la inversió productiva i es pot garantir el manteniment de la despesa social. Però això requereix un govern amb voluntat autèntica d'aprimar l'Administració, de ser auster en la despesa i de modificar, invertir les seves prioritats, cosa lamentablement que no fa el Govern que actualment tenim.

Les nostres esmenes, com he dit, han estat totes rebutjades, en la comissió, evidentment. Aquest pressupost,

segons la nostra opinió, agreujarà la crisi. Aquest pressupost crearà més atur i ens farà a tots més pobres, no perquè la voluntat del pressupost ho sigui, no penso que la voluntat del Govern sigui aquesta, no estic pas dient això, sinó per l'error en la manera de fer aquest pressupost i per l'equivocació en la fixació de les seves prioritats i l'erràtica manera de gestionar-lo.

En resum, senyores i senyors diputats, senyor conseller, mentre la gent es manifesta al carrer tots aquests dies que ho estem veient com a conseqüència de la situació de crisi greu que pateixen i de la quantitat cada dia més gran d'expedients de regulació d'ocupació d'empreses que plantegen reduir les seves plantilles, mentre la gent es manifesta al carrer, com li dic, per no perdre el seu lloc de treball, el Parlament de Catalunya, la màxima institució catalana, avui –això sí, amb el nostre vot en contra–, aprovarà un pressupost que dóna l'esquena a la realitat de les famílies i de les empreses catalanes i que s'apartarà, irresponsablement, del camí de la recuperació econòmica que és i hauria de ser i és l'únic objectiu que hauria de tenir en aquests moments aquest Govern: lluitar per anar en el camí de la recuperació econòmica, perquè la gent pugui tenir allò més preuat que és un lloc de treball, que és el que avui estan perdent.

Realment, senyor conseller, una llàstima, una verdadera llàstima que hagin perdut aquesta gran oportunitat que tenien de no fer el quart pressupost de la legislatura tan dolent, més dolent que els anteriors encara, i, en canvi, fer un pressupost que realment servís, que hagués servit per donar resposta als problemes que tenen els catalans i les catalanes en aquests moments.

Però, no perdem l'esperança, el Grup Parlamentari Popular Català té esperances en el futur; les solucions hi són –les solucions hi són–, però les haurà de gestionar algú diferent. Arriba l'hora del relleu, nous temps, temps de canvis, són necessaris. Cal un nou govern i nosaltres estem preparats.

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per a defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, defensarem l'esmena de Ciutadans en aquesta intervenció i també compartirem el portaveu d'economia el nostre grup en aquesta mateixa intervenció.

El primer que volem remarcar és l'actitud davant d'aquests pressupostos d'aquest Govern, actitud d'intentar arribar a acords amb l'oposició. Aquests dies que veiem, fins i tot, també, en l'àmbit de tot Espanya, intents per arribar a acords sobre la crisi, aquí no només no s'han fet intents, sinó ni tan sols s'ha escoltat la possibilitat d'arribar a cap acord amb aquest àmbit de pressupostos. Per tant, diguéssim que l'actitud, que és important en l'àmbit en general, però sobretot en la política, doncs, demostra que aquest Govern de cap manera vol acceptar

esmenes, consells, pactes amb cap grup de l'oposició. És una forma de fer política absolutament obsoleta pels moments que vivim i per la situació de crisi econòmica que tenim. Ho hem defensat a Ciutadans en aquesta cambra, ho hem demanat a l'Estat i creiem que no podem sortir d'aquesta crisi anant cadascú a la seva, intentant posar-se medalles o recelant del que pugui proposar un grup diferent als que donen suport al Govern. Per tant, ja, d'entrada, aquesta actitud ens sembla del tot inadequada per al moment que vivim.

Marc econòmic, marc macroeconòmic, ja en vam parlar l'última vegada. Avui, i ho vam dir l'altre dia –avui–, segurament ja aquests pressupostos no serveixen. Avui mateix, amb l'acord que anuncia el Govern ja hi ha una falta de previsió típica d'aquest Govern..., això sí, la foto d'ahir a la nit, doncs, va ser molt maca, però avui ja falten diners en aquests pressupostos que no estan contemplats.

Com podem votar avui uns pressupostos que no tenen contemplada ni tan sols una proposta que vagi amb la Llei d'acompanyament? És inviable. És que no és seriós, és per agafar realment i marxar. O sigui, marxar en el sentit de dir no en podem parlar, d'això, si vostès no han fet la previsió d'on sortirà. És més, Iniciativa, qui ha modificat a la baixa aquest acord, deia abans d'ahir en roda de premsa que si volíem modificar l'impost de successions, hauríem de saber quines partides es podien baixar. Ho saben vostè ja? Jo no he vist cap esmena d'última hora als pressupostos fent modificacions en els pressupostos actuals. Per tant, ni Iniciativa, ni el Govern sap d'on sortiran els diners d'aquest pacte. I això no vol dir que no s'hagi de modificar l'impost. Nosaltres hi donarem suport, ja ho hem dit. Ara, el que hem de saber és d'on sortiran. Vostès mateixos des del Govern ho deien abans d'ahir en roda de premsa; doncs, ahir no sabien explicar els seus portaveus d'on sortien els diners, i avui ens presenten vostès uns pressupostos que no contemplen aquestes modificacions.

Per tant, perquè ho entenguin els ciutadans, estem presentant un pressupost que no contempla modificacions ja pactades. És impossible tenir credibilitat amb les dades macroeconòmiques i tenir credibilitat amb els pressupostos, si ni tan sols coneixem allò en què ha arribat a un acord el Govern, si és que vostès coneixen quin impacte té, clar.

Per tant, les dades macroeconòmiques d'atur, de creixement o de decreixement de modificacions pressupostàries d'última hora no estan a l'alçada de les circumstàncies. Segurament, de les dades que marquem d'atur –ho deia el mateix conseller–, doncs, és possible que hi pugui haver desviacions, sí. El que passa, que no és només possible, és segur, perquè les dades que diu, en aquest cas, la Unió Europea respecte a Espanya i, evidentment, respecte a Catalunya com a part d'Espanya, doncs..., és evident que nosaltres ens allunyem d'això. Que la previsió que faci el Govern no ha de ser exactament la mateixa que la de la Unió Europea? No. Però, lamentablement, les dades que ha anat marcant la Unió Europea els darrers dos anys l'han anat encertant, i el Govern no. Per tant, què ens hem de creure, la Unió Europea o el Govern? Home, doncs, amb la credibilitat

i l'encert..., podríem dir que tenen més credibilitat avui dia les dades que planteja la Unió Europea respecte a l'atur a Catalunya i a Espanya. Per tant, no podem creure i confiar en aquestes dades macroeconòmiques, estan ja obsoletes; no hi podem creure i confiar quan vostès no ha fet aquesta previsió.

Segon punt pel qual no podem votar a favor d'aquests pressupostos, hi votarem en contra. Un dels seus principis bàsics, amb llums de neó, que posaven en aquell primer document propagandístic que ens entregaven o que entregaven a la premsa: «Són uns pressupostos austers.» Doncs, no ho són –no ho són. Per molt que posin el títol en neó, no ho són. No ho són perquè vostès, amb la seva fórmula tripartida, són incapaços de reduir cadascuna de les estructures que tenen creades els seus partits dins del mateix Govern i dins de les mateixes conselleries, són incapaços de reduir les campanyes institucionals, no només són incapaços de reduir-les, sinó que incrementen les campanyes institucionals.

Sense anar més lluny, a la mateixa conselleria de la Presidència s'aprovava, i li deia l'altre dia la data concreta, l'octubre, del *Butlletí Oficial de la Generalitat*, una campanya institucional d'1 milió d'euros per fer propaganda de Presidència. Com que arriben eleccions, Presidència ha de fer propaganda de la imatge del president com a campanya, però no com a pressupost del Partit dels Socialistes de Catalunya, sinó com a pressupost de la conselleria de la Presidència, per tant amb el pressupost de tots els catalans.

Doncs, no, això no és austeritat. Austeritat no és crear nous ens i noves empreses públiques en plena crisi econòmica. Perquè oi que les empreses, quan hi ha crisi, es veuen obligades a tancar sucursals? Oi que les famílies es veuen obligades a no poder anar de vacances o a no poder pagar a final de mes segons quines factures? Doncs, els governs també han de ser austers i també han de reduir. El que no podem fer és obrir noves entitats, com vostès fan amb aquests pressupostos, superant ja les 220 entitats vinculades al Govern.

Per tant, no són uns pressupostos austers, són incapaços de reduir, i, és més, en aquelles partides, aquelles sí, aquelles intocables per a segons quines prioritats d'aquest Govern, vostès no només redueixen, sinó que incrementen. Ho comentàvem amb el conseller de la Vicepresidència: el que no es toca per re del món és la política exterior del senyor Carod-Rovira, el que no es toca per re del món, no només no es toca, s'incrementa un 12 per cent en plena crisi econòmica, són les polítiques lingüístiques de la Generalitat. En plena crisi, el Partit Socialista creu que la prioritat de Catalunya és aquesta. Doncs no, miri, no és la prioritat de Catalunya ara mateix; la prioritat de Catalunya és sortir de la crisi econòmica, o almenys és el que diuen els números i les persones que estan a l'atur i les persones i les empreses que estan tancant. Per tant, no són vostès capaços de demostrar, amb els seus pressupostos, que són uns pressupostos d'austeritat.

Tercer punt important: d'aquesta crisi, és evident que no ens trauran els governs; d'aquesta crisi ens trauran els treballadors, les empreses i els professionals. I vostès el que haurien de fer és no posar massa traves

perquè sortíssim de la crisi, posar facilitats, i aquests pressupostos no donen facilitats. Les partides de l'ICF són insuficients. Ahir mateix vàiem, abans d'ahir, el president dels Estats Units reunint-se amb la banca, amb els bancs que han donat i que han rescatat..., dient què havien de fer, quin crèdit havia d'obrir. Vostès això no ho fan, no ho fan. Vostès no parlen amb les caixes d'estalvi de Catalunya perquè obrin el crèdit, vostès no tenen la valentia i el coratge de parlar amb les caixes d'estalvi catalanes i amb la banca per dir que obrin el crèdit, ni vostès ni el senyor Zapatero. Per tant, molts ciutadans de Catalunya saben molt bé, molts empresaris, molts autònoms, molts comerciants saben que aquest final d'any, quan vagin a demanar la pòlissa de crèdit, no els la renovaran, o els demanaran garanties impossibles, i vostès no estan fent res davant d'això.

I aquest és el veritable problema: si no hi ha crèdit, si no hi ha confiança, no hi ha consum i no hi ha riquesa. Per tant, no és el Govern, amb subvencions i amb polítiques determinades, qui ens traurà de la crisi. Hem de posar els instruments, hem de remoure totes aquelles traves perquè la societat funcioni, en aquest cas, empreses, autònoms i treballadors.

L'altre dia Pimec Comerç donava una dada que feia posar la pell de gallina: deia que cent comerços catalans tanquen cada dia, cent comerços catalans tanquen les persianes cada dia. Fer un passeig avui per segons quines ciutats de Catalunya és desolador, veure quants cartells i quants locals estan buits és desolador, veure quants botigues, quants treballadors deixen de treballar en aquestes botigues, quants comerciants han hagut de tancar, és realment el reflex d'aquesta incapacitat de sortir d'aquesta crisi.

I quina és la solució?, com deia un altre portaveu abans. Esperar la tanda que ens toqui? Veure-les venir? Endeutar-nos simplement sense fer polítiques actives per sortir d'aquí? Quines polítiques actives s'estan fent per sortir de l'atur? Que només, de l'atur que tenim actualment, un 2,5 per cent surten ocupats de les oficines d'ocupació a Catalunya, només un 2,5 per cent! Si és increïble tenir una estructura pública, en aquest cas, que és incapaç de sortir... Vostès no volen fer acords amb les estructures privades per arribar a una millor feina. Doncs, aquesta no és la sortida.

Per tant, vostès, en allò que han de prioritzar, que és com posem instruments sobre la taula, crèdit, confiança, facilitats a qui crear riquesa..., en comptes de fer això, hi posen traves. Ho vàiem fa poc amb la llei de..., amb la «paca», fèiem referència al silenci positiu. Vostè, en comptes de fer fàcil als empresaris que posin en marxa..., perquè s'ha de ser valent, eh?, avui per posar en marxa un negoci, molt valent. Entre l'Administració que tenim i la crisi econòmica, s'ha de ser molt valent, eh?, per posar en marxa un projecte. Doncs, aquells que l'han de posar en marxa, a sobre tenen més traves; i tenen un silenci negatiu, no tenen facilitats, els demanen garanties impossibles a la banca... És inviable avui posar-lo en marxa. Ens trauran de la crisi aquells que paguen impostos, aquells que creen riquesa, aquells que creen llocs de treball. Per tant, no estan posant, vostès, els elements sobre la taula per sortir d'aquesta crisi.

I, a més a més, la gran idea, la gran idea que tenen el PSC i el senyor Zapatero és apujar-nos l'IVA el mes de juliol. Senyors diputats, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, preparin-se, perquè quan arribi el juliol ens incrementaran un 2 per cent tots els preus del mercat, amb la gran idea –que no ha tingut cap altra país del món– d'apujar l'IVA, amb els vots del Partit dels Socialistes de Catalunya, evidentment. Per tant, el Partit dels Socialistes de Catalunya, del qual forma part el senyor Montilla, el president, donarà suport a un increment de l'IVA en plena crisi de consum, és a dir, l'abcé de l'economia. Quan no hi ha consum, donem instruments per consumir, no apugem els preus del consum. Doncs, el que fem és apujar l'IVA. No poden vostès pensar una mesura més inconvenient en aquest moment. Ho han dit a l'esquerra, al centre, a la dreta, catedràtics d'economia, premis Nobel d'economia, ho han dit aquí a Catalunya, i fins i tot ho ha dit el conseller Castells. Conseller, vostè ho ha dit; el que passa, que vostè votarà el contrari. Bé, doncs, això és el que tenim; és a dir, el conseller veu que apujar l'IVA no convé, però vota el contrari, i els seus companys de partit votaran el contrari. Doncs, fantàstic. És una gran mesura i un gran exercici de coherència.

Doncs, miri, no. Els catalans i els espanyols no necessitem ara ni volem una pujada d'IVA, volem facilitats per sortir d'aquesta crisi. Apugin vostès..., siguin valents, parlin amb la banca, parlin amb les Sicav, apugin altres impostos! Ah, no, allò no, perquè segons qui es pot empenyar. Doncs, no, siguem valents i no diguem que l'IVA és un impost de poderosos, perquè no he sentit «xorrada» –perdonin-me– més gran que la que va dir el senyor Blanco: «Vamos a subir los impuestos a los poderosos», i al dia següent anuncien que puja l'IVA, el tipus general. És increïble. Doncs, sí, això és el que van dir el senyor Blanco i el senyor Zapatero.

I, finalment, un altre tema de què s'ha parlat ben poc, curiosament; ja ho preveïem nosaltres quan es va fer el debat del model de finançament. El model de finançament era la gran sortida, la gran solució a tot. Nosaltres vam dir en aquell moment que amb aquest model de finançament de la nova LOFCA s'acabava el victimisme, s'acabaven aquestes falsedats que vostès difonen, d'espòlis i retallades i tot això. Escoltin, arriben 2.100 milions d'euros de l'Estat, i què fem? Compensar aquesta falta d'austeritat, i el que fem és, simplement, traslladar aquests 2.100 milions d'euros, no a millorar aquestes polítiques d'activació de l'economia, sinó a cobrir forats, eh?, com qui rep una cosa i diu: «Anem a tapar aquest forat». No, no, el model de finançament no estava pensat o crèiem que no era per tapar forats; era un model per reactivar l'economia. Alguns deien, fins i tot, des del meu punt de vista de forma equivocada, que gràcies al model de finançament sortiríem abans de la crisi. Doncs, ni en sortirem ni han sabut utilitzar vostès aquests instruments en aquests pressupostos.

Per tant, nosaltres creiem que aquests pressupostos i aquest Govern no tenen les prioritats que ha de tenir Catalunya en aquests moments. Les dades objectives canten –ho dèiem abans–, les dades macroeconòmiques són el millor reflex de com està governant el tripartit, i, a més a més, les prioritats no són les que convenen. Per

tant, nosaltres creiem que s'han de canviar les prioritats a l'hora de governar, que hem de posar al capdavant aquells que tiren de la societat, que els hem de donar ajudes, que els hem de donar facilitats, i el que hem de fer sobretot, en comptes de pensar tant en les fotos i en les paraules que vostès s'inventen per a aquestes fotos, són fets i menys paraules; és a dir, just al contrari del lema que portaven alguns a la seva campanya. Necessitem més fets, menys paraules i, jo hi afegiria, menys fotos.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros*, ilustres diputados y diputadas, el año pasado, cuando finalizaba el debate de presupuestos, había un tema estrella, que era el tema de la financiación autonómica. Este año el tema estrella, el de los presupuestos de 2010 y de la ley de acompañamiento, es el impuesto sobre sucesiones y donaciones.

Creemos que tanto el año pasado como este año, realmente, se estaban planteando temas estrella que finalmente no han dado la solución al contenido del presupuesto en general. A pesar de que ya anuncio que –y lo haré con más detalle en la ley de acompañamiento– daré apoyo a la enmienda que se propone del impuesto sobre sucesiones, sin embargo creo que realmente ha sido escasa y limitada, la propuesta que se plantea finalmente.

Planteando el tema concreto del debate de presupuestos, la verdad es que a la vista del desarrollo de todo el proceso podemos señalar que basta con remitirnos al discurso del debate de totalidad y con ello daremos solución o daremos por terminado este debate, a la vista de que ni una sola de las enmiendas de la oposición ha sido admitida por parte de los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno. Es decir, se pudiera repetir literalmente aquel discurso, a excepción de una pequeña modificación, fruto del esfuerzo de las ONG en materia de cooperación; es decir, ninguna otra modificación substancial se ha producido en el proyecto de ley que tuvo entrada en el mes de noviembre en esta cámara.

Es así que a nuestro juicio, como entonces, las previsiones macroeconómicas estaban equivocadas, no eran reales en lo que se refería al decrecimiento del PIB y en lo que se refería a las previsiones de empleo. Igualmente, considerábamos equivocadas las políticas de gasto en lo que se refiere en concreto a la inversión pública en materia de infraestructura, en materia de vivienda... No deja de ser lastimoso que se firmen grandes pactos en Cataluña que luego, a la hora de la verdad, no se los dote presupuestariamente para hacerlos viable; es decir, se da lugar a la foto, pero luego, cuando se han de dotar presupuestariamente, no se cubren necesariamente. No deja de ser también lastimoso que se aluda y se apele a grandes políticas de austeridad y luego se incrementa

el gasto corriente en un 5,8 por ciento en los departamentos, como se puede observar en estos presupuestos. O, sencillamente, se dilapide o despilfarre el dinero público en satisfacciones personales, como las «derias» que tiene el vicepresidente en lo que hace referencia a las relaciones exteriores. O se doten exageradamente algunas partidas que son sin duda necesarias pero no en la dotación, como hace referencia la política lingüística. O se creen, se vayan a crear nuevas entidades absolutamente innecesarias, como es el caso de la agencia catalana de la inspección de trabajo.

Es decir, nos encontramos con unos presupuestos claramente insuficientes, en los que la política de austeridad, la política del despilfarro está presente. Desde luego, el final nos lleva a concluir que ni estos presupuestos servirán desde luego para luchar contra las consecuencias del desempleo, ni sirven para propiciar el cambio productivo, del modelo productivo que se precisa en Cataluña.

A lo largo de 148 enmiendas he tratado de corregir de alguna manera, bien puntualmente, algunos aspectos de que a mi juicio estaban faltos los presupuestos presentados.

Haciendo referencia a las distintas secciones, se ha intentado, a través de las enmiendas que he planteado, reforzar la cooperación y ayuda humanitaria, en especial en políticas de salud, en lo que hace referencia al sida y a la malaria; también en materia de interior se ha intentado garantizar de verdad la cobertura de los servicios policiales y de prevención de incendios, luchar contra las mafias de la prostitución y del tráfico de personas; en materia de economía y finanzas, se han presentado enmiendas que estaban destinadas a desarrollar una política energética, social y sostenible de verdad y garantizar el gas canalizado, el abastecimiento de gas canalizado, en todas las poblaciones de más de mil habitantes, soterrar y desplegar las líneas eléctricas que atraviesan núcleos urbanos; en materia de gobernanación y administraciones públicas, implantar de verdad la TDT y fomentar las nuevas tecnologías; en materia de política territorial y obras públicas, mejorar la seguridad vial y de la red viaria, impulsar y reforzar el transporte público, garantizar un servicio de calidad y fiable, cumplir y aplicar el Pacto catalán por las infraestructuras de verdad; en materia de justicia, se han presentado enmiendas para tratar de paliar el colapso del sistema judicial mediante el refuerzo de plantillas, la informatización y la creación de nuevos juzgados; en materia de educación, se han presentado enmiendas relacionadas con la implantación del libro electrónico, la mejora de la red de centros educativos y el cumplimiento del Plan de equipamientos educativos, la formación de equipos directivos y personal docente, las políticas sociales de ayuda a las capas más desfavorecidas e implantar de verdad un modelo educativo trilingüe.

También, en cuanto a la sección de cultura y medios de comunicación, a lo mejor no está entre sus prioridades, pero se han presentado enmiendas que trataban de fomentar el uso de todas las lenguas oficiales en los medios públicos.

Asimismo he presentado enmiendas relacionadas con el Departamento de Salud que pretendían cumplir los

planes sanitarios en la construcción de equipamientos profesionales. Otra vez más, las ofertas que no se cumplen a la hora de la verdad, no se dotan, con lo cual es imposible de cumplir. También se ha pretendido reducir las listas de espera para la intervención quirúrgica y atención primaria y especializada.

En materia de agricultura, alimentación y acción rural, he presentado enmiendas dirigidas a fomentar un plan de choque de apoyo a la agricultura y de refuerzo del Programa de desarrollo rural, a la modernización de las explotaciones agrarias, a las ayudas a los profesionales de la ganadería y la agricultura.

Trabajo: es imprescindible potenciar más las políticas de conciliación familiar y laboral y la promoción del empleo –ya acabo, señor presidente–, e insertar laboralmente los sectores más desfavorecidos.

En materia de innovación, universidad y empresa, es imprescindible, y así se ha pretendido con las enmiendas, aumentar drásticamente la inversión en investigación y desarrollo y dinamizar el comercio urbano, así como impulsar la internacionalización de las empresas catalanas.

En materia de acción social y ciudadanía, también se han presentado enmiendas para aumentar e incrementar los recursos destinados a la atención de las personas en situación de dependencia y discapacidad y a la acogida de personas inmigradas, y para crear plazas públicas en centros de día y guarderías.

Y en medio ambiente, para potenciar las políticas de vivienda y reciclaje.

A todo han dicho que no...

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...de una manera radical.

Por lo tanto, por presupuestos irreales, antisociales, antisolidarios, no adecuados para salir de la crisis, el voto forzosamente debe ser negativo.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Conseller, senyores diputades, senyors diputats, jo prenc la paraula per defensar la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el tràmit d'aprovació del projecte de pressupostos per al 2010, un tràmit d'aprovació que sovint es confon o, més que es confon, segurament que s'utilitza com una segona part del debat a la totalitat, per parlar de les grans línies, de les grans xifres, sobretot vostè, senyor Turull, que, segurament, com que no té ocasió de debatre amb

el conseller el debat a la totalitat, avui no es pot refrenar les ganes que té de fer el seu judici sever, el seu advertiment respecte a com són de dolents els pressupostos que estem debatent.

Jo crec que és difícil no caure en la temptació de fer també el que han fet vostès i tornar a debatre els nostres arguments sobre les grans línies d'aquest pressupost. És difícil, per exemple, no debatre que nosaltres, efectivament, tenim un cicle econòmic molt més dilatat que els països euro del nostre entorn, i que això, si s'utilitza, s'ha d'utilitzar sempre. És a dir, quan nosaltres creixíem i ells no, vostès mai mencionaven que el nostre cicle econòmic funcionava diferent i, en canvi, d'això avui n'estan fent una batalla.

És difícil, per exemple, tampoc entrar en l'apropiació, em perdonaran, indeguda que fan de l'acord estratègic. Vostès saben que l'acord estratègic va ser una aposta potentíssima que el Govern d'esquerres i catalanista va fer des del primer moment que va governar, quan estàvem en un cicle d'expansió econòmica. És la columna vertebral del nostre projecte econòmic: més d'11.000 milions d'euros gastats, 6.700 milions d'euros pressupostats enguany. I això vostès no ho van mencionar mai, només ho mencionen en aquests pressupostos perquè no creix la seva pressupostació respecte a la del 2009. Doncs, home, tampoc em sembla una manera de debatre el que és realment important, que és la transformació de la nostra economia per poder sortir com més aviat millor d'aquesta crisi econòmica.

O la mala utilització que fan de les dades, de les dades d'inversió; d'aquest mal servei que vostès estan fent al país i que han fet durant molts anys, que l'únic que pretén és confrontar Barcelona amb la resta de territoris. Com poden presentar les dades d'inversió territorial amb valors absoluts, quan saben perfectament que la majoria de la població viu a l'àrea metropolitana? Presentin-les *per capita*, siguin una mica rigorosos i no facin, hi insisteixo, el que han fet sempre, que és confrontar i dividir Catalunya en lloc d'entendre que la suma és el que ens ajuda a tirar endavant i que aquest Govern governa per a tots els catalans i per a totes les catalanes, visquin on visquin, i l'únic criteri que té al cap és atendre justament les seves necessitats. M'entenen?

I, per tant, jo crec que és molt difícil..., és a dir, podríem utilitzar aquest torn per debatre un cop més totes aquestes línies, però intentaré no caure en aquesta temptació, perquè saben què passa? Que vostès ho pinten tot tan negre que quan estem en el negre, com el negre no té matís, no hi ha negre clar, no hi ha negre fosc, el negre és negre i el que segur que no deixa és lloc a un mínim debat constructiu i honest.

I, per tant, jo vull acabar la meua intervenció citant els tres punts que al nostre parer són els més rellevants per al debat i per al projecte que avui ens ocupa.

En primer lloc, perquè avui amb tota probabilitat aprovarem un pressupost que diu com s'han de gastar i com es gastaran 39.699 milions d'euros. I nosaltres creiem, des del meu grup, que es gastaran de la manera que necessita Catalunya i que necessiten tots i cadascun dels seus ciutadans. Això vol dir mantenir la inversió en co-

tes històriques, com mai havíem tingut en la història de Catalunya, prop dels 6.000 milions d'euros. Això vol dir manteniment del nostre estat de benestar per fer-lo de més qualitat, però també ajuda als que més ho necessiten. No han mencionat, per exemple, que el pressupost de Treball augmenta en un 40 per cent, i jo crec que és un fet molt i molt rellevant. I també aposta estratègica per la transformació del nostre model productiu, i, per tant, vol dir molta inversió en innovació, en desenvolupament i també en infraestructures.

El segon punt important, pel qual nosaltres aprovem o donem el nostre vot favorable al projecte que avui discutim, és perquè incorpora un nou model de finançament. Vostès aquest tema no és que no l'hagin mencionat per no voler donar un trumfo al Govern, no, és que l'han menystingut directament. I això, sincerament, no ho entenc, perquè el nou sistema de finançament, que era el que es despenia de l'Estatut d'autonomia vigent, del que vam votar la gran majoria d'aquesta cambra, és un salt qualitatiu en la relació de Catalunya amb Espanya i és un salt qualitatiu per a les finances de la Generalitat, i, per tant, jo crec que és de justícia posar-lo en valor.

I el tercer punt que nosaltres volem posar sobre la taula per aprovar o per expressar el nostre vot favorable al projecte que avui ens ocupa és que, com els vaig intentar explicar en el debat a la totalitat, jo crec que aquests pressupostos rematen una política econòmica, una manera d'entendre el país, que jo crec que ha fet que ara en temps de crisi puguem presentar aquests pressupostos, on atendre l'urgent i totes les dificultats afegides que s'han posat damunt la taula, que són moltes, no ens obliga a deixar de fer el que creiem que també és important, que és la transformació estratègica de la nostra economia.

Jo no m'hi vull estendre, però sí que hi vull insistir: jo crec que aquests pressupostos s'han d'entendre en un context, un context que ens diu que justament perquè teníem unes polítiques de canvi del nostre model productiu ens permeten avui fer unes polítiques eficients de sortida de la crisi i unes polítiques efectives d'ajuda a tots els que més ho necessiten.

Per tant, president, nosaltres avui donem el nostre vot favorable a uns pressupostos que són, davant les dificultats, un exercici de responsabilitat, uns pressupostos que són, davant les necessitats, mirant per tota la societat, visquin o visquin, vinguin d'on vinguin. Són uns pressupostos amb fortes polítiques socials, que aposten per la recuperació d'un creixement més equilibrat i més sòlid i que gestionen amb rigor i sense dogmatismes els recursos, que són de tots i que han de servir, per tant, per a tots; uns pressupostos que són equilibrats entre el que volem i el que necessitem; uns pressupostos que tenen el nostre vot favorable i convençut.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, estem davant del debat final dels pressupostos 2010 de la Generalitat de Catalunya, i el pressupost, sentint algunes de les intervencions anteriors, i m'estic referint en concret a les dels grups parlamentaris de l'oposició..., sembla que perdem les coses de mesura.

En primer lloc, estem discutint sobre un instrument, un instrument que és el pressupost, un instrument que serveix per prioritzar quines són les polítiques que vol tirar endavant en aquest proper any 2010, en aquest proper exercici 2010. Per tant, estem davant d'uns recursos limitats, d'uns recursos escassos i, evidentment, d'unes necessitats pràcticament infinites. I davant d'aquesta situació l'únic que toca fer, i en política s'ha de fer, és prioritzar.

Clar, quan un sent afirmacions que en aquests pressupostos «tot està malament», «pitjor impossible»..., tot, com deia la diputada Rocío, és de color negre. Home, jo entenia que els grups de l'arc, diguéssim, dret d'aquest hemicicle eren gent d'ordre, gent responsable, gent que analitzava amb seriositat, amb rigor totes les qüestions –aquesta és la definició de la gent d'ordre, la de gent de dretes–, i veig que malauradament no és així; no és així, perquè, si no, aquestes afirmacions no les farien.

Algú ha tingut en compte en quina situació de caiguda dels ingressos s'han de fer aquests pressupostos? No ho he sentit, ni per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, ni per part de Convergència i Unió; no ho he sentit. Vostès saben en quina situació complexa, de gran complexitat, s'han hagut de fer aquests pressupostos de la Generalitat? Vostès parlen amb els seus alcaldes en el territori? Saben en quina situació tan complexa estan confeccionant els pressupostos 2010? En alguns casos, per la caiguda d'ingressos que tenen, a les alçades que estem del mes de desembre, encara no els han tancat, no els han pogut quadrar –no els han pogut quadrar. I estic parlant d'alcaldes de tots els colors polítics. Estem fent el mateix exercici, estem fent el pressupost del país, però també el pressupost d'altres administracions. Doncs, sembla que no. I, per tant, jo suposava que, per la gent d'ordre, pels polítics que representen aquestes opcions polítiques d'ordre, responsables, rigoroses, aquestes qüestions es tenien en compte, i veig que no, cauen en la crítica fàcil: «tot de color de negre», «pitjor impossible», «tot està mal fet», «aquí no es prioritza res».

Escoltin, sembla que no s'han adonat en quin context econòmic s'han de fer aquests pressupostos. I estic parlant molt seriosament. Una caiguda de 4.700 milions d'euros menys en els ingressos de la Generalitat. Ho repeteixo: pràcticament 5.000 milions d'euros menys. Això implica pràcticament una caiguda del 22 per cent en els ingressos. Quadrin un pressupost amb aquestes restriccions. (*Veus de fons.*) Quadrin, i no facin demagògica, comencin a fer exercicis seriosos i responsables, que per això diuen que són gent d'ordre.

Malgrat això, un nou model de finançament, pactat el mes de juliol, que s'ha incorporat, que en comptes de

tenir una caiguda del 22 per cent en els ingressos ara serà del 9,8; una caiguda menor, sí, però una forta, fortíssima caiguda, que restringeix i limita extraordinàriament aquests pressupostos, que, com deia, «necessitats il·limitades», però hi han –hi han– unes prioritats.

I com s'ha hagut d'afrontar això? Doncs, com fan moltes administracions, molts governs de països del món, que és amb dèficit i amb endeutament. I aquí s'ha criticat el dèficit i l'endeutament sense tenir en compte en quina situació i en quin escenari s'havien de fer aquests pressupostos. I això és d'una profunda irresponsabilitat, només atacar el dèficit i només atacar l'endeutament sense tenir en compte la situació econòmica gravíssima –gravíssima– que estem vivint en aquests moments i que té un reflex, també, en els ingressos de la Generalitat, amb una caiguda de més de 5.000 milions d'euros en la recaptació: tants ingressos, tanta despesa; tants ingressos, tanta inversió.

Un dèficit públic de 6.369 euros, un endeutament que arriba pràcticament al 13,95 del producte interior brut a nivell mundial –a nivell mundial. Davant d'aquesta profunda crisi financera, que es va acabar transmetent a l'economia real i aquí, al nostre país, també, això s'està aguantant a nivell de dèficit i d'endeutament públic. I crec que van tenir un interessant debat en el debat a la totalitat, quan es deia: «Fins quan s'haurà d'aguantar aquesta despesa pública, aquesta inversió pública en dèficit i endeutament?» El vam tenir amb el conseller Castells... I dèiem: «Compte, compte de retirar aquesta despesa pública i aquesta inversió pública a compte de dèficit abans d'hora, perquè aleshores podrem estroncar el de la recuperació econòmica.» I aquest és el gran dilema al qual s'estan enfrontant, amb debats seriosos, econòmics, economies a nivell mundial.

I aquest debat, malauradament avui no l'hem sentit aquí. Ens hem dedicat a allò..., «tot malament, tot un desastre, tot de color de negre...», i ningú ha afrontat des de l'oposició amb responsabilitat aquest debat; fet que des del nostre grup parlamentari ens entristeix profundament. Enteníem que aquests debats eren més rigorosos i més seriosos, i veiem que només es diu el que interessa, només s'afronta..., evidentment, a ningú li agrada generar dèficit, a ningú li agrada generar endeutament, però la situació és la que és.

Bé, doncs, amb aquests recursos limitats, amb aquests recursos sempre escassos però ara molt limitats, amb una caiguda profunda i que s'han aguantat..., el nivell de despesa s'ha aguantat gràcies a aquest endeutament i aquest dèficit, què ha fet aquest Govern? Doncs, prioritzar les seves polítiques, estructurades en dos eixos. Ja en vam parlar amb prou profunditat durant el debat a la totalitat. Per un costat: impuls de mesures que afavoreixin la reactivació econòmica, i, per l'altre, reforçar la cohesió social sobretot ara, en temps de crisi.

Clar, quan un sent que les seves esmenes són per fer un canvi radical en aquests pressupostos, què volen dir? Que volen canviar radicalment aquests dos eixos? Si ho volen dir així, és a dir, volen canviar radicalment..., amb les seves esmenes volen canviar radicalment aquests dos eixos prioritaris per a aquest Govern, que són:

mesures per afavorir la reactivació econòmica i reforçar la cohesió social.

Doncs bé, si el que volen és canviar radicalment això, aquí no ens hi trobaran. Aquí no ens hi trobaran, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè apostem fermament per aquestos pressupostos perquè hi ha un conjunt de mesures que afavoreixen la recuperació econòmica i hi ha un conjunt de mesures que afavoreixen la cohesió social en temps de crisi.

I aquestes mesures de reactivació econòmica, en molts casos estem parlant de mesures preses abans de tenir la crisi. Per exemple: l'Acord estratègic per a la competitivitat, la internacionalització i la qualitat de l'ocupació de l'economia catalana. L'any 2005, quan van haver-hi els primers casos de deslocalització a principis de l'any 2004, aquest Govern, l'anterior Govern, però amb el mateix suport parlamentari, va actuar amb responsabilitat, va assegurar tots els agents en una taula i es va fer un full de ruta pactat –un full de ruta pactat. Doncs bé, aquell acord, que es tracta d'una mesura estructural, no es va esperar a fer-ho ara que estem en temps de crisi, sinó que es va fer en aquell moment, l'any 2005, quan encara no estàvem davant d'una crisi d'aquesta profunditat.

Senyor Turull, aquestes són les mesures transversals que vostè diu que no troba –aquestes són les mesures transversals que diu que no troba, en l'Acord estratègic per a la competitivitat, la internacionalització i la qualitat de l'ocupació de l'economia catalana. Aquí és on troba diferents departaments amb un únic full de ruta. Aquí és on hi ha aquesta transversalitat, que vostè diu que no troba.

Però, malgrat aquesta limitació, malgrat aquesta restricció, estem parlant d'un esforç inversor de més de 6.000 milions d'euros. S'ha aguantat un nivell inversor potentíssim malgrat aquesta limitació, malgrat aquesta restricció, de la mateixa manera que la recerca i el desenvolupament i la innovació experimenta un creixement de, pràcticament, el 21 per cent. També, seguint el full de ruta d'un altre acord nacional, que és el Pacte nacional per a la recerca i la innovació.

Però, com deia, hi ha un segon eix. Un segon eix, aquestos dos eixos que vostès volien canviar radicalment amb la seves esmenes, que és reforçar la cohesió social. Amb els temps que corren, en temps de crisi, ara més que mai s'han de reforçar aquestes polítiques socials. I s'incrementa el pressupost en salut, i s'incrementa el pressupost en educació, i s'incrementa l'esforç en protecció social, per bastir realment unes bases sòlides d'un sistema català de serveis socials. També es va incorporar en fase de comissió una esmena en la qual cooperació i desenvolupament, que gestiona l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament arribi a 49 milions d'euros. Això ara també s'inclou i entra dins d'aquestes prioritats –i entra dins d'aquestes prioritats– del Govern.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens trobaran en aquestes mesures, en aquestes prioritzacions de polítiques, que realment estan anant a lluitar contra la crisi, per un costat, i a garantir la cohesió social, per un altre. Si vostès el que pretenen amb les seves esmenes és canviar radicalment aquestes

prioritzacions, com he dit, no ens hi trobaran, i votarem contràriament a aquestes esmenes.

Acabo, acabo de la mateixa manera que vaig acabar el debat a la totalitat d'aquestos pressupostos, i és fent un esment breu a l'impost de successions, un esment breu perquè, evidentment, en el debat de la Llei de mesures fiscals i financeres, doncs, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada Maria Àngels Cabasés, doncs, tindrà oportunitat d'explicar amb extensió aquest acord.

Però, deixi'm fer-los una reflexió: sembla que els sàpiga greu que s'hagi arribat a una rebaixa de l'impost de successions; sembla que els sàpiga greu, realment –realment–, després d'haver sentit tots els debats que hem tingut en aquest hemicicle durant tota aquesta legislatura –durant tota aquesta legislatura– fins i tot a la passada legislatura. En molts d'aquestos casos em va pertocar a mi mateix defensar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana (*remor de veus*), posicionament que sempre dèiem que fins que no tanquéssim un acord de finançament no es podria..., no es podria tocar aquest impost. Però que apostàvem fermament per una reforma perquè tenia aspectes de clara injustícia. Doncs bé, ara que s'arriba a una reforma, i d'haver sentit el que hem arribat a sentir en debats en aquest hemicicle, ara sembla que els sàpiga greu.

Mirin, des d'Esquerra Republicana hem treballat amb convicció per arribar a aquest punt. Estem davant d'una reforma i d'una modificació que elimina aquells aspectes d'injustícia. I, clarament, els beneficiats són aquelles classes populars, aquelles classes mitjanes, gent normal i corrent que fins aquestos moments, amb l'estructura actual de l'impost, tenia elements clars d'injustícia, quan teníem casos que, fins i tot, s'havien d'hipotecar per poder pagar aquest impost.

Doncs bé, aquestes classes populars, aquestes classes mitjanes que fins ara, amb herències entre pares i fills o entre cònjuges es veien abocats a aquesta situació, ara no. I crec que això ha de ser motiu de satisfacció per part de tots. Per part d'aquells que volen, legítimament, l'eliminació total d'aquest impost o d'aquells que volem la seva reforma. Doncs bé, crec que ha de ser motiu de satisfacció. I, si per a vostès, aquest punt no és satisfactori, com a mínim, el que sí podríem dir és que és sa, ha evolucionat, i deixar aquesta sensació que sembla que els sàpiga greu.

Doncs bé, a partir de l'1 de gener, tal com es va dir en el debat a la totalitat, a moltes classes..., a les classes populars d'aquest país, a les classes mitjanes els desapareixerà aquestos elements de clara injustícia que aquest grup parlamentari d'Esquerra Republicana sempre –sempre– hem defensat que existien i que s'havien de reformar. Doncs bé, aquest dia ja ha arribat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, senyors de l'oposició, potser ja estava en el guió, però em sembla que avui no ens entendrem. I no ens entendrem perquè el que tocaria avui hauria estat la defensa de les esmenes que vostès han proposat, i que vostès ens haguessin dit: «Mirin, és que això concret que dèiem és millor que allò altre que vostès ens havien proposat.»

I haig de dir que amb l'excepció del diputat senyor Domingo, que sí que ho ha fet, per tant, m'hi haig de referir, però, tots vostès han fet la segona volta d'un debat que avui ja no toca, perquè estaven marcades... –vostès saben quin és el reglament–, i estaven marcades les disposicions..., les xifres per a cada departament. Per tant, tocava allò de dir: «Tan poc confien en les seves esmenes que avui no ens les presenten i fan allò de brotxa grossa? Allò de les set plagues d'Egipte que aquest pressupost portarà inevitablement al nostre país?»

Escolti, aquest és el pressupost que permetrà, per dir només coses neutres, que el sistema educatiu funcioni a partir de l'1 de gener, que els mestres cobrin el sou a partir de l'1 de gener; que els bombers i els mossos d'esquadra puguin fer la seva feina... Hi ha tota una part que és això! Per tant, si més no, m'hauran de reconèixer que tota aquesta part és bo que aquest país es doti del seu pressupost. I de tota aquella part que és opinable, per algun motiu o altre vostès han decidit no fer-hi esment.

Clar, si entrem en aquesta dinàmica jo els hauré de recordar que el nostre grup ja va expressar en el debat inicial que considerava que aquest pressupost responia a les prioritats en les quals estem, a les prioritats d'un pressupost elaborat en temps de crisi. I resulta fàcil d'agafar un pressupost i buscar aquella partida que a m'interessa, i dir: «Veus?, això baixa.» Però resulta més difícil quan ens referim a grans blocs, i aquests blocs marquen inequívocament tendències. Increment de recursos per la renda mínima d'inserció, més 45 per cent; increment de recursos per a la Llei de la dependència, més 52 per cent; partides noves en formació; mantenir l'esforç en salut, amb un pressupost que, com molt bé ha explicat el portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el portaveu d'Esquerra Republicana, ha de lluitar, ha d'enfrontar-se a una rebaixa importantíssima d'ingressos, però, a pesar d'això, es puja el pressupost de Salut: 506 milions d'euros; es puja el pressupost d'Educació: 281 milions d'euros.

Tot això, per què? Tot això es fa per donar resposta a la gent que ho passa malament, a la gent, perquè m'entenguin, que l'única successió que li preocupa –i algú m'ha reptat: «Parlaràs de successions?»? Sí que parlaré de successions–, l'única successió que li preocupa és la successió entre la nòmina d'aquest mes i la nòmina del mes que ve, o entre el treball que en aquests moments li perilla i la dificultat de trobar-ne un altre. I aquest grup de gent són molts, com deia aquell, són molt més del que alguns volen i diuen, i és, per tant, aquesta la prioritat del pressupost que hi ha de ser, i hi és, i aquí tenen

vostès les xifres que els he donat i on els en podríem donar encara moltes més.

Posar condicions també per reactivar l'economia. No és cert, com algú ha dit, que aquí ens estiguem asseient esperant que arribi la recuperació, al contrari, precisament aquests pressupostos el que intenten fer és treure aquells elements negatius de la nostra estructura econòmica –estructura econòmica– la qual ve de molt enrere i, per tant, hi ha moltes responsabilitats –el monocultiu de la construcció del major pes dels sectors especulatius enfront dels productius–, de posar allò que pot afavorir la reconversió d'això cap a una economia que ens pugui donar de manera molt més ràpida la sortida de la crisi. I això hi és, o no hi ha l'increment del 21,7 per cent en recerca, desenvolupament i investigació?, o no estem apostant un més 23 per cent en aquelles coses que fan referència a la formació dels treballadors o les treballadores?, o és que no hi ha els 406 milions d'increment en els instruments crediticis?, o és que no s'estan fent, a pesar de la dificultat, incrementant les aportacions en els ens locals?, o és que en aquest moment no s'està treballant en un acord entre el Govern i qui té la representativitat, és a dir, els agents socials?, o és que no s'ha fet un esforç importantíssim en inversió, una inversió que en termes absoluts, relatius, de percentatge de PIB o en euros per habitant? Comptin-ho com vulguin, està infinitament més alta de la que hi va haver en qualsevol moment en governs anteriors.

En un moment de dificultat econòmica, les prioritats són absolutament importants, i el debat de les esmenes que avui hem plantejat no ha canviat la percepció d'aquests, la nostra percepció que aquests pressupostos responen en aquestes prioritats. Vostès han proposat una llarguíssima llista d'actuacions, què passaria si aquesta llarga llista d'esmenes fossin aprovades? Quin seria, per exemple, l'efecte damunt del dèficit que vostès propugnen? En un pressupost en què existeix poc marge de maniobra hi ha dificultat per encabir tot allò. Aquest ha sigut l'exercici que ha fet aquest Govern, algunes coses s'han pogut resoldre, fins i tot de qüestions que plantejava el nostre grup, s'ha pogut resoldre el tema del 0,7, confiem que altres qüestions que han quedat a la cartera, com és l'aportació a l'Institut d'Estudis Catalans siguem capaços de resoldre-la amb aportacions posteriors. Ara bé, l'anàlisi d'aquest pressupost és el que no es pot fer o el que no s'hauria de fer és des de l'absència de rigor.

És possible defensar públicament retallar la despesa, és possible defensar públicament incrementar els serveis, és possible defensar públicament rebaixar la fiscalitat i és possible injuriar el dèficit, però fer les quatre coses a la vegada és incoherent –és incoherent–; el dèficit, aquesta política en la qual l'honorable conseller i aquest modest portaveu sempre discrepem a llarg però sempre coincidim a curt. Escolti, en aquest període des de l'any 2003 va ser possible en uns determinats moments aplicar un pla de sanejament i en aquest moment en el qual la crisi ens obliga a fer front a un seguit de coses, aquesta ha de ser la directriu? Fer allò que no fa absolutament ningú en el món civilitzat –en el món civilitzat– i gairebé els hauria de dir en el món per civilitzar? Contribuir al cicle en comptes de fer polítiques anticíclics? Resulta absolutament –absolutament– incoherent.

Incrementar inversions i serveis. Vostès proposen, senyors de l'oposició, pràcticament a la totalitat de les esmenes increment en inversions i en serveis, i això és contradictori amb l'anterior a no ser que s'incrementin els ingressos públics. Sé que em sortiran amb allò de retallar la despesa sobrerera, que és la seva taula de salvació. Els crido l'atenció sobre l'ordre de magnituds. Vostès volen cobrir necessitats, que diuen que s'han de cobrir, que requereixen milers de milions d'euros en retallades que només són possibles, a tot estirar –a tot estirar– en milions o en desenes de milions. Mirin, he anat prenent nota d'algunes coses, per exemple, que deia el portaveu del Partit Popular, dotar millor els mestres, un 10 per cent; els recursos de salut, un increment de menys del 10 per cent serà insuficient; un 20 per cent per a les polítiques de transport públic, un 20 per cent per a la protecció social. Sap què representa això? Dos-cents quaranta, 960, 480 i 422 milions d'euros. Algú em pot dir d'on els traiem? I només he agafat a l'atzar quatre partides, en un pressupost amb 4.500 milions menys d'ingressos. Escoltin, agafem la partida aquella que vostès sempre anomenen, la dels informes, traiem el que són projectes, traiem el que són direccions d'obra, que se suposa que les hem de continuar fent; traiem el que són aspectes directament relacionats amb les qüestions d'execució d'aquestes inversions, escolti, no els quedarà res més en l'hipotètic cas que tota la resta fos prescindible que milions o desenes de milions, quan l'altre són milers.

Vostès parlen de la qüestió de la propaganda de la promoció, són conscients que aquí dintre hi ha campanyes de promoció precisament de l'economia? Per exemple, una partida aquest any que s'incorpora d'un organisme que promociona els aeroports catalans, i que això és fer que vingui gent, i això és riquesa? Això ens ho hem de carregar?

Jo els crido l'atenció que la incoherència del seu discurs entre uns imports que són petits i unes suposades necessitats que vostès pretenen atendre amb aquests imports que són absolutament grans. En canvi el finançament sí que està en aquest ordre de magnituds, el finançament sí que és rellevant, el finançament sí que ens ha permès que aquest any el pressupost arribi més enllà en el sentit del que nosaltres volíem fer arribar. Les seves propostes en aquest àmbit són un recurs fàcil i en aquells que no sàpiguen com es llegeix un pressupost pot sonar bé, però no és cert, i això vostès ho saben.

I quan es parla d'un pressupost també caldrà parlar de la fiscalitat, de quins recursos públics volem disposar. Algú reclamava un debat d'alçada, hi estic absolutament d'acord, perquè no es poden repetir debats com el que hem instal·lat a la societat en els darrers mesos en els quals parlem de la fiscalitat desvinculant-la dels serveis que rep la ciutadania amb aquesta fiscalitat, sinó estem enganyant, estem dient a la gent només la meitat: si jo puc optar per no pagar i tenir els mateixos serveis, lògicament la proposta em pot interessar. Per contra, si jo en el moment en què sé que deixo de pagar determinada qüestió em trobo que aquí hi ha una contrapartida de serveis que deixo de tenir, això possiblement ho hauré de plantejar d'una altra manera.

Per tant, estic d'acord que es plantegi un debat sobre fiscalitat en la línia del que demana el grup de la societat civil –no hi ha el RACC però són societat civil–, Comissions Obreres, UGT, Càritas, la Federació d'Associacions de Veïns, i molta gent que ens reclama precisament que fem aquesta reflexió, són el grup que s'han agrupat al voltant de la reclamació per una fiscalitat justa al nostre país. Aquest és un debat que sobre el conjunt del model i sobre la seva equitat convé que fés-sim, i no cal que els digui que a qui els parla els costarà però molt, molt de convèncer que carregar la nòmina d'un «mileurista» amb l'IRPF, amb la Seguretat Social i després com que s'ho gastarà tot en l'IVA sigui així i suprimir impostos que graven successions de quantitats importants no em diran que avançar per aquest camí sigui avançar pel camí de l'equitat. Aquest és un debat que Catalunya té pendent i que hauria de fer-lo amb rigor i no amb falses promeses de tot és possible.

És el darrer any d'aquesta legislatura farem, com és normal en un govern, s'aprovarà el pressupost i s'aprovarà la Llei de mesures amb absoluta normalitat. Lamento defraudar si algú s'havia fet expectatives en aquest sentit, i la seva execució permetrà mantenir i incrementar les polítiques transformadores i de reequilibri que ha impulsat aquest Govern en el qual el meu grup parlamentari dóna suport, un govern al qual avui més que mai el nostre grup parlamentari està satisfet de donar suport.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Anem a procedir a la votació. Les senyores i els senyors diputats tenen, se'ls ha lliurat el dossier per a la sessió en el qual hi ha les votacions que es faran en aquest projecte de llei. Per tant, els proposo que fem les votacions d'acord amb el guió que s'ha repartit prèviament, si els sembla bé. Podem fer-ho així? *(Pausa.)* Per tant, no esmentaré específicament els articles ni les esmenes que estem votant, sinó el conjunt de la votació.

Començarem, doncs, votant el primer bloc d'esmenes, que és del Grup Mixt, i, concretament, la primera votació que fa referència a les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 en contra i 14 abstencions.

Passaríem a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 114 vots en contra i cap abstenció.

Quarta votació, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 114 vots en contra i 14 abstencions.

Passem a la cinquena, comença la votació.

S'ha rebutjat per 17 vots a favor, 69 vots en contra i 45 abstencions.

Finalment, en aquest primer bloc, faríem la sisena votació, que comença ara mateix.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 59 abstencions.

Passem al segon bloc d'esmenes del Grup Mixt, presentades pel diputat José Domingo, i anem a la primera votació d'aquest bloc.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Procedim ara a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 69 vots en contra i 14 abstencions.

Tercera votació, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 114 en contra.

Anem per la quarta, comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 114 en contra i 14 abstencions.

Cinquena votació, comença la votació.

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 69 en contra i 46 abstencions.

Anem per la sisena, comença la votació.

Ha estat rebutjat per 3 vots a favor, 69 en contra i 59 abstencions.

Anem al tercer bloc, que són les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Faríem la primera votació de les esmenes a l'articulat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, segons el guió que vostès tenen.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor i 69 en contra.

Anem al segon bloc.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Tercera votació, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 114 en contra i 3 abstencions.

Anem per la quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Cinquè bloc, comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 69 en contra i 49 abstencions.

Anem, finalment, per la sisena votació, que comença ara mateix.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 69 en contra i 46 abstencions.

Posem a votació ara les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Anem pel segon bloc.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 69 en contra i 14 abstencions.

Tercera votació, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Anem pel quart bloc.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 69 vots en contra i 17 abstencions.

Cinquena votació, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Anem per la sisena, que és una esmena única, la 820.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

I, finalment, votariem el setè grup d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Un cop acabades les votacions de les esmenes, pasarem a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 ha estat aprovat per 69 vots a favor i 63 vots en contra.

(Aplaudiments.)

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00072/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupostos sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres.

Els faig avinent que, de conformitat al que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'aprovació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació amb votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen i no es farà abans de dos quarts d'una. (*Rialles.*)

Iniciem el debat amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Ruiz, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. En nom de Convergència i Unió, defensaré el posicionament del nostre grup respecte a la Llei de mesures fiscals i financeres.

Deixin-me, primer, fer una reflexió personal. Com a ciutadana d'aquest país i com a parlamentària em preocupa que el meu Govern no pugui liderar canvis importants i em dol que ens entretingui amb aquest espectacle de desavinences i tensions. En el transcurs de la tramitació d'aquesta llei, una sent tristesa en veure que el Govern de Catalunya és incapaç d'assolir alguns dels consensos necessaris per donar suport als catalans i a la seva economia. I, lamentablement, comença a ser habitual que la notícia sigui que vostès estan d'acord, no el contingut o l'acció de govern, sinó que la notícia és: «El tripartit ha arribat a un acord.» Una llàstima.

Comencem, però, amb l'anàlisi del dictamen de la llei i de les esmenes que ha presentat el nostre grup parlamentari. Ja els ho va dir el meu company, el senyor Turull, a la defensa de l'esmena a la totalitat: les mesures que proposen no són pas les més adequades per ajudar a sortir de la crisi. Davant el que el nostre grup parlamentari considera una greu manca de lideratge, Convergència i Unió els ha presentat cinquanta-quatre esmenes. I quin és el resultat? Que no donaran suport a cap de les nostres esmenes. Ens poden justificar el perquè?

Els exposaré a continuació les esmenes més significatives per tal que els ciutadans sàpiguen què proposa Convergència i Unió i a què votarà que no el tripartit. Per a les persones vídues proposem que el complement de viudat que reben no tributi en l'impost de la renda. Diran que no a això? O per als pares amb infants de zero a tres anys que porten els seus fills a llars d'infants privades, a llars d'infants privades que vostès no subvencionen perquè la iniciativa social no té cabuda en el seu mapa escolar, per no dir que deuen 10.642 places de llars d'infants. Però, bé, Convergència i Unió proposa que es pugui deduir una part del que paguen aquests pares, i vostès hi votaran que no. O la deducció per les despeses educatives per als pares que s'hagin quedat a

l'atur. Són exemples de mesures fiscals que ajudarien col·lectius que estan en una situació difícil: vídues, famílies, aturats..., i ni tan sols n'han volgut parlar.

Parlem, també, de mesures econòmiques. Vostès estan molt cofois amb dues mesures seves: les deduccions per als *business angels* i per a les inversions en empreses que cotitzen al mercat alternatiu borsari. Són mesures encertades, senyor conseller, els ho hem reconegut i els ho reconeixem. Però, és tot el que podien fer? No pas. Això sí, és tot el que saben fer. Un exemple més de la seva manca de coratge polític i de lideratge.

Convergència i Unió ha portat esmenes que permetrien afavorir la liquiditat de les empreses, mesures per donar suport al teixit productiu, i vostès ens diran que no. Proposem que l'Administració pagui als seus proveïdors màxim a trenta dies. Una demanda social que s'ha convertit ja en una necessitat imperant, que les administracions públiques paguin a trenta dies. I vostès avui, segurament, faran la foto de l'acord estratègic i diran que és la solució a la crisi, i, en canvi, seran incapaços de resoldre la seva morositat. La gent el que no vol són fotos que entretinguin, el que volen és que l'Administració els pagui aviat el que els deu.

Una altra proposta: que l'ICF pugui finançar el circulat, perquè la manca de circulat és la soga al coll que ofega les nostres petites i mitjanes empreses. I vostès hi diran que no.

Per tant, no ens volen aprovar ni les mesures fiscals ni les mesures financeres que Convergència i Unió ha portat per potenciar l'activitat econòmica. Només fan fotos per fer veure que treballen. Compte, però, perquè el tripartit acabarà sent presoner de les seves fotos, i d'aquí a un temps hauran d'explicar a la ciutadania el perquè de tantes fotos i el perquè de tan pocs resultats. Moltes fotos i pocs resultats.

El pitjor és que el seu error i la seva tossuderia perjudiquen el país. Això és el que a Convergència i Unió preocupa més. Vostès persisteixen en l'error i les oportunitats van passant. I nosaltres seguim patint durament els efectes de la crisi sense una esperança clara, sense esperança i sense confiança en aquest Govern.

Els ciutadans no tenen cap confiança en aquest Govern, però això no els hauria d'estranyar després de l'espectacle de circ i acrobàcia que han fet amb l'impost de successions i donacions. Vostès són conscients de la imatge que estan donant a la societat?, que si «aquest impost no es pot tocar», que «ara potser sí», que «a Madrid votem que se suprimeixi però aquí no», que «potser el retallarem una mica». I el que ens preocupa més de debò és que aquest espectacle ple de contradiccions no només els debilita a vostès com a govern, sinó que provoca que la gent vagi augmentant la sensació que la política no pot canviar les coses.

Convergència i Unió vol dir als ciutadans que ens escolten que és el mal govern el que no permet avançar, que és el mal govern que fa que avui no es puguin millorar les coses i el mal govern el que fa que els catalans segueixin pagant un impost que és injust.

Avui no tornarem a fer un debat de principis, no perquè no calgui, sinó perquè n'hem parlat moltes vegades, i fins i tot els hem oferit la possibilitat d'arribar a un acord i vostès van votar-hi en contra. El president Montilla amb el seu silenci absolut ha demostrat la seva manca de lideratge, un president que no pot tirar endavant la supressió de l'impost com la societat li demana perquè no té prou suport. Quina imatge!

Escoltin, la pressió social per a la supressió de l'impost és clamorosa. En les circumstàncies actuals l'impost és injust i discrimina territorialment. Vostès saben que les classes més perjudicades són els treballadors, els autònoms, les classes mitjanes. Per això Convergència i Unió proposa la supressió total. Amb aquest impost els catalans estan essent perjudicats respecte a altres comunitats. I potser vostè, senyor Comín, avui ens vindrà i ens dirà el mateix que ens va dir fa uns dies al senyor Teixidor: «I vostè tindrà el desvergonyiment» –va dir «desfachatez» però és «desvergonyiment»– «de modificar aquest impost?» Doncs, mirin, avui ho faran vostès. I avui... (*Remor de veus.*) No, no, miri el diari de sessions, que jo l'he mirat i ho he copiat. I avui potser el PSC torna a enganyar-nos dient allò que el que vol Convergència i Unió és que deixem d'invertir diners en polítiques socials.

Senyors del tripartit, els problemes no són els diners que deixariem de recaptar per aquest impost; el problema real són tres. Problema primer, el que el tripartit gasta inútilment; segon, el mal finançament que vostès han obtingut de Madrid, i, tercer, els 8.000 milions d'euros que vostès han perdonat al Govern espanyol. Vostès van acordar al Congrés dels Diputats..., van votar a favor de la nova LOFCA, van votar a favor de perdonar el deute que ens devien, uns 8.000 milions d'euros. S'imaginen quantes coses podríem fer al país amb 8.000 milions d'euros? Si el tripartit hagués aconseguit un bon finançament a Madrid, en aquests moments es podria suprimir l'impost.

Els costos de la seva gestió els estan pagant els ciutadans i això no pot ser. L'acord, fet a corre-cuita, en vint-i-quatre hores, al qual han arribat ha sigut només per intentar salvar el tripartit, i ho saben. L'acord, fet amb presses, al qual van arribar ahir evidencia la debilitat del president d'aquest Govern. Han cedit al grup minoritari. Senyors d'Iniciativa, se'ls reconeix el mèrit, però no s'equivoquin, el pas següent és la supressió d'aquest impost i, si Convergència i Unió governa, aquesta serà realitat l'any vinent. Existia en aquest Parlament una majoria per a la supressió. El senyor Montilla no ha tingut aquesta majoria per fer el que volia i ha hagut de rebaixar els seus plantejaments. Si aquest impost no es pot suprimir l'any vinent, serà responsabilitat seva i del seu feble Govern.

I, miri, aquest dematí hem fet números, hem fet números de la seva proposta. I sap què pagarà si un jove de vint-i-un anys rep una herència del seu pare, de setanta-quatre anys, valorada en 300.000 euros? –300.000 euros tampoc és cap fortuna. Abans pagava 51.571 euros; amb la proposta a què avui han arribat pagarà 24.530 euros. Saben què paguen a Madrid?, 536 euros. I un altre exemple; el mateix cas, 300.000 euros però que a més

hereti el comerç que tenia el seu pare. Fins ara pagava 58.439 euros; ara pagarà 37.407 euros. A Madrid en paga 602. Això és la seva gran reforma?

I, mirin, deixin-me parlar també de mesures per a la transparència. Ens vam abstenir en comissió en les esmenes que van presentar sobre el control d'ens locals i fundacions. Ens vam abstenir amb l'esperança que poguéssim pactar conjuntament un paquet de mesures per controlar els ens locals, les fundacions i el Govern. Però la sorpresa ha estat que vostès controlen tothom menys el Govern. Transparència que exigeixen a tothom menys a vostès; el que fan és propaganda, estricta propaganda. Després de llegir atentament les seves propostes un s'adona amb perplexitat que hi ha mesures per a tothom menys per a vostès. Vostès van malgastar centenars de milers d'euros en informes inútils i no hi ha cap mena de propòsit d'esmena, cap mena d'intenció que això no torni a passar. I ningú ha assumit encara la responsabilitat d'aquest mal ús dels recursos públics.

Convergència i Unió esperàvem que en aquesta llei vostès portessin mesures, que fossin valents per controlar aquest descontrol dels informes, però no ho han fet. Com són capaços d'omplir-se la boca de transparència quan hi ha informes que no ens els deixen ni veure? Convergència i Unió encara està esperant per veure alguns dels informes; el Govern no deixa veure alguns d'aquests informes. D'això se'n diu «transparència» en el llenguatge d'esquerres?

Mirin, l'Institut Català de Finances és el gran exemple del que entenen vostès per transparència. No sap ningú què passa a dins ni com es distribueixen els diners. L'oposició no rebem cap mena d'informació. L'hem sol·licitat centenars de vegades i no rebem cap mena d'informació. S'imaginen que això ho fes Convergència i Unió? Ni m'imagino el que dirien. Ens poden explicar com poden demanar a les entitats que reben qualsevol subvenció...? És a dir, a tota entitat que rebí una subvenció pública li demanen una declaració amb els càrrecs que hi ha, amb els sous que cobren, i vostès, el Govern, no publiquen cap llistat ni de les remuneracions dels càrrecs del sector públic? No creuen que haurien de predicar amb l'exemple? El meu sou, el de vostès, és públic, i, en canvi, no sabem què cobra el conseller delegat d'alguna de les seves entitats autònomes o de les entitats de dret públic o dels consorcis. Escoltin, per què les fundacions privades hauran de fer un llistat del que cobren els seus càrrecs i les fundacions públiques no? El tripartit ens nega sistemàticament, ens oculta la relació de llocs de treball, de les condicions laborals, dels sous, dels blindatges de totes aquestes entitats públiques. Escoltin, si vostès no volen donar-ho, com poden pretendre demanar-ho als altres?

Mirin, m'he llegit les seves aportacions en tot aquest àmbit i les paraules que hi ha són, per exemple, «fiscalització», «penalització», «inventari», «control», «sotmetre», «infractor». Vostès posen tothom sota sospita –menys el tripartit, és clar. Vostès pensen que la societat és dolenta per naturalesa i que el Govern ho ha de controlar tot. Vostès volen ser com el gran germà, que ho veu tot. Criminalitzen totes les associacions i entitats, que fan la majoria una gran tasca social –en això, hi

coincidirem tots. Em poden dir com ho faran per controlar tot això que demanen? Potser necessitarem vint mil funcionaris més. Mirin, el que han de fer és treballar a fons per tal que els controls que ja existeixen funcionin bé i no es tornin a repetir casos com els que s'han donat. Però no poden estendre, per això, una ombra de sospita sobre tot el que es mou.

I, si volen, parlem de fundacions dels partits polítics; hi estem disposats. Ara bé, la mateixa exigència per a les entitats tutelades. Per què no apareix ni un sol mot de les entitats tutelades en les seves mesures? La mateixa exigència per a una cosa i per a una altra.

I, mirin, per acabar, i com ja és costum en vostès, ens colen una modificació important d'una llei, en aquest cas d'urbanisme, per la porta de darrere, modificant la legislació i creant una inseguretat absoluta pel que fa a la necessària estabilitat d'una normativa com la urbanística.

Aquest és l'últim debat de la llei d'acompanyament de pressupostos d'aquesta legislatura, un final de legislatura marcat per la crisi econòmica i per un govern, el tripartit, que s'ha vist superat per les circumstàncies. Des de Convergència i Unió els hem ofert col·laboració en molts aspectes; avui els posem sobre la taula per últim cop una sèrie de mesures responsables que porten instruments per ajudar el país. Poden adoptar l'actitud de no fer-ne ni cas o poden actuar responsablement i dir que sí en allò que considerin troncal.

I, per últim, avui tenen l'oportunitat de decidir que a partir de l'1 de gener els ciutadans de Catalunya deixin de pagar l'injust impost de successions i donacions. La societat els ho està demanant. Vostès decideixen si els ciutadans seguiran pagant impost de successions o no. Però em fa l'efecte que vostès ja han decidit: els catalans seguiran pagant l'impost de successions i donacions. Convergència i Unió, si pot governar, el suprimirà.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest torn, que està dedicat a defensar les esmenes pròpies i a posicionar-se davant de les esmenes de l'oposició voldria començar-lo dient que agraeixo moltíssim el to completament respectuós i atent de la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

Em permetran que iniciï aquest torn amb algunes cites, tres breus cites. Primera cita, Miguel de Cervantes: «Ladran, Sancho, luego cabalgamos» —«ladran, Sancho, luego cabalgamos». (*Remor de veus.*) *El Quixot* és un gran llibre, senyora Rigau, l'hi recomano, aprendrà moltíssimes coses. Segona... (*Remor de veus.*) Ja l'ha llegit? Doncs, segur que va aprendre moltíssim.

Segona cita —canvi de perfil literari—, Artur Mas. Estaran d'acord amb mi que des del punt de vista del gènere li-

terari no és exactament el mateix. Tot el meu respecte, eh?, per la prosa del senyor Mas. Senyor Artur Mas: «Sabem que l'impost de successions potser calgui tocar-lo selectivament i estem prenent mesures per fer-ho, però cometriem un engany si el suprimíssim, l'impost de successions, perquè hauríem d'elevat d'altres impostos o taxes per complir amb les previsions pressupostàries. La supressió de l'impost de successions seria un engany.» Any 2003, Artur Mas, conseller en cap.

Tercera cita... (*Remor de veus.*) Tercera cita, Joaquim Homs —Joaquim Homs el gran, no el petit, diguem-ne; l'exconseller, ja m'entenen... (*Remor de veus.*) Ah, és veritat, un es diu Francesc i l'altre Joaquim... Disculpi'm, senyor... (*Remor de veus.*) Tots dos es diuen... Quedi rectificat. Conseller d'economia en aquell moment, també l'any 2003; què ens deia el senyor Francesc Homs? «Rebutjar la supressió de l'impost de successions...» —escoltin atentament; fa sis anys, ara parlarem de fa sis anys—, «rebutjar la supressió de l'impost de successions no és una qüestió recaptatòria, sinó de principis.» Fa sis anys, senyora De Gispert. Veig que els seus principis tenen una caducitat important, perquè el senyor Homs deia, ho repeteixo, fa sis anys, que la supressió de l'impost de successions no era una qüestió recaptatòria, sinó de principis. Per tant, que els catalans sàpiguen que en sis anys els principis de Convergència i d'Unió han sofert una modificació dràstica. Efectivament, m'ho confirma la senyora Gispert. (*Remor de veus.*)

M'agradaria que anéssim a la proposta...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Li intentaré explicar breument...

El president

Senyor Comín, permeti'm un segon. (*Pausa.*) És que no es tracta de fer un debat entre vostè i els diputats que estan asseguts..., que no tenen dret a la paraula ara, en aquests moments, i vostè...

El Sr. Comín Oliveres

D'acord, perdoni, la senyora Gispert...

El president

No, no, ho dic perquè ni vostè faci referències a diputats que no tenen la intenció d'intervenir, m'imagino, ni els diputats que estan asseguts, doncs, facin comentaris en veu alta perquè se senten a tot arreu i això distorsiona el debat. Intentem tornar-lo a portar a les normes a què estem habituats en aquesta casa.

Moltes gràcies.

El Sr. Comín Oliveres

Té tota la raó, senyor president. En tot cas, reinicio la meua intervenció confirmant la meua primera cita: «Ladran, Sancho, luego cabalgamos.»

Voldria fer referència mínimament a la reforma que nosaltres posem a sobre la taula amb aquesta esmena transaccional. Primera qüestió, no és la primera reforma, hi insistim, ho hem dit moltes vegades: ja vam reformar aquest impost l'any 2007 amb la deducció per habitatge habitual fins a 500.000 euros. Per tant, és la segona.

Segona qüestió, abans d'entrar en el contingut de la reforma: estem complint un acord de govern, estem complint una proposta que està a l'acord d'entesa, estem complint una proposta que està al Pla de govern, estem complint una proposta que està en les resolucions del debat de política general d'aquest mateix any i estem complint exactament el que vaig dir a la meua última intervenció, que és que reformaríem l'impost per rebaixar l'impost a les classes mitjanes. Per tant, simplement aquest Govern anuncia el que farà i ho fa, cosa que no es pot dir de tots els governs.

Anem a la proposta. No cal que ens hi entretinguem. La reducció per habitatge habitual, 500.000 euros..., a banda de la reducció per habitatge habitual, que, com deia, ja existeix, 500.000 euros per cònjuge més una reducció addicional que pot arribar fins a 150.000, i 275.000 euros per fills més una addicional que pot arribar fins a 125. Per tant, el mínim exempt màxim possible per cònjuge, 650.000; el mínim exempt màxim per fills, 400.000 –ho repeteixo, 400.000.

Amb això, què fem? Ens posem a la mitjana europea. Mirin com funciona l'impost a Alemanya, mirin com funciona l'impost a França, a Gran Bretanya, a Holanda, a Dinamarca. Mirin, estudiïn i veuran que ens posem a la mitjana europea. I, per què és important això? Doncs, això és important per una qüestió que ja saben vostès, que nosaltres hem defensat sempre el manteniment de l'impost amb molts arguments, però un d'ells –un d'ells– és que volem posar-nos amb el que és el normal a la majoria de països del nostre entorn, de la Unió Europea.

Aquests països tenen un impost que certament era molt més baix que el que nosaltres teníem fins ara, i per això calia reformar l'impost també. Aquest és un dels motius pels quals calia reformar l'impost i fer-ho a fons, que és el que hem fet. Però aquests països tenen l'impost –tenen l'impost. I nosaltres defensem mantenir l'impost però reformar-lo, entre altres motius perquè és el normal en països on volen garantir la cohesió social.

Per tant, com hem dit sempre, estem complint el que hem dit sempre, ni més ni menys que el que hem dit sempre els tres socis del Govern d'entesa: reforma a fons, sí; supressió, no. I això, senyors diputats, senyores diputades, en nom de la justícia social, en nom de la igualtat d'oportunitats i en nom de la redistribució de la riquesa.

La senyora Ruiz em demanava, em comminava que no fem un debat de principis. Escolti, li explico els motius que inspiren la nostra reforma. Era just l'impost tal com funcionava ara? No, i per això calia reformar-lo, perquè generava situacions molt difícils d'entendre. I això ho hem entès des del primer moment, i ho ha explicat moltes vegades el conseller: patrimonis mitjans pagaven en

excés. I per això havíem de reformar l'impost, perquè aquests patrimonis mitjans deixessin de pagar. Però, seria just suprimir l'impost, suprimir-lo completament, com demanen vostès? No –no.

Per tant, el mateix criteri, l'únic criteri que inspira la nostra reforma, que és tenir una fiscalitat justa, és el que ens porta a fer una reforma a fons, però, en cap cas la supressió, senyors diputats, perquè –els ho repetiré fins a l'extenuació, m'extenuo jo mateix mentre ho dic– té una funció social aquest impost. La té. Vostès en són conscients, d'això? Perquè ens és bastant... A mi –deixin-me ser col·loquial–, m'allucina. Sincerament, m'allucina que vostès no tinguin consciència que aquest impost té una funció social, i que, per tant, la seva supressió –la seva supressió– és injustificable, si no és que el seu model sigui –ja ho he dit– el Madrid de la senyora Esperanza Aguirre, que, com saben vostès, té la millor sanitat pública d'Espanya, oi? O la Itàlia del senyor Berlusconi. Si aquest és el seu model, llavors potser sí que ens desallucinem, però teníem entès que vostès no eren això, senyors de Convergència i Unió.

En tot cas, com a Europa. Com a Europa, hem volgut un impost que distingeixi bé el que és l'herència dels cònjuges amb relació al que és l'herència dels fills. Els cònjuges han construït, en general, el patrimoni conjuntament al llarg de la vida. Per això és important que l'impost a penes els afecti, que és el que fem amb la nostra reforma. En canvi, els fills, és evident que no tenen amb relació als pares la posició que té un cònjuge amb relació a l'altre cònjuge. I per aquest motiu és normal que la reforma tracti definitivament millor als cònjuges que no pas als fills, en nom de la igualtat d'oportunitats.

El que és important que coneguin els ciutadans del nostre país, gràcies a la reforma que s'aprovarà d'aquí a uns minuts: més de cada nou, de cada deu contribuents, eh?, nou de cada deu contribuents, més de cada nou –sobre el total de deu contribuents– deixarà de pagar l'impost gràcies a aquesta reforma. Expliquem-ho bé, perquè aquí ens fem una mica un embolic. Fins ara, vora el 55 per cent dels contribuents ja no pagava l'impost –vora el 55 per cent dels contribuents ja no pagava l'impost. Gràcies a la reforma que posem a sobre de la taula, dono les xifres amb totes les cauteles, perquè no tenim les xifres definitives, però, vora el 94 per cent dels contribuents deixaran de pagar l'impost. És a dir, noranta-quatre de cada cent contribuents deixaran de pagar l'impost.

Per què ho dic això? Perquè a tothom li ha de quedar molt clar que el resultat d'aquesta reforma és que suprimim completament l'impost per a les classes mitjanes, el rebaixem substancialment per a les classes mitjanes altes i el mantenim exclusivament, senyors de Convergència, per a les grans fortunes –el mantenim, exclusivament, senyors de Convergència, per als patrimonis molt alts, per a les grans fortunes, per a qui té molts diners, per a qui hereta herències pròpies de patrimonis de famílies riques.

Vostès de qui són el partit? Vostès són el partit de les grans fortunes? Ho pregunto. (*Remor de veus.*) Vostès són el partit del 6 per cent de catalans amb grans

fortunes que seguiran pagant l'impost? Vostès són el partit dels rics? (*Remor de veus.*) Faig una apel·lació, president, general, no em dirigeixo a cap diputat en particular. Són el partit dels rics? Són el partit de les grans fortunes? És més, vostès... Ahir va sortir el senyor Mas i va dir: «Nosaltres volem dir als catalans que, en cas que governem, suprimirem completament l'impost.» Vostès identifiquen l'interès general amb l'interès particular del 5 per cent de famílies amb més patrimoni de Catalunya? Vostès estan fent això quan demanen la supressió de l'impost: identificar l'interès general dels catalans amb l'interès particular d'una minoria... Escolti, molt respectable; una minoria a la qual respectem completament, una minoria a la qual aquest cantó de l'hemicicle li demana simplement, a través d'aquest impost, que segueixi contribuint a la cohesió social, que segueixi contribuint a la redistribució i que segueixi contribuint a la igualtat d'oportunitats. I vostès, senyors diputats, l'únic que volen és protegir aquests interessos particulars i minoritaris, sense demanar-los res a canvi.

Em permetran que acabi com he començat, senyors diputats, i és amb una cita. Vull acabar amb una cita de l'home de moda, que es diu Barack Obama. És una cita de l'any 2006, en el moment en què els republicans i els demòcrates discutien la reforma de l'impost de successions, els republicans defensaven la supressió completa de l'impost i els demòcrates defensaven una reforma a fons –a fons–, però no la supressió.

I deia el senyor Barack Obama: «Primer, anomenem aquest regal que volen fer els republicans a les grans fortunes pel seu nom. Aquesta reforma dels republicans s'anomena “la rebaixa Paris Hilton”. Es tracta de regalar-los milions de dòlars als hereus i hereves milionàries, en un moment en què els contribuents dels Estats Units» –la cita és literal, després si volen els la passo– «no s'ho poden permetre. Vull que el poble dels Estats Units elegeixi. Si la gent vol que el Govern es gastí 1.000 milions de dòlars» –nosaltres hauríem de dir 400 milions d'euros, que són els que preservem nosaltres amb la nostra reforma–, «si volem que el Govern es gastí 1.000 milions de dòlars en una reducció d'impostos per a multimilionaris» –diu el senyor Obama–, «aleshores el Partit Republicà és el seu partit.» Diu: «Aquesta proposta, la del Partit Republicà, no pretén salvar les petites empreses» –vostès que han estat parlant de la vídua durant dos anys, no pretenen salvar les petites empreses– «ni les explotacions agrícoles familiars. Sí que s'han de reformar els drets de successió per protegir aquests ciutadans dels Estats Units. Podem fixar-los en un nivell que cap petita empresa i cap explotació agrícola familiar es vegi afectada, però ho podem fer de tal manera que no ens costi 1.000 milions de dòlars.»

Nosaltres estem fent una reforma que de la recaptació total preservarà en el moment que s'apliqui completament l'impost vora uns 400 milions d'euros, vora el 50 per cent del que s'està recaptant ara. Mantenint dins l'impost aquesta minoria que jo els deia estem preservant vora del 50 per cent de l'impost.

«Per tant» –acaba la cita i acabo jo–, «si els republicans volen plantejar la seva “rebaixa Paris Hilton” per fer-la servir després a la seva campanya electoral, si els repu-

blicans volen utilitzar la seva “rebaixa Paris Hilton” com a reclam electoral, que ho facin, però no se m'ocorre millor manera de deixar clara la diferència entre les seves prioritats, les dels republicans, i les nostres, les dels demòcrates.»

Senyors diputats, ens ajuda molt, entenc aquesta cita de Barack Obama, perquè, finalment, s'acosten temps electorals, els ciutadans de Catalunya podran tenir molt clares les diferències entre les prioritats de Convergència i Unió i les prioritats dels partits que sí que estem compromesos amb la justícia social, amb la redistribució de la riquesa.

Senyors diputats de Convergència, sap què em sembla que els ha passat, a vostès? Que amb aquest tema vostès s'han anat animant –animant–, i han anat accelerant –accelerant, accelerant–, sense ser conscients que nosaltres compliríem el nostre compromís. I un cop hem complert el nostre compromís, un cop hem deixat fora de l'impost el 94 per cent dels contribuents, vostès segueixen amb aquesta acceleració i ja no saben com frenar –ja no saben com frenar–, senyors diputats, però estan, sàpiguen, a punt d'estampar-se contra un mur, que és un mur que es diu «falta de sentit comú», que és un mur que es diu «falta de sensibilitat social» i que és un mur que es diu «falta de compromís amb la justícia».

Senyors diputats, els demano dues coses. Reflexionin, estan a temps de rectificar –estan a temps de rectificar–, per cert, com ho han fet aquest matí a Madrid, perquè m'avisen que fa uns minuts Convergència i Unió –potser és per error– ha votat a favor de la LOFCA al Congrés dels Diputats. (*Veus de fons.*)

Jo entenc que, de la mateixa manera que han canviat la seva votació al Congrés dels Diputats, la poden canviar també aquí. Reflexionin –reflexionin. Després, facin el que considerin convenient, però, si vostès segueixen defensant la supressió de l'impost de successions, els demano només dues coses. La primera: no identifiquin l'interès general de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), l'interès dels catalans –acabo, senyor president– amb l'interès del 5 per cent dels patrimonis més alts. I la segona cosa, i és una petició personal, no segueixin explicant-nos que vostès són un partit d'inspiració personalista, inspirat en l'humanisme cristià.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats... Avui debatem la Llei de mesures, la Llei d'acompanyament dels pressupostos 2010. Però el debat que estem fent

avui aquí al Parlament no se centra en el contingut que hauria de tenir, doncs, una llei d'aquestes característiques. Avui el que estem debatent són dos grans eixos, al nostre parer. Per una banda, un eix que ha de donar satisfacció a la reivindicació social de la reducció de la pressió fiscal derivada de l'impost de successions, alhora que reformem l'impost per tal de donar-li aquella justícia i aquell caràcter redistributiu que ha perdut. I, per un altre, per un altre eix, doncs, per la necessitat d'actuar immediatament davant els recents presumptes casos de corrupció i de finançament, incomprensibles per a la ciutadania i que estem veient que no s'aturen.

Per una banda, si a partir de l'1 de gener del 2010 l'estalvi d'una família mitjana que ha generat al llarg d'una vida i que es traspasa als seus successors directes es penalitza o no amb l'actual aplicació injusta de l'impost de successions, si familiars directes, majors de setanta-cinc anys, i aquells que han d'anar a la residència o centre sociosanitari se senten clarament beneficiats de la reforma que avui presenta el Govern. I, per una altra, arran dels esdeveniments de presumpta corrupció, de conductes indignes, el desenvolupament d'aquelles mesures que tenen per objectiu afavorir la transparència i un millor govern, amb canvis que afecten els processos urbanístics, amb canvis que amplien el marge d'actuació de la sindicatura, amb canvis que limiten les donacions, i amb canvis que milloren els mecanismes de supervisió en el compliment de la voluntat fundacional.

Dos debats que en les darreres setmanes, doncs, els ciutadans de Catalunya han interioritzat molt intensament. Poques converses no tracten o bé un tema o un altre. Des d'Esquerra Republicana de Catalunya, pensem que és el moment de fer poques proclames, i el que cal és actuar.

Quant a l'impost de successions, el Parlament avui planteja diversos punts de vista, diverses esmenes; però el que frustraria els catalans, després de tantes declaracions públiques, és no arribar a bon port. Els grups parlamentaris tenim l'obligació i la responsabilitat de pensar en tots els ciutadans de Catalunya, no només en aquells que sabem o ens pensem que ens atorguen la seva confiança en una contesa. Des del pragmatisme tenim la responsabilitat de servir al bé comú des de la justícia i la llibertat.

Ha estat Esquerra qui ha empès, qui ha fet empènyer en aquesta cambra la reforma de l'impost de successions. I, en el nom del seu president, Joan Puigcercós, doncs, es va impulsar la resolució aprovada en aquest Parlament. Avui ens hem de felicitar perquè hem donat resposta a un clam social. Alguns parlen de divisió, altres parlen de proposta descafeïnada, però, mirin, el que es constatarà és que el 94 per cent dels ciutadans quedaran exempts d'aquest impost. Fets, senyors, fets.

La reforma que presenta és una reforma en profunditat de l'impost, una reforma que ha de garantir la seva continuïtat, perquè des del nostre grup estem d'acord a mantenir-lo, que es continuï gravant l'increment de patrimoni quan es rep una herència, ara bé, quan no s'hagi participat justament directament en la seva consecució, d'aquesta herència.

El nostre discurs ha estat coherent en el temps, sempre hem defensat la reforma profunda de l'impost, per recuperar la progressivitat, la justícia redistributiva, perduda com a conseqüència de les múltiples modificacions que ha sofert l'impost a nivell estatal en la seva estructura. Volem que amb aquesta reforma, en la mesura del possible, s'eviti el que actualment succeeix, que adquisicions lucratives d'igual valor puguin tributar de manera ben diferent.

A grans trets, les ampliacions dels mínims exempts per grups de parentiu, l'eliminació dels coeficients per patrimoni preexistent i la simplificació de l'estructura tarifària proposades recullen prou bé, doncs, els objectius de reduir la tributació per successions en els successors directes, i reajustar així la progressivitat i l'equitat en l'impost. A més, això és compatible amb, doncs, les exempcions per al manteniment de l'habitatge habitual, i em refereixo a la bonificació del 95 per cent.

D'altra banda també és una proposta sensible amb la gent gran. Per una banda incorpora una reducció addicional per a persones majors de setanta-cinc anys de 275.000 euros, que és efectiva íntegrament l'1 de gener del 2010. I per una altra s'elimina la restricció de dos anys per considerar l'habitatge habitual si el causant té el darrer habitatge en un centre residencial o sociosanitari.

Una proposta que, a més, va més enllà perquè incorpora el compromís de portar una llei al Parlament al llarg del mes de gener de 2010 per tal –per tal– d'afegir aquelles casuístiques que puguin ser més tècniques i que puguin anar més adreçades al que seria l'economia productiva de Catalunya.

L'aplicació, ja s'ha dit, de la reforma es farà de forma gradual. Al finalitzar l'any 2010 més de dos tercers parts de la reforma s'hauran fet efectives. I el que és molt important per a Esquerra Republicana de Catalunya, al gener del 2010 haurem aconseguit el nostre compromís: el 86 per cent de les liquidacions seran quota zero, és a dir, el 86 per cent dels que han de liquidar aquest impost no pagaran res en aquest impost.

Per tant, hem complert allò que vam prometre. De la mateixa manera que Esquerra es va comprometre a blindar el model català de comerç, de la mateixa manera que ens vam comprometre a treure la tercera hora de castellà i de la mateixa manera que ens vam comprometre a tenir un model de finançament molt més bo del que teníem fins ara.

Mirin, senyors de Convergència, no em puc estar de dir-los que no són creïbles i no són coherents. Ja els vaig dir en aquest faristol, ja els vaig dir, miri, vostès han usat aquest impost partidàriament, de manera que si governen diuen que és un impost que no s'ha de treure i justament no estan d'acord amb el PP i, com ja s'ha dit, doncs no estan d'acord a treure aquest impost. Quan no governen –evidentment fa sis anys que no governen–, doncs, cada cop van afegint més paranys a la seva proposta de manera que ara el que proposen és treure l'impost. Miri, no són creïbles. El *top ten* de la seva..., del que no són creïbles és que avui han votat la LOFCA! Això és el *top ten*! Per tant, jo crec que el

titular, si fos periodista, diria: «Convergència i Unió aprova la LOFCA, malgrat que en el Parlament, doncs, diu que és un mal finançament.»

Mirin, jo els he de dir que totes les propostes que vostès han fet aquí al Parlament a partir del 2005 són incongruents. Jo les he analitzat una per una i les he comparat. Els diré que ni les bonificacions coincideixen, ni els tipus de gravamen que proposen són els mateixos, i per a més recargolament les bases liquidables i les quotes íntegres també canvien. Fins i tot les dues propostes que han presentat aquest any 2009 aquí en el Parlament també diuen coses diferents, en la proposició de llei no contemplen una bonificació en la quota tributària, mentre que en les esmenes que avui ens ocupen, sí.

Mirin, volen que els digui una cosa, senyors de Convergència i Unió? S'han quedat descollocats, amb l'acord del Govern s'han quedat descollocats. Vostès pretenien que no s'aprovés cap reforma perquè el que volien era fer una campanya per a les properes eleccions al Parlament, doncs, amb aquest únic missatge: «Anem a suprimir un impost de successions que no vam ser capaços ni de suprimir i que no teníem intenció de suprimir.»

Mirin, volen que els digui una cosa? Que quedi clar, el 94 per cent dels ciutadans quedaran exempts de pagar aquest impost. Vostès representen el 5 per cent de les famílies més riques d'aquest país, aquest és l'altre titular que hauríem de treure avui, doncs, els diaris, i vostès faran una campanya política per al 5 per cent de les famílies més riques. Saben què han de fer? Facin un programa polític que parli de polítiques reals, de polítiques que facin avançar aquest país tal com estem fent els que representem el 94 per cent de ciutadans que quedaran exempts d'aquest impost.

Miri, i als senyors del Partit Popular també els vull dir una cosa. Miri, ara vaig per vostès. El que haurien de fer és treure un llistat dels vuit diputats que al Congrés dels Diputats de Madrid van aixecar-se, no se sap per quin motiu, en una votació en què hauria estat possible la presa en consideració d'eliminar l'impost de successions. Si no ho fan vostès ho faré jo, traurem el llistat dels vuit diputats que es van absentar i no se sap per què. Per tant, incongruents. I, a més a més, els dic una cosa, quan vostès presentin una cosa, treballin una mica més, no presentin una declaració d'intencions: «Volem suprimir l'impost.» I no treballen i no fan una esmena com hem fet tots els grups d'aquesta cambra.

Però els ciutadans tampoc no entenen –i així ho dic– el discurs oportunista d'alguns quan afirmen que la proposta avui afavoreix els més rics. Mirin, està clar que permetre la desaparició de l'impost sí que afavoreix, doncs, els més rics.

Ficarem l'impost a nivell europeu, ja ho ha dit el diputat que m'ha precedit i, per tant, estic molt satisfeta per això.

El discurs que correspon en aquests moments, senyors diputats, que ens ha de permetre assolir un país modern i avançat, no és si pel fet de reformar un impost injust que el paga qui no l'ha de pagar, el Govern disposa de menys recursos per fer polítiques. El discurs que pertoca i que estem fent, i que ho hem demostrat amb aque-

ta llei que avui presentem és com gestionar amb més eficiència, més transparència, incorporant la innovació en els processos, en definitiva, una gestió compromesa amb l'eficiència, l'eficàcia, la llibertat i la igualtat per a tothom.

Senyores diputades, senyors diputats, vull parafrasejar un científic nord-americà: «Hem de tenir la mirada llarga. Si el capità d'un vaixell governés la nau només per evitar els obstacles que es troben davant seu, segurament acabaria xocant, perquè es necessiten uns quants minuts i unes quantes milles per canviar la direcció d'un vaixell en moviment.»

Miri, per acabar, el que jo vull fer és felicitar la professionalitat, el rigor dels membres del Departament d'Economia pel seu treball. Vull felicitar Iniciativa per Catalunya, perquè al final tots hem posat seny i hem tingut sentit comú, tots ens hem convençut del que calia fer.

Senyores diputades, senyors diputats, avui tenim la responsabilitat –i així l'exercirem aquesta banda de l'hemicicle, jo els demano que s'hi sumin– de convertir l'impost de successions en un veritable instrument de justícia social que permeti un repartiment equitatiu de la càrrega tributària i la responsabilitat d'aprovar el conjunt de mesures que es presenten encaminades a la millora d'un bon govern.

Els demano a totes i a tots que se sumin a la proposta d'aquest Govern per responsabilitat de milers de catalans que avui estan esperant que surti aquesta reforma, potent i d'immediata aplicació, i que no entendrien que, per oportunisme polític, doncs, es frustressin les esperances dipositades en aquesta reforma i que es deixés cap a un futur incert.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Senyora María Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, hi ha una dita que diu que per no cridar més es té més raó. Per tant, el to d'aquesta diputada serà el to d'explicar la filosofia. Nosaltres avui, el Partit Popular, sí que parlarem de filosofia, parlarem de la filosofia per la qual hem presentat les esmenes del nostre grup a la Llei de mesures fiscals i financeres. Quan les mesures es presenten amb propostes de llei i amb propostes de resolució, el tripartit diu que no, que esperem al debat de mesures fiscals i financeres. Quan les presentes a la Llei de mesures fiscals i financeres, ni tan sols una de tocada, ni tan sols una consideració sobre cap ni una del Grup Popular. Per tant, aquest és el tarannà, que ho sàpiguen els ciutadans de Catalunya, amb què el tripartit aborda aquesta llei.

Per tant, no perdem –no perdem–, perquè ja ho hem fet a explicar el temps de les propostes que el nostre grup ha aportat i que sobradament el meu company, Enric

Millo, ja ha explicat respecte a quina visió tenim nosaltres sobre la qüestió econòmica a Catalunya.

La meua intervenció la basaré exclusivament en la qüestió nuclear, la qüestió que importa en aquests moments els ciutadans de Catalunya, i la qüestió nuclear d'un mal acord que ha tancat el tripartit era saber què faria el Govern de Catalunya davant de l'impost de successions i donacions.

Aquesta qüestió nuclear era saber si vostès tindrien la capacitat política per eliminar la injustícia que pateixen els ciutadans davant un impost que és abusu, injust i sobretot confiscador.

És injust, torno a dir-ho, perquè vostès no han tingut capacitat ni tan sols per abordar la reforma tal com van prometre al final de la legislatura, en l'últim debat de la Llei de mesures fiscals i financeres.

Senyora Cabasés, ens semblava que era molt més correcte, des d'un punt de vista econòmic, polític i legislatiu fer la proposta que ha fet el Grup Popular. És per a nosaltres tan gran la reforma de l'impost de successions que no considerem que el mecanisme sigui una esmena tramitada amb una llei de mesures fiscals i financeres. Per això el Grup Popular, agafant les paraules del senyor conseller d'Economia, va dir: «Escoltin, presentin, no ara, no cal al desembre, al gener, una reforma com cal.» Això també és la dignitat de Catalunya, fer-ho correctament, quan toca i com toca, no als passadissos i de qualsevol manera.

Això també diu molt d'un poble. Això també diu molt de la importància i de com es fan les coses, davant d'aquest Govern que ha estat incapaç d'arribar a un acord satisfactori, davant d'un president Montilla i d'uns diputats... Senyor Comín, agafi el diari de sessions, 2007: «Aquest impost no el traurem mai.» Després, una miqueta, i després s'arruguen, que aquesta és la secció dels fets. Vostès han tirat cap enrere i, clar, han de cridar, han d'agafar arguments que no són pas seus, que són dels seus socis de Govern, per explicar-nos a la resta que no tenen capacitat política. Això demostra la debilitat d'aquest pacte sobretot del PSC i del seu president, una marxa enrere, això no és un bon acord. El Govern ha demostrat que es mou pel seu tacticisme i no pas pels interessos dels ciutadans de Catalunya. I, per tant, mantenen l'engany, avui... Ahir en la roda de premsa ja deien alguns dels seus socis que presentarien una reforma futura.

Per no dir l'engany que estan fent als ciutadans fent-los pensar que l'entrada en vigor de la seva reforma entraria en vigor ara. No, no enganyin, de cap manera el 2010, i ja ho veurem, amb la credibilitat que tenen vostès. Es manté l'engany d'aquesta suposada reforma, per tant és un acord trampa amb efectes negatius fins a finals del 2011.

Perquè vostès en aquesta cambra, ja els ho vam plantejar el nostre grup parlamentari, no van dir res respecte a la supressió de l'impost de patrimoni, proposat pel seu president Zapatero, això no toca, d'això no en parlem, que estem a Catalunya. Ara, que els catalans paguin més que la resta d'Espanya, d'això mirem cap a un altre cantó. És lamentable, és lamentable, el man-

teniment del seu poder, com el paguen els catalans, és un pacte que nosaltres considerem que és vergonyant i sobretot ridícul.

Però també entraré en la filosofia, perquè es pretén mantenir la vigència d'aquest impost en unes qüestions que no són ja polítiques, són tècniques i que en aquests moments ens agradaria matisar.

Per començar, no diguin que aquest impost es manté, perquè resulta que aquest impost fa que paguin menys els que menys tenen. Sisplau, tots els impostos indirectes són progressius; per tant, en tots els impostos, qui paga més és qui més té, sigui per qüestió d'herència, sigui per qüestió del seu propi treball. (*Remor de veus.*)

Però també vull parlar de les conseqüències econòmiques, i em sembla –si és que es pot mantenir una mica el silenci que els prego als senyors i senyores diputats–..., vull parlar sobre les conseqüències econòmiques de la mateixa supressió de l'impost. N'hem parlat molt en aquesta cambra, i jo vull dir que el nostre grup hauria preferit que s'abordés una reforma de la fiscalitat a Catalunya, en global. Des dels grups de l'oposició hem plantejat aquesta qüestió al Govern, i no ha tingut capacitat ni lideratge per abordar-la, una reforma integral. Si no volien abordar-la exclusivament sobre successions, per què no l'han plantejat per a l'IRPF i d'altres qüestions? M'hauria semblat que haurien pogut abordar un missatge més coherent per a la societat.

Parlant d'aquestes conseqüències econòmiques de la supressió de l'impost, en matèria de successions i donacions, tot el món, tret de vostès, reconeix que la inversió en termes econòmics és exactament igual que l'estalvi. Per tant, com més estalvi hi ha, més inversió podem tenir per a l'endemà. Significa una major producció de béns i serveis en el futur i, per tant, significa una major riquesa.

Nosaltres també considerem que aquest estalvi, aquesta manera de poder generar estalvi i recursos mitjançant l'estalvi de l'impost de successions i donacions, genera recursos per a les generacions venidores, i, per tant, també és una mesura fiscal i que té unes conseqüències econòmiques en aquest moment.

L'important no és que el tripartit no sigui capaç d'abordar aquesta reforma. Per nosaltres, el problema és que és una qüestió de filosofia, una filosofia que vostès i que a Madrid també el PSOE i Izquierda Unida mantenen. Vostès pensen que la societat té dret a limitar la riquesa de les persones, simplement en funció del criteri que algú té dret al que és meritori i al que no ho és, i vostès es pensen que tenen la capacitat de decidir-ho; és a dir, confonen el valor amb el mèrit. I es pensen que jutjar les persones en funció no del valor que la societat i els individus donen a la prestació de serveis i a la producció de béns està a les seves mans. Però això provoca un problema. Jo els pregunto: «Qui i com es determina el que és meritori i el que no ho és?» Els ciutadans veuen que hi ha un concepte creat artificialment, establert per unes autoritats que són planificadores i que pretenen decidir sobre què i quina recompensa reben per la seva actuació.

També s'ha apel·lat al criteri de la justícia redistributiva, i el nostre grup hi vol entrar. Vostès tenen una visió estàtica i arcaica de la societat. Vostès es pensen que les persones no es mouen al llarg de la vida i que les generacions estan condemnades a romandre sempre en la mateixa situació o escalafó de recursos econòmics? Estan molt equivocats, perquè aquesta és una visió arcaica que podria ser una font de desigualtats, sí, però en societats agrícoles, en situacions i en societats en què la terra i els béns immobles realment determinaven el futur de les generacions.

Però nosaltres els volem dir que aquesta societat estamental pertany al passat, igual que part de la seva filosofia. Estem en una societat lliure, en una societat lliure en què les persones evolucionen, i saben per què? –i és el que més ens preocupa. Perquè el principal valor que té aquest país, el principal actiu de la societat són les noves generacions, i les seues valors i la seva fortalesa estan en l'educació, aquesta que vostès volen limitar per a alguns, està en el capital humà. Això és el millor que tenim, això és el que ha tirat el país cap endavant i això és el que vostès penalitzen contínuament.

Els volem dir –que no és que ho digui el Grup Popular; també ho va dir Becker, el Nobel, el 1992– que tres quartes parts de la riquesa del món provenen precisament del capital humà. I, per tant, des del nostre grup, no entenem, si tres quartes parts de la riquesa mundial provenen d'aquest capital humà, d'on ve la discriminació avui per una qüestió patrimonial. Pel naixement? Per l'herència?

Mirin, en una societat basada en el coneixement, en el capital humà, l'economia depèn de la transmissió d'aquest capital humà, d'aquests valors, d'aquesta educació, d'aquest esforç, d'aquest mèrit. Però això no és una qüestió que pugui planificar ni ordenar cap govern. Perquè, si no, hi hauria factors tan diferencials com la intel·ligència personal, la transmissió, l'herència cultural de valors i experiències que generen en societats, avui en dia, més diferències que no pas el que puguin heretar. Ja hi va haver una sentència del Tribunal Constitucional alemany de l'any 95 que deia que confiscar més del 50 per cent es considerava que suposava un caràcter confiscador i que això no es podia permetre en cap tipus de societat. Hi ha una frase d'un polític britànic, Winston Churchill, que diu que «una nació que intente prosperar a base de impuestos es como un hombre sentado en un cubo que intente desplazarse tirando del asa». Aquesta em sembla que és la posició que està mantenint el tripartit.

Nosaltres els volem dir que..., senyor Comín, jo no sé si és que vostè s'ha equivocat amb la xifra o no. Vostè ens ha dit: «Als Estats Units, Obama va dir que 1.000 milions, suposava la supressió de l'impost de successions.» Mil milions de dòlars, si no m'equivoco, són gairebé 690 milions d'euros. Resulta que a Catalunya paguem més per 7 milions de persones que el que paguen els Estats Units per 300 milions de persones. (*Forta remor de veus.*) Aquest és el drama que ens han dit els seus números, i, per tant..., els números els ha dit vostè. En tot cas, comparin els Estats Units, 1.000 milions... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Olano i García

...de dòlars; Catalunya, 700 milions d'euros...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Olano i García

...les xifres les ha donat vostè.

Només ens queda continuar mantenint el contundent posicionament del Partit Popular de Catalunya. Des de l'any 2003, que el nostre diputat Fabregat va començar amb la reivindicació de la supressió d'aquest impost, el Partit Popular vol continuar dient als catalans: «No us equivoqueu, els recursos de Catalunya no només es graven mitjançant aquest impost. També la renda, també l'impost de societats, també l'IVA.» En tot cas, abordem la fiscalitat de manera conjunta, però, com hem dit, aquest, de tots els impostos directes que tenim, és el més injust, està gravant de doble manera i, a més, ens provoca discriminació territorial.

Per tant, el Partit Popular, com ja hem manifestat de manera clara i contundent, com tenim molt clar que aquest impost desapareixerà a Catalunya, perquè aquest tripartit abandonarà el Govern de Catalunya i el Partit Popular de Catalunya serà clau en el nou Govern de Catalunya (*remor de veus*)..., aquest impost serà suprimit. I abordarem una reforma fiscal de la fiscalitat catalana amb contundència, amb rigor i, sobretot, mantenint els caràcters que han d'impulsar la gestió dels recursos públics, que són l'austeritat, el manteniment d'una despesa però acurada i restringida a les situacions econòmiques i, sobretot, amb la supressió d'aquesta despesa que no es pot, d'alguna manera, legitimar per part del tripartit, mantenint una fiscalitat que sigui, realment, l'equilibri entre el que els ciutadans reben i el que els ciutadans paguen, sense justificar idearis de partit, que no responen a cap justícia social, sinó que responen a les idees d'alguns, pagant els contribuents, que en aquest cas som tots.

Per tant, el Partit Popular continuarà amb la seva lluita i reivindicació... I, a més, vostès no han reaccionat per capacitat política. Han estat una associació, de manera externa, fora d'aquest Parlament, els únics que els han fet moure..., no pas l'oposició, no ens volem posar aquest mèrit: ha estat la societat, que els ha dit que havien de rectificar. No ho han fet, i, com hem dit, lamentem que avui hàgim perdut tots plegats aquesta oportunitat que tenien vostès per afrontar una reforma seriosa, com calia, de l'impost de successions.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, arribem al final d'un llarg camí, un camí llarg, un camí intens, en la tramitació d'aquesta llei. Però des del nostre grup entenem que hem d'estar satisfets; és un bon dia per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Avui arribem al debat d'una llei que va més enllà de qualsevol llei d'acompanyament d'uns pressupostos, i en això crec que estarem tots i totes d'acord. Una llei que conté importants modificacions, especialment en l'àmbit fiscal i administratiu. Una tramitació que –diguem-ho tot– ha patit les conseqüències de voler fer les coses massa ràpidament i per la via directa. Però una llei que està dissenyada per respondre a les demandes socials i a la situació que viu el país.

No m'aturaré a parlar de totes les esmenes que té aquesta llei, entenent que hi ha dos temes clau i en els quals em vull aturar.

En primer lloc, i abans d'entrar a parlar del tema estrella –fiscalitat–, vull subratllar el pas endavant que fem avui amb la introducció d'un conjunt important d'esmenes per tal de millorar la transparència, el bon govern i la lluita contra la corrupció en aquest país. Crec que no podem oblidar els casos que han afectat greument la confiança dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, la confiança en les administracions, en els partits polítics i en la salut del sistema democràtic. Avui ens despertàvem amb una notícia, precisament, de la investigació d'un nou cas fosc que implica partits polítics d'aquesta cambra; és una mala notícia per a la política en general. Per això, malgrat altres reformes que han fet més soroll, estem satisfets que les mesures de transparència que des del nostre grup parlamentari hem defensat des de fa temps, ara, es puguin aprovar.

Finalment, tots hem vist llacunes, hem vist, des de la representant de Convergència i Unió, que encara els costa acceptar mesures de control. Però nosaltres entenem que mesures com la millora dels processos d'informació ciutadana en els planejaments urbanístics, augment del percentatge de recuperació pública de les plusvàlues, en definitiva, posar fre a l'especulació i a la temptació en un món on l'acumulació i l'enriquiment ràpid, a qualsevol preu, han tacat el sector privat, i també les institucions, és un tema urgent a abordar.

Avui posem límits i controls, però també omplim els buits perquè els Millets que hi ha a casa nostra, a les societats i a les entitats i als partits que se'n vulguin aprofitar desapareguin de la nostra societat. Estem particularment satisfets que s'incorpori una demanda que fèiem des del nostre grup parlamentari per posar damunt la taula el que és de sentit comú i que així sigui: que les entitats que rebin subvencions no puguin fer aportacions a cap tipus de partit polític. Acabem així amb una situació il·lògica, regulem per tal que sigui il·legal allò que no és ètic.

També reforcem la situació de la Sindicatura de Comptes, entre altres mesures.

Per tant, des d'Iniciativa - Esquerra Unida, entenem que aquestes són mesures per a la transparència, l'ètica i el bon govern en les administracions.

Cal anar encara més enllà, especialment pel que fa al finançament de partits polítics, avui es torna a fer evident, mesures que fa temps que reclamem. Cal donar exemple des de la política, posar fi al malbaratament de recursos en les campanyes electorals i posar una barrera real entre els interessos públics i l'interès particular.

Des del grup es presenta una esmena, precisament, sobre finançament i entitats tutelades i la condonació de deute. Nosaltres entenem i compartim que cal posar fi a la condonació de deute als partits polítics per part de caixes o altres entitats tutelades; ho hem de fer, però entenem que no és la manera reformant la Llei de finances públiques. I també treballarem perquè hi hagi aquest debat en el si d'aquest Parlament.

Entraré, ara sí, a explicar per què des d'Iniciativa - Esquerra Unida vam presentar una esmena a aquesta Llei de mesures per reformar l'impost de successions i que ja anuncio que..., i que ja saben que hem arribat a un acord, i, per tant, és una esmena retirada.

Des d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa vam presentar una esmena perquè volem reformar l'impost, perquè el volem fer més just i més equitatiu. Una proposta que es fonamentava en uns criteris clars i que, finalment, tots els grups hem compartit, els grups des de l'esquerra, els grups que estem al si del Govern, perquè hem arribat a un acord de país. Hem arribat a un consens que permet explicar una modificació de l'impost per tal que... Què buscàvem? Que les classes mitjanes i treballadors i treballadores deixin de pagar; ho hem aconseguit. Que les grans herències continuïn pagant; ho hem aconseguit. Es manté substancialment l'impost i no es desvirtua, millorem la progressivitat i l'equitat de l'impost, i fem una modificació que permet posar-nos a l'alçada d'Europa i no a l'alçada d'algunes comunitats autònomes –ens posem a l'alçada d'Europa–, i no seguim els postulats de la dreta. No hipotequem els recursos de la Generalitat, ni els del present ni els del futur, perquè no podem demanar gestionar impostos des de Catalunya per anar-los eliminant, perquè no és just, perquè no és responsable, perquè no és raonable que amb les necessitats que té aquest país eliminem impostos, i això no és estimar Catalunya.

Creiem que l'acord assolit és fidel a aquests principis i criteris. Estem doblement satisfets, perquè avui arribem un acord al si del Govern, al si del Govern d'entesa, al si del Govern d'esquerreres, que és on toca arribar a acords sobre fiscalitat. Hem de ser conscients i hem de prendre nota tots plegats que amb la dreta no avancem en una fiscalitat més justa i més progressiva que garanteixi benestar a tothom i no només als que s'ho poden pagar.

Des del Partit Popular ens parlaven de discriminació territorial. A mi em preocupa la discriminació territorial, em preocupa des dels recursos a uns estatuts i no a uns altres, i em preocupa la discriminació territorial dels ciutadans de Madrid, perquè tenen pitjors serveis públics, perquè tenen més desigualtat i més pobresa i menys recursos per fer-hi front.

Per tant, entenem, des del nostre grup, que no podem mirar de reüll Convergència i Unió i el Partit Popular, i ho hem de recordar. El diputat Toni Comín deia una cosa que fa temps que sabem el nostre grup, que des de la dreta es vol governar per a molt pocs, però confondre a tothom. Perquè sempre és la mateixa recepta, les que ens presenten avui en les seves esmenes a la Llei de mesures i les que portem escoltant tota la legislatura; la mateixa cançó, el mateix discurs i la mateixa recepta antiga: més deduccions per a aquells que es poden pagar serveis privats, rebaixem impostos, eliminem impostos. I aquesta és la mateixa cançó que van repetint. Vostès defensen uns pocs, com deia, però confonen a tothom amb la seva demagògia.

Des del nostre grup parlamentari hem estat clars des del primer dia: què volem i què no volem, amb els criteris de què parlàvem abans. Vam ser clars per dir fins on es pot arribar i quins són els límits entre afavorir les classes mitjanes i treballadores o fer regals als rics. I creiem que després d'un llarg camí –i creiem– hem arribat a un bon acord, una proposta coherent des de l'esquerra i que té voluntat d'incloure a tothom, una proposta coherent amb el que havíem dit tots des de fa temps i havíem anunciat. Des d'un govern d'esquerres no es pot legislar buscant els referents a la dreta, apuntant-se als postulats més conservadors només per nerviosisme, tacticisme, acomplexament davant la demagògia, i vendre els recursos de la Generalitat, tan necessaris per fer polítiques socials.

Entenem que cal fer pedagogia i que quants més fem pedagogia millor, millor per a la fiscalitat d'aquest país. Hi ha gent que no fa tant soroll, però també reclama debats pedagògics sobre una fiscalitat més justa i més equitativa. Ho deia el meu company Daniel Pi en el debat de pressupostos; els ho repetim. No són un lobby qualsevol, parlem de l'associació de veïns, parlem dels sindicats, parlem de les associacions de consumidors; ens demanen més reflexió i menys demagògia. Una majoria que no fa tant soroll, que no té altaveus mediàtics ni campanyes publicitàries pagades.

Des del nostre grup dèiem no a una proposta que havia cedit massa als cants de sirena neoliberals, però avui diem sí a una proposta de consens. Arribem a aquest acord amb la consciència tranquil·la de fer el que havíem de fer; no ha estat fàcil, i també, de ben segur, hauríem d'haver arribat abans fins aquí, però això no depèn mai d'un sol quan es treballa per arribar a acords. Tenim la consciència tranquil·la que hem fet tot el possible per arribar a un acord, sense perdre el nord i la coherència. Avui veiem que els tres partits d'entesa podem i volem defensar units la justícia social, l'estat català de benestar, la igualtat d'oportunitats i també, per què no dir-ho?, la cultura de l'esforç.

Aquestes eren les nostres línies vermelles; res de tacticismes, molta claredat i molta disponibilitat al diàleg. Perquè des del primer dia vam ser conscients que la base d'un bon acord estava a fer-ho al si del Govern. Tothom haurà de revisar com hem arribat fins aquí. Des del nostre grup hem dialogat, escoltat, i hem estat flexibles. Estem en política per transformar la realitat, per avançar en el benestar de la ciutadania. Sabem que al

segle XXI –i n'he après, d'aquests tres anys de diputada– la comunicació influeix en política, però hem de tenir clara quina és la nostra feina i l'ordre de prioritats: primer, treballar per canviar la realitat, buscant el consens, l'acord, i després explicar-ho i anunciar-ho. Quan s'altera l'ordre lògic, les coses poden no sortir bé.

Però avui han sortit bé. Des de la nostra política tenim clares les línies vermelles, tant en les formes de fer política com en els continguts de les polítiques d'esquerres. Avui no s'ha de penjar medalles ningú; avui ha guanyat la coherència i ha guanyat la ciutadania d'aquest país. Avui ha perdut la dreta i han guanyat els que..., ha guanyat el Govern d'esquerres. Avui han guanyat els treballadors i treballadores d'aquest país. Han guanyat també aquells que no tenen res, que no tenen herència per rebre ni herència per donar però que demanen solidaritat d'aquells que més tenen. Avui ha guanyat la justícia social, ha guanyat la fiscalitat d'aquest país, ha guanyat la igualtat d'oportunitats i la redistribució de la riquesa, i estem contents perquè hem arribat a un bon acord.

Gràcies, diputades, diputats, senyor president.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, en primer lloc, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Senyors consellers, diputats..., a nosotros, tal como adelantamos en el debate de enmiendas a la totalidad y ya lo pusimos de manifiesto en su momento, en la Ley de medidas fiscales y financieras, en determinados aspectos, y así lo denunciemos, nos parecía que sí habían unas medidas de claro afán recaudatorio que en lugar de ayudar a las empresas a superar esta situación de crisis lastran su actividad.

Nosotros entendemos que lo que verdaderamente nos sacaría de la crisis en la reactivación de la actividad empresarial no es una mayor recaudación administrativa..., sino que los gravámenes establecidos en el artículo 1 podrían incluso poner en cuestión la viabilidad de algunas empresas.

Muy brevemente también para establecer que también nos hemos opuesto y hemos enmendado por considerar que hay un exceso de discrecionalidad administrativa en todas aquellas medidas tendentes a allanar el trámite de enajenación del patrimonio público, que, debemos recordar, es de todos, y que en estos críticos momentos en que se están investigando casos de corrupción hay que ser más cuidadosos que nunca. Sabemos que se han tomado medidas, lo celebramos, pero queremos insistir en ello.

Y respecto al tema del día, al tema de más prioridad, que nos ha llevado a todos de cabeza por este acuerdo transaccional que han alcanzado los grupos que conforman el tripartito, decir que nosotros apoyaremos esta enmienda, somos partidarios de esta enmienda, sin em-

bargo debemos criticar las formas que ha practicado el Govern.

¿Por qué? Pues hemos visto..., no han consultado con nadie. A lo mejor podrían haber tenido nuestro apoyo. A lo mejor, si se hubiera hecho un debate... Bueno, nosotros lo que vemos es que no se consulta nunca a la oposición; desde luego a Ciutadans en ningún caso. Y queremos hacer esta denuncia desde aquí. Nosotros también votamos, nosotros también somos miembros de esta cámara. Así que para las siguientes veces, si ustedes tienen una enmienda que les parece que se puede apoyar, agradeceremos que nos lo hagan saber. Ahora bien, como esto no es el cuento del hada que no la han invitado al bautizo, nosotros vamos a votar «sí».

Ahora bien, y al respecto, creemos, en cuanto a las formas, además de esto, de no pedir consenso..., llega tarde también, llega tarde, y casi mal –casi mal. Nosotros habíamos pedido y otros grupos parlamentarios..., se ha pedido esta modificación en el 2007 y en el 2008, y nos encontramos al final del año 2009 que en lugar de reformar este impuesto..., de la importancia de este impuesto, creemos que habría habido tiempo de arbitrar una ley específica del impuesto de sucesiones, donde se hubiera oído, se hubiera podido oír a todos los grupos, y quizás alcanzar un consenso..., un consenso, digamos, ya no vamos a decir «mayor», porque seguramente no hubiera podido ser.

Sin embargo, esto se mete en calzador a última hora, a toda prisa en esta ley de medidas, que entonces parece que se quieran ustedes poner la medalla, cuando ustedes no escuchan ni cuentan nunca con la oposición.

Y lo cierto es que quizás no lo han podido hacer por desavenencias, pero lo cierto es que estas desavenencias del tripartito han costado ya mucho dinero a catalanes que han tenido que afrontar este impuesto de sucesiones, que nosotros entendemos que tal como estaba planteado en la actualidad es muy gravoso e injusto. Bueno, pues, todos estos años a lo mejor ya no lo hubieran tenido que pagar, y se hubiera podido buscar, bueno, la financiación adecuada para poder suplir los ingresos derivados de este arreglo de sucesiones. Por ello vemos que este acuerdo llega tarde y es insuficiente. No obstante, nosotros lo vamos a apoyar.

Nuestra propuesta, entendíamos, y la que hicimos, era más valiente y suponía un ajuste más adecuado a la realidad de las clases medias –que, por cierto, lo están pasando bastante crudo–, porque los grandes patrimonios..., este debate nosotros entendemos que no afecta en realidad y verdaderamente a los grandes patrimonios. Los grandes patrimonios tienen su instrumento –y ese es un debate que tarde o temprano se tendrá que debatir donde sea– en las Sicav. Entonces, no es un problema... Por eso nosotros entendemos que lo que se ha acordado, si no es lo mejor, sí al menos es algo. Y por eso lo apoyamos.

Entendemos también que no puede hacerse de esta cuestión un rifirrafe partidista, que hay que ser responsable cuando se trata de un tema que afecta a tantos, tantísimas familias, tantísimos catalanes, que están afectados por ello.

Por ello, y desde una posición de responsabilidad y por entender que esta reforma no es la mejor que esperan muchos ciudadanos pero que quizás estemos en el camino y que esto es mejor que nada, aunque, y lo vuelvo a repetir, no se haya solicitado ni siquiera el apoyo de Ciutadans, nosotros daremos apoyo a la enmienda propuesta por el tripartito.

Muchas gracias.

El president

El senyor Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, por fin el espíritu se hizo norma; el espíritu que estaba volando en el anterior debate de totalidad de la ley de acompañamiento se ha concretado en una serie de normas.

La verdad es que el proyecto de ley que en su día presentó el Gobierno ha sido bastante rellenado, ampliado, con las enmiendas que han presentado los grupos del propio Gobierno. Es decir, los enmendantes máximos de este proyecto de ley ha sido el propio Gobierno.

¿Qué nos revela eso? Pues una cierta situación al menos conflictiva dentro del propio Gobierno que hace que el llegar a acuerdos sea realmente complicado. Buena prueba de ello es que la estrella de este debate se nos acaba de entregar ahora mismo; es decir, que hasta hace muy poquito no ha sido posible llegar al acuerdo máximo.

Me centraré, en primer lugar, y luego haré referencia a las enmiendas que he presentado al proyecto de ley de acompañamiento, en el impuesto sobre sucesiones y donaciones. En concreto, yo presenté una enmienda, una única..., dos enmiendas, en concreto, relacionadas con el impuesto sobre sucesiones, que no pretendían la supresión, sino que pretendían una reducción significativa.

Creo que en la medida que amplía de alguna manera la reducción la enmienda que yo presenté, la mantengo, sin que ello signifique o impida que vaya a dar apoyo a la enmienda transaccionada entre los distintos grupos del Gobierno. También no deja de ser curioso que se hable de enmienda transaccionada dentro de los propios grupos del Gobierno, lo cual ya revela el grado alto de conflictividad existente entre los mismos.

¿Por qué lo haré? En primer lugar, porque creo que de alguna manera, efectivamente, la situación de los herederos catalanes mejorará en el futuro de alguna manera sustancial, pero a mi juicio todavía insuficiente. Pero en todo caso, visto que mejora la situación, daré apoyo a la misma.

No creo adecuada, realmente, la delimitación o la diferencia que existe notable entre descendientes y cónyuges, puesto que ni en la anterior ley ni en el espíritu que realmente debiera existir merece esa justificación. La equiparación que se ha hecho y el esfuerzo dialéctico para tratar de justificar la diferencia en el tratamiento nos parece realmente insuficiente, y por ello creo que

no responde a una buena política fiscal, pero en todo caso, insisto, daré apoyo.

Ahora bien, lo que no deja de ser sorprendente es que todavía estemos ante una normativa provisional. Estamos esperando el proyecto de ley que entrará ahora, antes de enero del 2010. Digamos que ahí será donde tendremos que batirnos el cobre realmente de a ver cómo queda el impuesto sobre sucesiones. Y lo que no deja de ser sorprendente, y por ello no apoyaré, es que la norma no entra en su totalidad en vigor de una forma inmediata. No será hasta julio del año 2011, en que dispondremos los catalanes en su totalidad de las reducciones y beneficios que con tanta pasión hoy han presentado los grupos que dan apoyo al Gobierno. Creo que una medida coherente sería, si tanto se está luciendo el pecho, que el uno de enero del año 2010 entrara en vigor toda la reforma. Es decir que estamos ante una reforma a tramos, progresiva y, a mi juicio, realmente escasa, y por eso no apoyaré el calendario. Es decir, estamos todavía ante una situación de provisionalidad.

La norma incorporará aspectos que, a mi juicio, son positivos aún cuando también reconozco que insuficientes. En lo que hace referencia a la normativa sobre reforma de la ley de finanzas, sobre subvenciones, la creo positiva, y creo que los aspectos relacionados con la percepción de los directivos de remuneraciones desproporcionadas, las donaciones o aportaciones a prestaciones de servicios a título gratuito a favor de partidos políticos, es decir, la imposibilidad de dar subvenciones a estas entidades, nos parece positiva. E igualmente, aunque parciales, y esperando de una vez la ley de Sindicatura de Cuentas, el proyecto de ley de la Sindicatura de Cuentas, también me parece conveniente los aspectos relacionados con las subvenciones, con las obligaciones que tienen los ayuntamientos y entidades locales de remitir la documentación a la Sindicatura de Cuentas, y por eso también daré apoyo a la misma.

He presentado diecisiete enmiendas al proyecto de ley de acompañamiento. Fundamentalmente alguna que a ustedes les sorprenderá, y que esperaba contar con su apoyo, como, por ejemplo, lo que es la reducción de las tasas para la obtención del certificado de catalán, porque en estos momentos que se está intentando, mucha gente, muchas personas, obtener el certificado de catalán, sin embargo se mantienen unas tasas tan altas, tanto para los niveles básicos, la acreditación de niveles básicos, elemental, o de suficiente y superior. Nadie..., dirán que no.

También dirán que no, y me parece, en un momento en que se está intentando ampliar la política de formación de desempleo, de desempleados, que digan que no a la ampliación de la exención de la tasa por la inscripción, de las pruebas de acceso a la universidad a las personas en situación de desempleo. ¿Por qué han dicho que no a eso?

También he intentado compensar, mediante una reducción del tramo autonómico del IRPF del 20 al 15 por ciento sobre las famosas inversiones en *Business Angels* con la deducción en otros aspectos que me parecían especialmente significables (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*),

como son –ya acabo, señor presidente–, la deducción por alquiler de vivienda habitual, la deducción por el inicio empresarial, es decir, la actividad primera, que me parece importante que se prime mediante una deducción, e igualmente la deducción de gastos por la dependencia.

E igualmente quiero señalar, ya para finalizar, una retirada, que es la de la enmienda número 48 de este parlamentario, en la medida en que se ha incorporado al dictamen. Es la referida a la enmienda que presentó Unió de Pagesos sobre la devolución del impuesto sobre las ventas minoristas de hidrocarburos.

Y señalar la mala práctica que supone, y acabo, el hecho de que enmiendas similares –Convergència i Unió tenía una similar a la del grupo, a la de Esquerra Republicana y a la de este diputado–, sean únicamente votadas las suyas por los grupos que dan apoyo al Gobierno, y no las idénticas de los otros grupos. Constituye una mala práctica que creo que debe ser corregida.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridarem a votació. La senyora Ruiz ha demanat la paraula.

Té la paraula.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies. Senyors del tripartit, vostès van arribar a dir en aquest Parlament que tocar aquest impost era un principi inviolable de la socialdemocràcia. Avui parlen dels Estats Units. Fa dos mesos li van dir al senyor Teixidó que era una vergonya tocar aquest impost, i avui ho fan vostès.

I, miri, és un insult dir que la gent que paga i que pagarà aquest impost és rica, perquè a la gent que l'any que ve s'haurà d'hipotecar per pagar aquest impost, no se li pot dir que és rica. No segueixin insultant. Una persona que l'any vinent, per rebre un patrimoni de 300.000 euros, haurà de pagar 24.500 euros. Mirin, Iniciativa ha imposat els seus plantejaments, i el senyor Montilla ha tornat a posar de manifest la seva feblesa. Què diran, vostès, ara, a aquelles persones riques que, perquè vostès han rebaixat els seus plantejaments, es veuran perjudicades a pagar l'impost de successions? Vostès han prioritzat l'estabilitat del Govern per damunt del servei a les persones. Quants catalans més hauran de perjudicar vostès per culpa d'aquest desgavell de partit, de tripartit?

Gràcies.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Per contradiccions. Senyora diputada, vostè sap molt bé –molt bé–, ho sap tothom, perquè s'ha dit tantes vegades que no hi ha dubte, que el que hem dit que era una vergonya, que el que hem dit

que era intolerable, era la supressió de l'impost. Perquè nosaltres tenim escrit i votat que volem reformar-lo, que és el que hem fet. Per tant, mai hem parlat de modificació, sempre hem parlat que no estàvem a favor de la supressió.

I vostè també sap molt bé que amb la reforma que votarem d'aquí a uns segons, l'any 2012 el 94 per cent dels contribuents deixaran de pagar aquest impost. I vostès el que volen amb la seva proposta és que el 5 per cent que seguirà pagant deixi de pagar. (*Remor de veus.*)

Li dic una cosa, senyora diputada, vostès ho tenien molt fàcil –vostès ho tenien molt fàcil. Vostès ho tenien tan fàcil com simplement recolzar aquesta proposta de reforma a fons que aprovarem. Vostès podien, tal com van dir en els anteriors plens... –tal com van dir en els anteriors plens–, vostès...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...podien haver acompanyat aquest procés de reforma. I vostès avui cometran un dels errors més greus de tota la legislatura.

Gràcies, senyor president.

(*Pausa.*)

El president

Comencem, doncs, les votacions d'aquestes esmenes. En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i votarem les números..., en una primera votació, les números 1 i de la 12 a la 14.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 70 en contra i 48 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 2, 3, i de la 5 a la 9.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 4 i 18.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 117 en contra i 3 abstencions.

I votem, finalment, les esmenes números 11, de la 15 a la 17 i de la 19 a la 21.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 70 en contra i 51 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt. En primer lloc, la número 23.

Comença la votació.

Rebutjada per 15 vots a favor, 118 en contra i 1 abstenció.

Votem ara les esmenes números 22 i de la 24 a la 31.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 2 vots a favor, 118 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara la transacció entre..., perdó. Votem encara, encara hi queda una votació del Grup Mixt, senyor Domingo, concretament les esmenes números de la 33 a la 47 i la 49.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 118 en contra i 13 abstencions.

Votem ara l'esmena transaccional, la transacció entre l'esmena número 32 del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i la número 105 dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 73 vots a favor i 61 vots en contra.

Passem a les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votarem, en primer lloc, les esmenes números 54, 58, 60, 61 i 67.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes números 51, 62, 66, 86, de la 91 a la 94, de la 99 a la 100 i la 104.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 51 vots a favor, 69 vots en contra i 13 abstencions.

Votem ara seguidament les números 53, 59, 63, 64, 68, 69, 70, 82, 83.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 50, 52, 55 a 57, 65, de la 71 a la 81, 84, 85, de la 87 a la 90, de la 95 a la 98, 101, 102 i 103.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Votem seguidament les esmenes de la 106 a la 110 dels Grups Parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 70 vots a favor i 63 vots en contra.

Passem a la votació del text del dictamen del projecte de llei. Farem primer una votació separada del darrer paràgraf de l'article 40, des de l'expressió: «a aquest efecte, un cop tancat l'exercici corresponent» fins al final. Queda clar? Ho repeteixo: votació separada del darrer paràgraf de l'article 40, des de l'expressió «a aquest efecte, un cop tancat l'exercici corresponent» fins al final.

Comença la votació.

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 83 vots en contra i 51 abstencions.

Hem de votar...

(Pausa.)

Queden dues votacions a fer, una que és la resta del dictamen, però encara quedarà una altra votació a fer que és el conjunt de la secció desena que requereix majoria absoluta. Per tant, votem primer la resta del dictamen.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 70 vots a favor i 64 vots en contra.

I, de conformitat amb l'article 118 del Reglament del Parlament de Catalunya, passem a fer la votació final, que requereix la votació separada i de conjunt de la secció desena, Sindicatura de Comptes del capítol tercer, articles del 44 al 46. Insisteixo que requereix el vot favorable de la majoria absoluta.

Comença la votació.

La majoria absoluta ha estat assolida per 73 vots a favor, 48 en contra i 13 abstencions. Per tant, el projecte de llei queda aprovat.

(Alguns aplaudiments.)

Proposta de resolució

sobre la situació creada per l'anunci de tancament del centre productiu de Lear, a Roquetes (Baix Ebre) (tram. 250-02503/08)

D'acord amb el que els hem comentat anteriorment i la modificació de l'ordre del dia, tractaríem ara la Proposta de resolució sobre la situació creada per l'anunci de tancament del centre productiu de Lear a Roquetes, a la comarca del Baix Ebre. D'acord amb l'article 146.1, presenta la iniciativa la senyora Núria Ventura, diputada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(Pausa llarga. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau... Té la paraula, senyora Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president, senyores i senyors diputats. Presentem aquesta proposta de resolució amb la voluntat de manifestar, un cop més, el nostre suport als treballadors i treballadores de Lear Roquetes que finalment han arribat ja a un acord, un acord per tant en este..., per cert, ratificat amb els vots a favor de més d'un 90 per cent dels treballadors i treballadores de la planta del Baix Ebre i qualificat pels sindicats com el millor acord possible.

Per tant, cal felicitar també en aquest moment el comitè d'empresa, els negociadors, per aquest llarg i difícil procés que ha acabat, com ells mateixos han dit, amb el millor acord possible.

Manifestem al mateix temps el nostre suport també a la resta de treballadors i treballadores tant de Terres de l'Ebre com de la resta del país que estan en una situació semblant. Aquesta sensibilitat i suport que tant els grups parlamentaris que donem suport al Govern com el propi Govern de la Generalitat té cap als treballadors i treballadores i cap a les Terres de l'Ebre la voluntat de continuar intensificant les mesures per millorar la situació econòmica i industrial de les quatre comarques: Baix Ebre, Terra Alta, Ribera d'Ebre i Montsià. Aquesta voluntat, deia, és la que ens porta a la presentació d'aquesta proposta de resolució que avui debatem.

El conjunt d'iniciatives per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, 2010, que ja ha anunciat el Govern i que ja vam parlar-ne àmpliament en el darrer ple, convertirà en fets aquestes paraules. La proposta de resolució posa de manifest la necessitat d'executar una sèrie d'infraestructures vitals per al desenvolupament del territori, però també la necessitat de continuar impulsant mesures per al foment econòmic, amb l'objectiu de continuar reforçant al mateix temps el teixit empresarial, la necessitat de continuar avançant en la diversificació de l'activitat econòmica i productiva, i continuar alhora el desplegament del sector serveis, especialment els relacionats amb les persones i les empreses i també en l'àmbit del turisme interior, per posar alguns exemples més concrets.

El treball que s'ha fet fins avui donant suport al teixit empresarial es reforçarà ara habilitant un paquet d'ajuts econòmics d'interès baix, tant per a inversió com per a circulat, i continuarem també treballant activament per tal d'incrementar la implantació de noves inversions empresarials, prioritzant la implantació d'inversions d'alt impacte econòmicament i tecnològicament sòlides, que creïn ocupació o ajudin a mantenir la que hi ha ja actualment.

Precisament també aquesta feina feta fins a avui, aquest llarg recorregut, és la que fa que no puguem acceptar les esmenes que després vostès, en este cas els grups del Partit Popular i de Convergència i Unió, presentaran.

Per tant, deia que el Govern treballa en el camp de la dinamització industrial, en el camp del desenvolupament

d'infraestructures i també en l'àmbit del foment del capital humà. I en aquest darrer àmbit em voldria aturar un moment perquè el Govern ha refermat ja el seu esforç pressupostari –i avui, amb l'aprovació dels pressupostos, n'hem tingut un clar exemple– amb prop d'un 10 per cent més de recursos aquest any 2009, dedicats a actuacions dels treballadors i treballadores, i posant en marxa també el projecte «Treball a les quatre comarques», amb programes, per exemple, de contractació de personal directiu o tècnic, programes de desenvolupament local, programes de qualificació professional, programes innovadors i experimentals per a col·lectius amb dificultat d'inserció i programes de foment per a la igualtat d'oportunitats home i dona.

Per tant, hem de continuar intensificant aquest treball en les tres línies: en el camp de la dinamització industrial, en el camp del desenvolupament d'infraestructures i també en l'àmbit del foment del capital humà. I tot això es farà, sens dubte, igual que ho hem fet fins avui, amb la col·laboració amb els agents econòmics i socials i les administracions del territori. Només així, amb el suport del Govern, amb l'impuls compartit, amb els ajuntaments, els sindicats, els empresaris i la resta de sectors implicats, farem possible aquesta esperada transformació de les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar les seves esmenes, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula en senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, presentem la nostra defensa a les esmenes que han presentat sobre la situació creada pel tancament del centre productiu de Lear a Roquetes. I al nostre entendre, i donada la urgència amb què el tripartit ha presentat aquesta proposta al Ple i no a la comissió corresponent, només podem entendre que el tripartit té remordiment de consciència i que el que està fent..., lo que no ha fet durant sis anys ho vol fer ara en vint-i-quatre hores. I com diu lo refrany: «Lo qui s'excusa, s'acusa» i això és el que estan fent vostès en este moment, no?, acusar-se de la seua deixadesa al llarg dels últims anys, sis anys, eh?, que porten de Govern i sentir-se responsables de la situació en què es troben les Terres de l'Ebre en aquests moments.

Lo més normal seria que donada la falta de gestió i d'inversió a les Terres de l'Ebre al llarg dels anys de Govern del tripartit, on hem tingut moltes promeses, però pocs fets, ara ens fessin una proposta on fixessin dades concretes i accions concretes a desenvolupar a les Terres de l'Ebre. Però la realitat és una altra, ens presenten un llistat de mesures a prendre com aquell que fa la carta als Reis. Per descomptat que és lo millor moment de cara al Nadal per fer-la, no?, però, és curiós, se veu clarament com l'únic objectiu de la proposta és voler justificar que el tripartit està al costat del territori

i que es compromet a fer accions a favor d'aquest, però a aquestes altures ja ningú se'ls creu. És com los brots verds i la sortida imminent de la sortida de la crisi del senyor Zapatero que vostès li donen recolzament.

És hora de fixar dades concretes i plasmar les inversions als pressupostos i no fer propostes de resolució dient que, com deia vostè abans, «continuarem vetllant per l'estricta compliment de la normativa», amb referència a l'àmbit laboral, continuarem intensificant mesures de l'àmbit de la formació professional, ocupacional o contínua, continuarem reforçant lo teixit econòmic, seguirem avançant en la diversificació de l'activitat econòmica i productiva de la zona, continuarem donant suport al teixit empresarial, continuarem treballant activament per tal d'incrementar la implantació de noves inversions empresarials, accelerarem l'execució dels projectes previstos a les comarques de l'Ebre, instarem el Govern de l'Estat a executar els projectes d'obres en infraestructures, impulsarem lo corredor ferroviari del Mediterrani. Aquestes són les propostes de la seua resolució: «continuarem», «seguirem», «demanarem», «impulsarem», «instarem» i s'han oblidat posar que continuaran permetent la destrucció de llocs de treball, que continuaran permeten que tanquin empreses a les Terres de l'Ebre i que continuaran jugant amb los sentiments del territori.

Si després de sis anys del Govern del tripartit la situació de les Terres de l'Ebre és insostenible, com se poden atrevir a dir que continuarem fent lo mateix que han fet fins ara? Si continuem fent lo mateix, ens quedarem sense cap indústria, sense cap pagès, sense cap solució per a poder viure en aquelles comarques de Catalunya, que són les que en un govern bo tindrien un gran atractiu econòmic i social.

Lo passat ple del dia 12 de novembre se van presentar dos mocions, una del Partit Popular i una altra de CiU. Totes dues portaven tot un seguit de propostes a favor de les Terres de l'Ebre i el tripartit les va votar en contra. Propostes de mesures molt específiques que demanaven un pla de mesures pensant en la industrialització de les Terres de l'Ebre i especialment per a aquells treballadors que van quedar sense feina. I ara vostès ens presenten una proposta que només és fum, que només vol publicitat per a justificar los errors comesos i que en resum no proposa cap solució per al territori.

És per aquest motiu que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya hem presentat tres esmenes. La primera d'elles, de substitució del punt primer, perquè creiem que el Parlament ha de manifestar la seua preocupació per la desindustrialització de les Terres de l'Ebre i ha de lamentar que la decisió del tancament de la fàbrica Lear a Roquetes hagi abocat tots los seus treballadors a l'atur i en condicions de difícil recol·locació. Una segona esmena d'adhesió del punt segon número 4, apartat d, que més enllà de la bona voluntat de la proposta fixa que en el termini màxim de dos anys dels projectes d'inversions, especialment els referents a infraestructures ferroviàries, viàries, portuàries i productives, estiguin finalitzades o se n'hagi iniciat l'execució. I per últim, una esmena de modificació del punt segon número 5, apartat a, que igual que l'esmena

anterior, insta el Govern de la Generalitat a reclamar al Govern de l'Estat l'execució, en el termini màxim de dos anys, dels projectes d'obres en infraestructures previstos per l'Estat per al 2010 i de les inversions previstes en los exercicis anteriors i pendents d'execució.

Per tant, si el que realment busca la proposta de resolució és trobar solucions per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, i no només vol justificar que el tripartit està al costat del sector i del territori, crec que no tindran cap problema a acceptar les esmenes presentades pel Partit Popular de Catalunya, que lo que fan és posar data a les seues propostes.

Vostè ja ha manifestat que no mos les acceptaran. Això ja ho sabem, perquè si volguessin realment ajudar el sector, ajudar les Terres de l'Ebre, ja ens haurien acceptat les dos mocions que vam presentar, com he dit abans, al Ple anterior. I, per tant, lamentem que el que vulguen fer una vegada més és jugar amb los sentiments del territori, a fer propostes que no serveixen per a res, i, realment, lo que se demana i s'hauria de fer no ho fan.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyors i senyores diputats. Suposo que són vostès conscients..., perquè aquests dies a l'Ebre n'hem parlat, de Lear, no?, i tots nosaltres, tots els diputats que estem al territori, hem parlat amb gent de Roquetes, amb gent que treballava a Lear, hem parlat amb la gent del territori i amb la gent que està en el Consell Econòmic i Social, amb els sindicats, amb els ajuntaments, amb algun alcalde..., amb algun alcalde hem compartit molt profundament alguna convicció. Suposo que vostès en són conscients, d'això, no? Saben què espera la gent de l'Ebre d'aquest Govern a hores d'ara? Tots aquells amb qui hem parlat, saben què esperen? Ara, a l'Ebre, de vostès, ningú espera absolutament res –absolutament res. Els és igual el que vostès presenten avui aquí.

Això seria greu, perquè significaria la pèrdua de confiança, l'absoluta pèrdua de crèdit de tot un territori vers un govern. Però encara és més greu que ni tan sols vostès esperin res, que ni tan sols vostès estiguin disposats a oferir res de diferent del que els demanem l'oposició i que els demanem des del territori que facin. Vostès no s'ho creuen, que poden fer res.

Tant és així, que ens presenten una proposta de resolució, com deia abans el meu amic Juanito Bertomeu, per urgència, per tal d'amagar les seves carències. La presenten aquí senzillament per fer un joc de paraules. Miri si és així, que a la nostra proposta que havíem presentat a l'anterior Ple vostès el que fan és, senzillament, canviar-li la primera paraula a una sèrie de paràgrafs, i la resta ens la copien absolutament. El que passa, que al canviar aquesta paraula és un joc de paraules realment perillós, que implica i que indica quina és la concep-

ció que vostès tenen a l'Ebre. Allí on nosaltres diem «reforçar el teixit econòmic», vostès diuen «continuar reforçant el teixit econòmic», allà on nosaltres diem «avançar en la diversificació», vostès diuen «seguir avançant en la diversificació», allà on nosaltres dèiem «donar suport», vostès diuen «continuar donant suport» i allà on nosaltres diem «treballar activament»..., ens l'han copiat literalment, aquella que no ens van votar, i ens ho canvien i ens diuen «continuar treballant».

Escoltin, que no tenen política, vostès, per a l'Ebre, que han de copiar la nostra i senzillament dir «continuar», quan no ho estan fent? Els estranya, que a l'Ebre no esperi ningú res de vostès? Ni tan sols vostès, i ho saben. Deixin-me fer una reflexió sobre el perquè els presentem les nostres esmenes i els parlem de retirar el Pla territorial, o els parlem d'infraestructures, o els parlem de presentar en el termini de sis mesos un programa de dinamització econòmica a les Terres de l'Ebre, en consens amb la gent del territori, amb els ajuntaments i amb els sindicats.

Per què els ho diem, això? Què està passant a l'Ebre? No només se tanca Lear. Volen que els expliqui alguna experiència del que està passant a l'Ebre? A algun ajuntament que ha tramitat algun pla per tal de tirar endavant un petit polígon industrial, li apliquen la Carta del paisatge i li diuen que, oh!, no pot ficar depèn de quins colors. I quan aquest ajuntament pregunta: «Escolti, i si ve la McDonald's, que és de color roig i que és un color corporatiu?», vostès no saben no contesten. «Oh, i si ve la Heineken, que és de color verd?» Vostès no saben, no contesten.

Saben quantes figures de protecció hi ha a l'Ebre? Saben que jo no les podria dir totes, perquè em menjaria tot el temps que tinc? Però els en diré unes quantes: Pla protector del sistema costaner o Pla protector del sistema costaner nord, lo Pla director de les Terres de l'Ebre, Natura 2000, parc natural, PEIN... Ja dic, en podríem dir molts. A l'Ebre, avui tenir una activitat econòmica és un veritable miracle, és un miracle que passa dia a dia, perquè la gent de l'Ebre s'hi esforça.

I els estranya que la gent de l'Ebre no esperin res de vostès? Vostès a l'Ebre van arribar creant una veritable expectativa; l'han dilapidat absolutament –l'han dilapidat absolutament. Em sembla que és hora que vostès facin una reflexió molt profunda sobre la seva política a l'Ebre, molt profunda. Molt em temo –que nosaltres ja l'hem fet, i el territori ja l'ha fet– que no hi hagi solució per a vostès. Només hi ha una solució a l'Ebre, només hi ha una esperança a l'Ebre, només hi ha una possibilitat a l'Ebre, que és el canvi de govern.

No, no, riguin, riguin. Vostès van rient, vostès van rient, però mirin la cara de la gent de l'Ebre i el que sent la gent de l'Ebre i el que pensa la gent de Roquetes. Vagin rient, perquè alguns els preguntaran: «I de què riuen, vostès?», de què s'estan rient vostès ara?, no s'adonen del que això significa al territori? Que en un tema tan seriós com aquest vostès s'ho prenguin aquí a broma i ens vinguin amb unes propostes on senzillament canvien «treballar» per «continuar»? Continuar fent què? Què continuaran fent vostès a l'Ebre, què continuaran fent? El que s'ha fet fins ara? Vol que parlem de totes

les polítiques de l'Ebre, d'aquestes expectatives que s'havien creat..., i ni una? Vostès es creuen que realment avui a l'Ebre algú els pot explicar que als polígons industrials, quan se vol fer planejament sobre polígon industrial, hi han dificultats per a tenir aigua a l'Ebre? A l'Ebre, encara avui? Saben que l'experiència del mateix ajuntament de què els estic parlant, d'un petit polígon industrial..., dos anys perquè l'ACA li faci un informe favorable de l'aigua? Dos anys, senyors, dos anys –dos anys! Quina és la política que fan vostès a l'Ebre? A l'Ebre manca aigua?, i aquest Govern ha acabat tenint mancança d'aigua a l'Ebre? Déu n'hi do! Déu n'hi do què és el que els podem explicar a la gent de l'Ebre.

Els fem una proposta seriosa: els fem la proposta que es fiquin a treballar en els àmbits de consens, que ho facin junt amb els partits polítics, amb els sindicats, amb els ajuntaments, amb la societat de les Terres de l'Ebre, i que estiguin disposats, per una vegada, a fer allò que han de fer, que és revisar el seu concepte de Terres de l'Ebre; no ja la política: el mateix concepte de Terres de l'Ebre. A Terres de l'Ebre tenim molts de problemes per a tirar endavant qualsevol inversió. Els ho he dit abans: mils, mils de papers, mils d'informes negatius. Tots són protecció, protecció, protecció; cap estímul per a la producció, cap estímul per a la reindustrialització.

Terres de l'Ebre..., han de revisar vostès el concepte de Terres de l'Ebre, i l'han de revisar molt profundament, i l'han de revisar junt amb la gent del territori: quin model volem per a les Terres de l'Ebre. Perquè el problema de la Lear no és que tanca la Lear. El problema de la Lear és que Gallardo, que semblava que volia venir, no ve ni vindrà; que les inversions que vostès parlen ni hi són i a hores d'ara la gent de l'Ebre ni les espera, perquè vostès, en lloc d'estimular la inversió, en lloc de facilitar la inversió, el que fan és dificultar l'activitat, dificultar l'activitat de qualsevol empresari, de qualsevol persona de l'Ebre que tingui iniciativa. Vostès els fiquen dificultats, mils de dificultats. I així un territori es va empobrint permanentment i va perdent la confiança, primer, en els governs, i jo espero que no la perdi al final en ell mateix.

I sé, d'alguna manera, el que em respondran, ja ho espero, és a dir, hi estem acostumats. Vostès acabaran fent una cosa a què ja ens tenen acostumats, segur: ficaran el retrovisor, ho fan sempre. De fet, ja ho estan fent, allà: fiquen el retrovisor i volen recordar els anteriors governs. En el tema de la Lear no ens va malament que fiquin el retrovisor, perquè nosaltres vam tenir una actitud molt determinada que contrasta amb la que han tingut vostès i vam aconseguir alguna cosa que contrasta amb el que han aconseguit vostès.

Però a pesar de tot, miri, que vostès fiquin el retrovisor és normal, perquè quan diuen «continuar, continuar, continuar» ho diuen precisament perquè miren el retrovisor. Saben què vol dir «continuar»? Vol dir continuar en el cotxe oficial, per a continuar mirant el retrovisor. (*Remor de veus.*) No, i és així, i això és el que la gent entén. És l'únic que fan: miren en el retrovisor perquè van en cotxe oficial, mentre la gent de l'Ebre, com diuen allà i diu una coneguda cançó, va amb la manta al coll i el cabasset i preocupats per al dia de demà.

Vostès l'únic que fan és això, de la seva esmena l'únic que queda i l'únic que realment és substancial és aquesta voluntat de continuar, continuar, continuar fent una política que ha fracassat a l'Ebre i que ha desenganyat absolutament la gent de l'Ebre.

Mirin, vostès a l'Ebre..., l'altre dia m'ho deia una persona de l'Ebre, me deien: «El Govern tripartit són com el rei Mides, però al revés», però al revés, m'entenen? Doncs, això és el que espera de vostès la gent de l'Ebre actualment, ja res. Jo sí que espero alguna cosa: és que en pocs mesos nosaltres puguem oferir una alternativa real d'industrialització, d'alternativa a les Terres de l'Ebre, d'inversió a les Terres de l'Ebre, de fer aquelles infraestructures que vostès han oblidat durant set anys i, per tant, a partir d'aquí, que la gent de l'Ebre recuperi l'esperança, perquè realment a l'Ebre hi han possibilitats, sempre que en lloc de dificultar-les se les estimule, sempre que en lloc de figures de protecció es facin figures de consens, on realment se protegissin els que s'hagin de protegir, però s'estimule allò que s'hagi d'estimular.

Això, avui, que fan vostès aquí és senzillament –ho ha dit abans l'il·lustre diputat que m'ha precedit– un intent de rentar la cara, un intent de fer veure que es preocupen per les Terres de l'Ebre, que es preocupen per la gent de l'Ebre, perquè saben vostès que realment allà han perdut tot el crèdit. No el recuperaran amb propostes com les que han fet, no el recuperaran amb política com la que fan, i espero que almenys a l'Ebre puguem recuperar l'esperança perquè el canvi ja està aquí.

Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto en nom d'Esquerra Republicana, i també dels grups que donen suport al Govern, a defensar una proposta de moció en què potser convé que fem una mica de memòria, perquè tinc la sensació, ara i aquí, que no sé si venim de les mateixes Terres de l'Ebre, no ho sé, com tampoc no sé si compartim els mateixos escons i el mateix parlament. Perquè el que no es pot dir és que les propostes que té aquesta moció les hem presentat a corre-cuita, les hem presentat per rentar la cara de no sé què i que les han presentat d'imprevist, i que a més a més estan copiades. Perquè llavors la contradicció que té vostè, senyor Sancho, és tan profunda, que no es va llegir ni l'esmena que els grups que donen suport al Govern vam presentar a la seva moció de fa dos plens, a la seva, a la de Convergència i Unió i a la del Partit Popular, i que vostès alegrement van rebutjar. I, pel que veig avui, no és que la rebutgessin: és que no se la van ni llegir, els diputats territorials, de qui esperen les Terres de l'Ebre que tinguin un interès quan es parla de la política que els afecta.

Per tant, jo voldria parlar de la proposta que portem i per què rebutgem les seves esmenes. En primer lloc, ni és d'urgència de presentació. En segon lloc, no tenim cap remordiment de consciència, està reproduïda tal qual es va posar en aquell moment; superava, segons el senyor Millo, de molt la que presentava el Partit Popular, i no volien entrar-hi amb tanta profunditat des del Partit Popular, i per això, diuen, no la van aprovar. Però és que, a més a més, els discursos que he sentit avui tant del senyor Bertomeu com del senyor Sancho, realment, són per a deixar bocabadats, jo penso, els ebrencs i les ebrencs, per tremendistes, per catastrofistes, per irreals, per improvisats, per falta de dades, i, a més a més, crec –crec– que no es poden dir determinades coses –no es poden dir determinades coses– tan alegrement, quan a més a més s'ha estat delegat del Govern de les Terres de l'Ebre en uns moments molt difícils per al territori, de les quals, vostè, senyor Paco, era el principal protagonista. Això no es pot fer. (*Remor de veus.*)

Diu: «Què espera, la gent de l'Ebre?» Què espera la gent de l'Ebre? Rigor, coherència i seriositat. I la mateixa esmena que vam presentar fa dos plens avui torna a estar aquí perquè vostès no la van voler ni tenir en consideració. I torna a estar aquí a sobre de la taula perquè creiem que a les Terres de l'Ebre els val, i molt, un impuls d'aquest Parlament a les polítiques que està fent el Govern, i instar el Govern que les continuï fent. Nosaltres ja ho posàvem allí «continuar treballant», evidentment, perquè s'ha canviat la política, la dinàmica de treball, a les Terres de l'Ebre, senyor Sancho. I tant, que s'ha canviat! Escolti, jo no el poso, el retrovisor. I sap per què no el poso? Perquè no hi ha res per veure (*remor de veus*), no hi ha res per veure en aquest retrovisor! M'entén? No hi ha res més que crispació, preocupació, mal humor i desànim.

I el tema de Lear vostès l'estan manipulant, i els mateixos portaveus del comitè d'empresa deien: «Hem arribat a un acord amb l'empresa, però això no acaba aquí.» I avui en aquest Parlament, de la mà dels grups que donen suport al Govern, els donem la raó: no acaba en Lear, perquè el Govern no ho ha acabat en Lear, i per això hem portat aquesta moció, perquè s'aprovi, i continue estant present el procés de dinamització econòmica i industrial d'un territori que vostès van deixar en la més pura misèria industrial.

Vostè parla d'aigua als polígons, i li puc parlar de la llum i li puc parlar de la gasificació. I als calaixos del seu despatx era on estaven els projectes inexistents. Senyor Sancho, vostè diu: «Ja sé el que em contestarà.» És que m'ho posa tan fàcil que evidentment que vostè sabia el que li contestaríem.

No presentem una esmena, una moció copiada d'una moció seva, no la presentem; presentem en forma de moció una esmena pròpia que vostès van rebutjar.

I vostès avui han tornat a fer el mateix. No parlem del Pla territorial parcial, no parlem del Pla territorial de les Terres de l'Ebre. I vostès..., escolten, de quan són els PEIN? De quan són, senyor Sancho, els PEIN, de protecció? De quan? Doncs, aquest Govern no se'ls ha inventat, eh? I vostè ho sap perfectament, i vostè ho sap. I l'únic que fa el Pla territorial..., i vostè sap que hi han

coses que s'han de millorar i per això les estem esmenant –per això les estem esmenant–, i vostè i jo, personalment, compartim fòrum de debat en aquest tema, eh?..., però això no vol dir que s'hagi de retirar, perquè s'ha d'actualitzar –perquè s'ha d'actualitzar.

Però tampoc no és cert que vagi en contra de les Terres de l'Ebre la proposta que hi ha sobre de la taula. Que és millorable? D'acord, i la millorarem, buscant consens, igual que s'ha fet amb el tema de la industrialització generant una comissió de seguiment que ja s'ha reunit i que continua la seva feina, i on estan representats no només el Govern, evidentment, sinó les forces socials i empresarials del territori. Per tant, hi ha un programa de dinamització.

I hi ha també una cosa claríssima: l'any 2003 d'inversions a les Terres de l'Ebre n'hi havien programades..., no arribava ni als 80 milions d'euros. Avui s'ha aprovat un pressupost en esta cambra que situa les Terres de l'Ebre en una inversió de quasi 220 milions d'euros. Què ha passat? Doncs, han passat set anys i un canvi de Govern. Això és el que ha passat, senyor Sancho. I això és així.

I podem parlar d'universitat, perquè ara la tenim. I, per cert, la llum a Catalunya Sud, de l'abril d'aquest any, arriba amb molta més intensitat, que prou ens ha costat desencallar-ho.

Per tant, a mi em sembla que vostès tenen una imatge de les Terres de l'Ebre, diuen..., l'altre dia ja ho va dir també una companya de Convergència i Unió, de vostès, deia: «Vostès pensen en les Terres de l'Ebre de postal.» No, no, aquesta visió típica que vostès venen a la resta del país de les Terres de l'Ebre no la tenim la gent de les Terres de l'Ebre. Aquesta imatge del cabasset, escolte, aquesta imatge del cabasset, no, eh? Vull dir, esta no és la imatge que té ni el Govern ni la majoria d'aquest Parlament. El que em sorprèn és que la tingui vostè, i que vostè, quan parle de les Terres de l'Ebre, parle de la manteta i el cabasset. Aquests no som los ebrencs i les ebrencs d'avui, senyor Sancho. Potser vostè governava per a aquests ebrencs i aquestes ebrencs que no som i potser per això s'equivocava tant. I vostè em demana aigua? On l'hauria portat, vostè, l'aigua de l'Ebre? Al Catalunya Sud no ho sé, però a València segur i a Barcelona també.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre grup estava i està convençut que la situació que s'ha creat a les Terres de l'Ebre amb el tancament de l'empresa Lear mereixia un pronunciament d'aquest Parlament i un pronunciament que anés més enllà de la dinàmica de govern i oposició. Crèiem que això tenia sentit, que això era convenient, que era enviar un missatge de confiança a la ciutadania, sense

entrar en «és que vostès van fer» o «és que vostès no han fet». I en aquest aspecte no els haig d'amagar la meua decepció.

Senyors de l'oposició, vostès no han entès res de res. I quan vostè, senyor Sancho, deia allò de «no riguín», jo no reia, estava molt seriós, no sé si la càmera en aquell moment m'enfocava o no, estava molt seriós, perquè considero, em preocupa profundament que vostès ni per un moment, ni per quan val la pena, siguin capaços de treure's el xip electoral. No, aquí, les eleccions, el canvi, el no sé què.

Perdonin, no estàvem parlant d'això; estàvem parlant —no els partits del Govern o els partits de l'oposició, eh?, no que diguessin...— que la institució, que el Parlament de Catalunya prenguéss una determinació en què tots, govern i oposició, ens hi trobéssim còmodes perquè la gent de les Terres de l'Ebre sabés, u, que aquest tema ens preocupa i ho expressem; dos, que amb la fórmula que..., amb la fórmula de «continuar», perquè sempre es continua, sempre s'és hereu, tothom és hereu dels anteriors, eh?, siguin els anteriors el 2002 o el 2005, que continuant el que s'ha fet en els propers anys ho impulsàrem amb més força per donar resposta.

Ara, què hem de començar a discutir? Ara, jo m'haig de posar a dir: «És que el creixement econòmic de les comarques de l'Ebre ha estat en els últims anys per damunt de la mitjana nacional i abans no hi era?», que és cert. Això és ara la discussió que hem de començar a tenir? Que si la inversió *per capita* total en el conjunt d'aquestes comarques és més alta que en cap moment anterior?, que és cert. Aquest tipus de debat és el que la gent que ens estigui seguint des de l'Ebre pot entendre que nosaltres portem? Miri, l'acció de govern tirarà endavant, amb pronunciament o sense, i es faran coses i se'n faran moltes.

Vostè m'ho ha posat molt fàcil, senyor Sancho, m'ho ha posat molt fàcil, perquè m'ha parlat d'aigua. I vostè està en un ajuntament, que signa unes llicències d'obra. Escolti'm, hi havien uns filtres de carbó que eren reclamats per sanitat, però que l'any 2003 no existien i que en aquest moment existeixen, precisament al terme de l'Ampolla? S'han fet unes millores en els decantadors que abasteixen, entre d'altres, poblacions de l'Ebre? Perdoni'm, el laboratori, aquest laboratori que en aquest moment hi ha precisament en el seu terme municipal i del qual vostè ha firmat la llicència d'obres, aquest laboratori on treballa gent, fa una funció que abans, l'any 2003, es feia fora de les Terres de l'Ebre, per tant, ha contribuït a portar riquesa i treball de bata blanca estable en el seu territori? És que no haig de sortir ni del seu terme municipal. I així podríem continuar.

Miri, aquests dies m'ha passat una paradoxa que realment vull aprofitar per explicar: el famós abastament d'aigua al Catalunya Sud. Estan tan engegats a fer caure aquest Govern que han arribat a afirmar que no existia una obra que la van fer vostès! Es va fer l'any 2002! O sigui, la van fer ells i aquests dies ho han negat! El Catalunya Sud té aigua des del 2002, fixin-se vostès, una canonada de cinquanta; demà podem subministrar-hi aigua si convé. Però estan tan engegats amb això de..., que, mira, escolta, neguen la seva obra, que no

és mèrit nostra, si és del 2002. Però, escolti, això està d'aquesta manera. O la universitat. O tantes coses que podríem dir.

I ara vostès aquí ens fan aquest espectacle de dir: «És que vostès no han fet res.» Bé, miri, el pronunciament, afortunadament, tirarà endavant, eh?, i creiem que és útil. Ens agradaria molt que fos unànime, perquè el seu contingut ho mereix, però, si no, és igual, tenim majoria suficient, l'aprobarem i continuarà sent un senyal per a aquella zona. I el seguiment es farà, amb una taula creada, amb una taula creada exactament per a aquest territori i per a aquesta oportunitat. Per cert, aquí sí que miro el retrovisor: quan Lear a Cervera va tancar, quan vostès manaven, ni taula de seguiment, ni..., pràcticament no es va fer una acció de creació d'allò que es necessitava.

Torno a dir el mateix amb què he començat: aquesta era una excel·lent oportunitat per trencar, encara que fos per fer allò que en diuen un *break*, una paradeta, a la dinàmica govern i oposició. I nosaltres lamentem que vostès hagin escollit l'alternativa fàcil de convertir això en un element més de la que, vostès, suposo que és una carrera que deuen pensar que els portarà algun tipus de rendiment. Estic convençut que s'equivoquen i que avui han perdut una oportunitat d'or per fer el que se'ns demanava.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Sancho, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Té un minut.

El Sr. Sancho i Serena

He tingut al·lusions personals...

El vicepresident primer

Té un minut...

El Sr. Sancho i Serena

...d'una manera evident... Mirin, jo els demanaria una cosa; és a dir, en els debats hi ha un moment en què no s'han de perdre els nervis. Jo ja entenc que estiguin nerviosos, i més a l'Ebre. És a dir, senzillament no perdin els nervis i escoltin els arguments que els donem, perquè alguna qüestió positiva hi ha.

Només els vull dir una cosa: la il·lustre diputada López Ortega, de Tortosa, fa uns pocs dies aquí al Parlament afirmava que feia molt de temps que ja sabien que es tancaria la Lear, del 2004. I jo els vull transmetre una pregunta a tots: què han fet des del 2004?

Evidentment que el 2002 vam portar una canonada d'aigua al Catalunya Sud, però encara en manca i no s'ha solucionat, i hi manca el gas, i no s'ha solucionat, i hi ha problemes d'electrificació a molts indrets de les Terres de l'Ebre, i no s'ha solucionat.

L'única proposta que els oferim, escolti: revisin la seva política; a l'Ebre vam crear el Consell Econòmic i Social de les Terres de l'Ebre, presentin propostes allí,

amb consens amb tot el territori, i no vulguen imposar una visió, que és la de vostès, que sí que és cert, i que és el que nosaltres denunciem, que fa que vostès vagin en cotxe oficial i sigui la gent de les Terres de l'Ebre qui va amb la manta al coll...

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

...i el cabasset.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyor Sancho, no he sabut trobar l'allusió en la seva intervenció. (*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*) Té la paraula, senyor Pi. Un minut.

El Sr. Pi i Noya

Benvolgut diputat Sancho, des de la més absoluta de les tranquil·litats, amb el minut que em concediran li puc assegurar que no tinc ni per expressar un 0,5 per cent de les realitzacions que s'han fet aquests anys a les Terres de l'Ebre.

I pel que fa a la seva allusió al cotxe oficial, li puc assegurar que sóc el diputat que em sembla que consumeix més tiquets de tren anant i venint.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Senyor president, senyors diputats i diputades..., el cierre y el despido de la planta de Lear desde luego ha sido muy grave y duro para la comarca del Baix Ebre y para el conjunto de la provincia de Tarragona.

Hace siete años había tres plantas de Lear en Cataluña; quizás tendríamos que reflexionar sobre si ha habido una excesiva rigidez de la economía catalana y un excesivo intervencionismo practicado por el *tripartit*.

El modelo productivo quizá no pueda impedir que cierre una empresa con quinientos veinte trabajadores, pero sí quizá se puede facilitar que esas personas encuentren otro empleo.

No se atacó, desde nuestro punto de vista, el verdadero problema, en las épocas de las vacas gordas, que era reestructurar el modelo económico y revitalizar y reorientar el tejido industrial, que estaba basado en parámetros que no tienen viabilidad a medio y largo plazo.

Ahora no podemos mirar a otro lado; hay que enfrentar y afrontar el fenómeno de las localizaciones con implicación de todos los sectores productivos y establecer estrategias para mejorar la competitividad.

Nosotros estamos de acuerdo con la moción planteada por el Govern y con que se inste al Gobierno central a tomar las medidas que se establecen en esta moción. Pero nos parece imprescindible también, como indica y así lo requiere el Partido Popular, el establecimiento de un plazo máximo, porque cualquier acuerdo, cualquier cosa que se insta, para que se pueda ejecutar y pedir su cumplimiento, tiene que tener un plazo, porque si no es un brindis al sol.

Por tanto, nosotros estaríamos de acuerdo con esta propuesta siempre y cuando se aceptara el término propuesto que se introduzca el plazo máximo de dos años para la adopción de estas medidas que se piden.

Entiendo que es una manera bien fácil –bien fácil–, no de abordar el problema, porque el problema lo tienen los de las Terres de l'Ebre, sino sencillamente de poder establecer una legislación o impulsar una serie de medidas, que verdaderamente todos ustedes están de acuerdo en que se deben adoptar.

Por todo ello, nosotros apoyaremos, pero solicitamos –solicitamos– que se tenga muy en cuenta lo solicitado por el Grupo Popular.

Gracias.

(*Pausa llarga.*)

El president

Senyora Ventura... Doncs, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

La proposta de resolució ha estat aprovada per 69 vots a favor, 49 vots en contra i 15 abstencions.

(*Pausa.*)

Interpel·lació

al Govern sobre el calendari escolar (tram. 300-00248/08)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el calendari escolar. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Rafael López.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, encara que no pugui ser un debat tan intens com el de Lear és un tema important, interessant per a moltes famílies catalanes que porten els seus fills a les escoles i que tenen fills en edat escolar.

Miri, senyor conseller, hi ha una dita espanyola, hi ha una dita castellana que diu: «Éramos pocos y parió la abuela»; això hi ha una dita que ho diu així. Jo crec que en el seu departament s'hauria d'aplicar perfectament, perquè cada dos o tres mesos ens té acostumats a sortir amb alguna mesura, una mesura presentada de forma, diguem-ne, mediàtica, perquè aquí en el Parlament no ve a presentar-la, ni a les taules de negociació no ho fa..., als mitjans de comunicació. I crea..., i vostè té la virtut de crear una mala maror general a tot el sistema educatiu. I posa a tothom d'acord en la seva contra. Bé, vostè té aquest mèrit. És a dir: «Éramos pocos y parió la abuela».

I quina és la darrera mesura que vostè ens ha presentat? El nou calendari escolar. Molt resumit: què diu el nou calendari escolar? S'avança el curs una setmana –perfecte, senyor conseller, fa molt temps que nosaltres demanem, des del Partit Popular, que s'avanci una setmana–, però creem una setmana blanca, que és una setmana de festa, al febrer, molt bé.

Escolti, nosaltres podem compartir o no podem compartir el què. És a dir, si s'ha de fer, si no s'ha de fer, quines són les raons pedagògiques. Si hi han, doncs, teories psicopedagògiques que ens diuen que és millor fraccionar el curs escolar, altres diuen que no, i d'això no en parlem.

El que hem de parlar és del com: com ho hem de fer. Com ho hem de fer per produir aquesta pau necessària al sistema educatiu de Catalunya. I en el com, nosaltres entenem que vostè el que ha de procurar i el que ha de fer és intentar posar consens en el sistema educatiu de Catalunya; donar solucions a les famílies de Catalunya i fer les coses coordinades. És a dir, fer la feina ben feta. Doncs vostè, ans al contrari, senyor conseller, on hi havia d'haver consens el que ha fet és aplicar un xic més de la seva, si m'ho permet, prepotència habitual.

Per què li dic això? Perquè, amb qui ha estat consensuada aquesta mesura? Amb qui? Amb si mateix –bé, em diu la senyora Rigau, amb ell mateix–, està molt bé que vostè s'ho consensuï amb si mateix. Però amb la comunitat educativa, amb qui ho han consensuat? Amb el consell escolar? El consell escolar? Si trenta minuts abans de presentar la proposta al consell escolar vostè ja va fer la roda de premsa per presentar el nou calendari escolar. Si no va deixar votar el consell escolar. I si moltes de les mesures que el consell escolar va introduir dintre del debat i del document que va presentar el consell escolar, després no van figurar en el decret, en l'esborrany de decret que tenim.

En la mesa sectorial, amb els sindicats?, que sempre la senyora Camats em diu: «Vostè vol parlar en nom dels sindicats...», doncs parlem-ne! Amb els sindicats s'ha consensuat, senyora Camats? Si a la mesa sectorial quasi són uns convidats on els informen, simplement els informen, amb la política de fets consumats. La pregunta és: amb un 70 per cent del professorat en contra –70 per cent del professorat–; vostè té el mèrit de ser el conseller que més en contra té l'escola, més en contra de si, i després ve i diu: «No, tenim un gran pacte parlamentari», sí, al Parlament hi tenia molt recolzament,

sobretot amb l'aprovació de la LEC al carrer no, a les escoles no.

I nosaltres li diem: tenim l'oportunitat ara, a l'hora d'aplicar la llei, de crear aquesta pau social necessària, i ens veiem amb una altra mesura que no aporta pau social a les escoles. Segon punt: on hi havia d'haver una solució a les famílies, vostè els crea un problema. Miri, jo suposo que vostè i jo coincidim que no vivim en el país de les meravelles; és a dir, que la vida és molt dura per a moltes famílies de Catalunya. Sobretot enmig d'una crisi econòmica on moltes famílies s'han quedat a l'atur i moltes famílies tenen moltes dificultats per arribar a final de mes. Doncs, enmig de tot això, vostè imposa a les famílies un nou deure, i imposa a les famílies una nova despesa. És a dir, en comptes de proporcionar una solució, que aquell calendari escolar en teoria havia de servir per proporcionar una solució, vostè crea a les famílies un nou problema.

Deien..., quina és la justificació? Deien: «És que hem de conciliar la vida familiar i laboral i hem de treballar. Vostès han parlat amb el Departament de Treball perquè es conciliïn?, perquè li recordo que al febrer les famílies treballen. És més, miri la manca de coordinació. Si vostè mira el pla d'usos de temps que va presentar el Departament d'Acció Social i Ciutadania, no en parlen, d'un canvi del calendari escolar. Quina gran coordinació del Govern! –quina gran coordinació del Govern.

I jo crec que avui té vostè l'oportunitat, sobretot, té l'oportunitat –i aquesta interpellació, senyor conseller, li ho demano, si us plau, ha de ser una oportunitat per al conseller d'Educació per donar explicacions a les famílies catalanes i tranquil·litzar les famílies de catalans dient-los que no els costarà més despesa econòmica aquesta setmana de febrer. Perquè vostè sap que és la mala maror al que moltes famílies tenen por.

I no ho diuen només les famílies. Vostè repassi tota l'hemeroteca –tota l'hemeroteca. Repassi, per exemple, el que van dir les AMPA, FAPAC... Què ens deia la FAPAC? La FAPAC ens deia: «Escolti, és que no pot ser...», i li ho llegeixo: «No tiene sentido que las AMPA tengan que dar la cara para organizar las actividades cargándose de obligaciones legales, personales y económicas». És a dir, vostè fa la mesura i les AMPA han de donar la cara. Això és convidar i passar el tiquet. És a dir, vostè convida les famílies catalanes i després els passa la factura.

Què ens diuen, per exemple... –no només les AMPA–, què ens diuen el municipis? Associació Catalana... –per això l'hi dic que vostè té aquesta virtut de posar tothom d'acord–, Associació Catalana de Municipis i Federació de Municipis de Catalunya: «Si no media una inyección adicional de recursos a los ayuntamientos, la introducción de la semana de vacaciones en febrero, prevista en el nuevo calendario escolar, no contará con el respaldo económico de los municipios.» Això, senyor conseller, és el que li estan dient tots els municipis de Catalunya, Associació Catalana de Municipis i Federació de Municipis de Catalunya.

I què ens diu el sector del lleure? Doncs, el sector del lleure ens diu, perquè, una altra cosa: vostè ens diu,

és que, escolti'm, el canvi de setmana del setembre al febrer no tindrà una repercussió perquè és un canvi de setmana, simplement, una translació de setmana. Nosaltres diem: «No, no és cert». No és cert; i no és cert perquè al febrer hi ha més gent treballant. Al febrer no hi ha una conciliació de la vida familiar i laboral, lamentablement. Per a moltes empreses, al febrer l'activitat econòmica està amb prou potència. I per això li estan demanant més recursos. I vostè diu: «No calen més recursos», bé, «no calen més recursos», no, perquè vostès han retallat d'1,375 milions d'euros a 1,350 en aquest pressupost a la despesa per a les AMPA. És a dir, menys recursos encara.

Però és que l'hi diuen, per exemple, el mateix sector del lleure. El sector del lleure li diu: «Ecolti, Fundació Pere Tarrés: "En verano alrededor del 20 por ciento de los estudiantes participan en estas actividades, pero prevemos que en febrero sea la gran mayoría"». Clar, no és el mateix la segona setmana del setembre que una setmana al febrer. Però si això no el convenç, doncs li podem llegir el que diu el mateix informe que vostè va encarregar sobre, precisament, la jornada al febrer. *Dice*: «Cal considerar, però, que pel tipus de treballadors amb què compta aquestes entitats, tal vegada l'oferta que puguin fer a l'octubre i al febrer no sigui tan completa com la que fan ara al començament de setembre i al final de juny.» És a dir, no només tindrem més demanda sinó que tindrem menys oferta.

Per això li dic: avui vostè té l'oportunitat de tranquil·litzar les famílies de Catalunya i dir que hi hauran recursos per a la setmana de febrer, que no hauran de posar un duro més per a l'educació dels seus fills. Se'n recorda? Li fem el debat de com aconseguir la gratuïtat de l'educació, i la primera mesura que veiem en aquest Parlament és que les famílies hauran de pagar més. Aquesta és la realitat; aquesta és la realitat. Volem aconseguir la gratuïtat absoluta i el primer que fem és una mesura que haurà de fer pagar les famílies.

Per tant, oportunitat per tranquil·litzar les famílies. I una oportunitat, també, i no dir això... –i no vull passar l'oportunitat–, i no dir això que, senyor conseller, em sembla una sortida de to, de dir a les famílies «que se'n vagin a esquiar» –«que se'n vagin a esquiar.» Aquesta és la solució que ens proposa. No més recursos, no; que se'n vagin a esquiar. Escolti, si això ho hagués dit algú del Partit Popular o de Convergència i Unió, la que s'hauria muntat... I el senyor conseller ens diu: «No hi han més recursos i escolti, si no hi estan d'acord, "que se'n vagin a esquiar"». Aquesta és la gran solució que ens ha donat el Departament d'Educació. Això no és propi d'un conseller d'Educació.

Per tant, avui té l'oportunitat, senyor conseller, de tranquil·litzar les famílies. I avui també té l'oportunitat d'intentar recuperar aquesta pau social que necessitem el nostre professorat. Vostè sap molt bé. Si hem de començar el 7 de setembre, hem de tenir les plantilles l'1 de juny.

Vostè pot garantir, avui, aquí, que això serà així després de veure quina va ser l'experiència dels darrers anys? Només el darrer curs, quin percentatge d'escoles, per exemple, a les comarques de Girona, una setmana

després de començar el curs encara no tenien la plantilla completa! Estem parlant del 21 de setembre. Si no tenim la plantilla completa el 21 de setembre, com aconseguirem tenir la plantilla l'1 de juny –l'1 de juliol, a finals de juny?

Per tant, vostè avui també té l'oportunitat de dir que garantirà, i dir com ho garantirà. Per tant, si us plau, les propostes que fa el Departament no poden crear a les famílies catalanes, doncs, més sensació que hauran d'aportar més, no podran crear una solució i el que ens trobem és que creem un problema. Intentem donar una solució i el que fem és que, un cop més, creem un problema.

Per tant, senyor conseller, jo crec que vostè té aquesta gran oportunitat d'explicar-se davant dels catalans, de dir que hi hauran més recursos per a les escoles, que hi hauran més recursos per a les AMPA, que hi hauran més recursos per a les famílies, i de dir que la crisi no passa factura, però tampoc passaran factura les ocurrencies que vostè va tenint, doncs, dia rere dia, mes rere mes. Esperem amb ànsia les seves respostes.

Gràcies, senyor conseller, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyores i senyors diputats, senyor diputat, efectivament, li agraeixo l'oportunitat de comparèixer aquí en aquest plenari del Parlament de Catalunya també amb la pretensió de tranquil·litzar les famílies, com vostè demana. És clar, sobretot les haig de tranquil·litzar amb relació a la intranquil·litat que la seva intervenció genera, perquè vostè és especialista a generar intranquil·litat. Vostè parla de mala maror. Sí. Vostè sap de què parla, efectivament, la seva funció en aquest Parlament, en aquest tema, i en el cas d'educació és crear mala maror tanta com pugui, i, efectivament, amb alguna mesura suposo que creu que ho aconsegueix. Després els fets són els que són i les coses van assentant-se amb els mecanismes, amb els escenaris, amb les decisions que pertocuen i, per tant, tothom sap a què atènyer-se, en fi, amb tota claredat, no? I sobretot sap a què atènyer-se respecte del paper que el Partit Popular fa en aquesta cambra amb relació als temes d'educació, que si vol en parlem també amb tranquil·litat. Però, en fi, vostè em dona l'oportunitat, jo l'aprofito, efectivament, tranquil·litzem, ja que vostè intranquil·litza jo tractaré de compensar una mica en el sentit adequat.

El primer que li haig de dir és que, home, no tingui tanta pressa perquè tot sigui un desastre, que tot vagi tan malament, estem encara –encara– no hi ha una decisió presa, encara no hi ha ni una ordre aprovada, encara no hi ha una previsió tancada de tot el que ha de succeir per a l'aplicació del nou calendari escolar que, evidentment, s'aplicarà, estem encara en procés. Vostè sap perfectament, i si no ja li ho explico, que la setmana que ve el Consell Escolar s'ha de reunir per informar, per elaborar un dictamen i fer-nos-el arribar, sobre la

proposta d'ordre que hem formulat; i, és clar, amb tota seguretat serà a partir d'aquest dictamen que estarem en condicions de, en fi, efectivament, aplicar decisions i de fer-ho, atenent, escoltant, en fi, aplicant el procediment previst de participació, de diàleg i de possibilitat d'expressar totes les opinions, totes les inquietuds que, efectivament, el Consell Escolar, i no només el Consell Escolar, està facultat per formular, i ho fa amb tota eficàcia i amb tota solvència.

Comencem pel principi. Efectivament, hi haurà algun efecte de canvi més enllà del quantitatiu en el nombre de dies lectius en el nostre calendari? No. Hi ha una setmana al setembre que s'avança, com vostè deia.

Per cert, m'agradaria saber, és que jo no l'he sentit parlar ni una sola paraula d'educació, ni una sola paraula des del punt de vista d'interès pedagògic, ni una sola paraula pensant en els nens. Això sembla que no li interessi en absolut. En fi, prenguem-ne nota perquè és obvi que l'única –l'única– raó de posar sobre la taula aquesta qüestió és la millora de la racionalitat, de la capacitat d'ordenar, efectivament, en la intensitat i les dedicacions de tots els protagonistes del procés educatiu, alumnes i docents, millor que ara. I és d'això del que estem parlant, no d'una altra cosa. M'agradaria saber la seva opinió sobre aquesta qüestió, no només sobre els temes, aspectes, que també n'hi ha, evidentment, i que són legítims de plantejar, de caràcter econòmic o de repercussió en canvis d'hàbits, etcètera. De manera que, l'únic canvi profund real és aquest i és un canvi que, evidentment, ha d'anar acompanyat d'una colla de decisions que l'han de fer possible i que han de permetre la seva materialització amb les degudes condicions. I això és el que estem fent i això és el que farem.

Per cert, no confongui la xifra de pressupost del 2010 amb una previsió que és, com vostè sap perfectament, per començar a operar el febrer del 2011, i que, per tant, serà objecte d'un tractament econòmic en el seu dia, amb un pressupost que haurem de preparar per a aquell any, no en aquest exercici del 2010 del qual, per cert, acabem d'aprovar el pressupost.

Vostè diu: «Això no pot representar cap cost addicional per a les famílies.» Hi estic d'acord, no ho ha de representar, no ho representarà. Hi ha una colla de recursos en aquests moments posats a disposició d'aquest objectiu del que hem anomenat «escoles obertes» i és obvi que és una xifra que no està en aquests moments..., en aquests moments no es consumeix tota i molt probablement amb el nou escenari –perquè amb això ja hi puc estar d'acord–, el mes de febrer les coses canviaran, també la demanda pot canviar, i si la demanda canvia, com és previsible, actuarem en funció d'aquesta demanda, naturalment. De manera que ja li anticipo que no hi ha d'haver cap repercussió més enllà de les presents sobre les famílies, potser, en tot cas, al contrari, hi haurien d'haver més avantatges en tots els sentits i molt especialment l'avantatge derivat de l'avançament del calendari escolar a la primera setmana de setembre.

Nosaltres actuarem en quatre línies. Per cert, li haig de dir que aquest recurs que ara dediquem ha aparegut per primer cop a la història d'aquest país l'any 2006, de la mà d'aquest Govern, del Govern progressista en

el mandat anterior, i abans, fins aquest moment, cap família d'aquest país durant trenta anys no ha tingut ni un sol euro d'ajuda per a cap període que no fos el lectiu, ni un sol. Som nosaltres que hem fet això, senyor diputat, i som nosaltres que estem posant en marxa el concepte d'«escoles obertes» i els que hem anat fomentant i creant les condicions perquè associacions de pares i mares i ajuntaments poguessin protagonitzar aquest procés en les degudes condicions. De manera que, ja li ben asseguro, els recursos que calgui per mantenir aquest concepte, per ampliar-lo –per ampliar-lo– que segur que farà falta amb tota probabilitat.

Miri, hi hauran quatre línies, jo crec que hem de considerar clarament per aquesta activitat. Primera, escoles obertes. Més de les que tenim ara? Sí, amb molta probabilitat més. Amb els recursos necessaris per mantenir aquesta activitat en la proporció deguda en funció de la demanda social que s'expressi? Sí, exactament així. Amb una, diguéssim, tasca aquesta, efectivament, per dur a terme amb tota la intensitat necessària que permeti aplegar conscientment, ordenar i col·laborar des de l'Administració educativa amb associacions de pares i mares i ajuntaments en la millor organització d'aquest aspecte. No quatre pessetes llançades i que s'espavilin, hi serem al costat, treballarem junts, plegats, perquè, efectivament, aquest concepte tingui la proporció, el contingut i la dimensió que li pertoca.

Segona línia, l'oferta d'altres activitats, més enllà de l'escola, possibles, hi ha alternatives, hi ha ofertes..., tenim una riquíssima densitat d'entitats de lleure que estan en condicions de formular oferta en altres locals, en altres indrets, amb altres orientacions, amb altres objectius pedagògics, culturals, de lleure, etcètera, de manera que aquí també hi ha, hi haurà, un paquet important d'això que també tindrà tractament econòmic en la mesura adequada.

Tercera línia, per què no? Sí, oferta turística adequada a l'època de l'any en què estem. Nosaltres treballarem amb els sectors econòmics, que ja hi estan, efectivament, interessats a formular propostes amb les degudes condicions econòmiques perquè sigui accessibles i assequibles per a un nombre important de famílies per aquest país. A qui fa mal això que hi hagi aquest creixement i aquesta diversificació d'ofertes degudament formulades amb el concepte de «turisme d'hivern» que és molt ampli i molt divers?

I quart, sí, també, esports d'hivern. Vostè no deu haver parlat amb el sector representatiu de les federacions esportives i dels sectors esportius i hostalers que estan associats sota el concepte d'esports d'hivern, perquè estan ja ara treballant en la preparació d'aquesta oferta, d'aquesta oferta seriosa adreçada a les famílies catalanes perquè també amb una proporció determinada tinguin possibilitats d'exercir aquesta opció, al costat de les altres. Escoles obertes? Sí. Entitats de lleure, també; turisme d'hivern? També. Esport d'hivern? També, no com a remei o que s'espavilin i que s'ho paguin. Sembla mentida, senyor López, que vostè em retregui que jo vulgui completar una oferta seriosa d'activitats alternatives a la purament educativa en el mes de febrer fent ús també d'aquesta possibilitat d'enriquiment col·lectiu de

millora de la cohesió social i de la, per cert, també, de l'activitat econòmica del nostre país. Si vostè hi ha està en contra digui-ho: estic en contra que hi hagi vacances d'hivern sostingudes parcialment amb recursos públics. Em semblarà que estem, aleshores, en condicions d'entendre'ns millor, vostè, en contra, com sempre, i nosaltres a favor que aquest país millori, que l'educació dels nostres nens millori, que és l'únic objectiu de la reforma, i que tinguem un calendari escolar més racional, més adequat, i més pensat per als nens, i és l'única raó que ens hauria de moure en aquest debat.

I, per cert, si vol fer, per acabar, si vol recuperar els informes del Consell Escolar, recuperi'ls tots i veurà com en el primer informe del Consell Escolar... Aquest debat ha començat fa dos anys, no fa dos mesos ni mediàticament fa quinze dies, el de febrer del 2009, que és el primer d'aquesta etapa, però no el primer del Consell Escolar, perquè ja fa molts anys, deia literalment «que estaven d'acord amb la proposta, amb el concepte, a més de manifestar, efectivament, qüestions que són les que hem de tractar i resoldre, i estàvem d'acord amb aquell concepte i que en tot cas afegien la possibilitat d'un altre període d'interrupció, o sigui, que anaven més enllà del que ha anat el departament. El Consell Escolar amb participació, i unànimement, en aquest sentit...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...de tots els sectors educatius: pares i mares, sindicats, patronals, ajuntaments, etcètera, i això és el que em demanen, i en aquesta direcció avançarem.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'he vist molt nerviós –molt nerviós. (*Veus de fons.*) Sí home, que sí. Senyor Ferran, l'he vist massa nerviós. Hi ha coses que es diu «fer de la necessitat virtut.» (*Persisteixen les veus de fons.*) Sí que me'l conec; i tant, que me'l conec! Hi ha coses que es diu «fer de la necessitat virtut» i el senyor Maragall cada cop fa més, fa dels seus errors virtuts, i ara d'una sortida de to com va tenir, d'allò que va dir: «Doncs, que se'n vagin a esquiar, quin problema hi ha», ara en fa virtut. (*El conseller d'Educació intervé sense fer ús del micròfon.*) No, és que el que volien des del Departament d'Educació...

El president

Honorable conseller, no es pot replicar...

El Sr. López i Rueda

Això és el que es va recollir i el que li han criticat tots. Jo li demano que igual que m'ho diu a mi també ho di-

gui als altres, eh?, i ara em diu que des del Departament d'Educació resulta que farem tota la campanya de turisme d'hivern i tota la campanya d'esports d'hivern. Escolti, això no s'ho creu ningú, perdoni que li digui.

I jo, escolti, deixi'm que li digui, senyor Maragall, i jo me n'alegro que ara hagi reaccionat –me n'alegro que ara hagi reaccionat–, perquè el que vostè deia fins ara –el que vostè deia fins ara– és que no hi hauria un duro més per a la setmana de febrer, i és el que deia fins ara. I vostè em diu: «No és veritat, senyor López.» I vostè ve aquí i m'acusa a mi. Fixi's, escolti, jo li agraeixo molt que vostè m'acusi a mi de tenir la capacitat –la capacitat– de convèncer tota la societat catalana i totes les entitats de convèncer-les en la seva contra, jo li ho agraeixo molt, perquè vostè... No d'intentar-ho, no, vostè m'ha dit «és que vostè ve aquí a fer catastrofisme.» No, escolti, no li ho diu el Partit Popular –no li ho diu el Partit Popular–, li ho diu la FAPAC, que la FAPAC li diu, què li ha dit: «Escolti, necessitem més recursos, el que no pot ser és que ho paguem nosaltres.» Que no el van entendre tampoc, tampoc el van entendre a la FAPAC? Li ha dit la FAPEL, li ha dit la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. Miri, s'han posat d'acord per dir-li això.

I els recursos als municipis? És que, senyor Maragall, el problema és que no el va entendre ningú, no que no el va entendre aquest pobre diputat, d'un grup de catorze diputats de cent trenta-cinc, no, home, no, senyor conseller, és que no el va entendre ningú. Li ho ha dit Comissions Obreres, li ho ha dit la UGT, li ho ha dit la USTEC... Tampoc m'acusi a mi de tenir una gran repercussió sobre aquests sindicats. Escolti... No, no, no pateixo –no pateixo– gens, el que li dic és que, ho sento, senyor conseller, no el va entendre ningú, i jo li dic: té l'oportunitat de rectificar. Per això li he dit, escolti, avui té l'oportunitat de dir als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que tranquils, que la setmana de febrer no suposarà ni més càrrega econòmica per a les famílies ni suposarà tampoc més càrregues.

Per tant, escolti, no se'm posi nerviós, i, per tant, no em critiqui a mi. A més, recordi que, senyor conseller, vostè és el conseller que ha tingut tres vagues generals de l'escola, unitàries de l'escola i, per tant, no ens acusi a nosaltres de fer catastrofisme perquè el catastrofisme, doncs, ja el porta a dintre dels seus mateix departament.

El debat del calendari escolar. Vostè em diu: «No ha parlat dels àmbits pedagògics.» Sí que li he parlat, el primer que li he dit: «Nosaltres vam ser uns dels primers grups parlamentaris, senyor conseller, que en aquesta cambra, l'any 99, vam demanar l'avançament del calendari escolar», i ho vam demanar. No em digui que jo no li dic això. I li he dit: «Escolti, una cosa és el debat pedagògic que pot haver-hi entre si és millor fer les vacances segmentades, és a dir, anar posant una setmana o si fer-ho..., perquè sap que hi ha teories psicopedagògiques de tot tipus. El que nosaltres li diem, el que critiquem, senyor conseller, és com s'està fent: amb manca de consens i de diàleg amb el sector municipal, amb manca de consens i diàleg amb el professorat, i això no és un tema intranscendent, i no és un

tema intranscendent perquè la responsabilitat seva, un cop aprovada la Llei d'educació, és posar pau a l'escola catalana –posar pau a l'escola catalana. Per tant, li diem el com, senyor conseller, el que hi podem estar vostè i jo d'acord. No l'he criticat. Que li he criticat que avancí el curs? No. Que li he criticat que posi aquesta setmana? No. El que li dic és el com, i el com s'ha de fer consensuat amb el professorat, perquè vostè té la responsabilitat històrica de posar pau amb el professorat; consensuat amb les entitats municipalistes, perquè vostè té la responsabilitat que la factura no els passi als municipis; consensuat també amb les famílies. Per tant, el que li demanem és aquest exercici, aquest exercici de consens. Potser li és molt complicat, però li demanem simplement això, aquest exercici de consens. Perquè, si no, al final, el que no pot ser és que les mesures..., que vostè convidi una setmana i després ho hagin de pagar els pares. I la seva primera declaració van ser que no hi hauria un duro més. Ara ens alegrem que vostè ja hagi començat a rectificar, que proposi quatre vies d'actuació. Però el que li demanem, que això li ho digui a la societat, perquè vostè sap molt bé que hi ha molts pares, moltes mares, molts municipis que li han dit entre tots que estan molt intranquils amb aquesta mesura.

Per tant, per això li dèiem: oportunitat avui per tranquil·litzar la societat catalana i sobretot per posar pau d'una vegada per totes a l'escola catalana.

Gràcies, senyor conseller, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Un cop més, senyor diputat, vostè utilitza la coneguda tècnica que fer-me dir el que no he dit mai per, a partir d'aquí, construir aquest edifici castròfic basat en el com, no?, com vostè diu. Miri, però si això acaba de començar, si encara falta quasi un any i mig per a això, si el que estem fent és exactament això que jo vaig anunciar el primer dia i és, primer, tramitar correctament el plantejament formal del qual partíem, atendre els criteris i recomanacions exposades des dels diferents sectors i a partir d'aquí prendre decisions i, després, aplicar-les. I aplicar-les és exactament el que estem fent, en fi, el que estem preparant per fer, perquè primer hem de tancar el debat sobre el contingut real de la decisió. I, a partir d'aquí, naturalment, amb uns i altres, doncs, treballar i treballar amb la intensitat i el rigor que la situació requereix.

Sí, estem fent un canvi en profunditat, que va molt més enllà del pur canvi quantitatiu d'uns dies per uns altres. Estem demanant..., l'educació d'aquest país està demanant a la societat catalana que entengui quina és la necessitat de l'educació i el bé del procés pedagògic dels seus fills i filles. Això és el que estem fent. I això demana canvis d'hàbits a tothom, sí, efectivament; a pares i mares també; a l'Administració educativa la primera; al conjunt dels protagonistes de l'educació, inclòs el sector privat concertat també molt especialment, i al conjunt de l'activitat econòmica, que haurà de, efectivament..., li estem demanant que adopti

algunes decisions per facilitar aquest canvi, pel bé de l'educació i, per tant, també, en últim terme, de la cohesió social i del conjunt inclús de l'economia d'aquest país. I això és el que estem fent i és el que estem decidits a fer, i som conscients que sí que té aquest propòsit, el recolzament amplíssim de la societat catalana, com em fan arribar des de totes les procedències, en fi, que sóc capaç de registrar.

Ara, això vol dir que està el procés acabat? Home, doncs no. Estem treballant amb els ajuntaments en el sentit que li deia abans per efectivament concretar el rol i la programació d'aquestes activitats d'escoles obertes i entitats de lleure, etcètera; amb les mateixes entitats de pares i mares per lligar bé aquestes dues potes municipals, locals, lleure i Administració educativa; amb els directors dels centres, amb els centres educatius, que és la nostra obligació, per prendre tota una colla de decisions de les quals vostè naturalment també dóna per fet que seran un desastre, que no serem capaços, que no podrem... En fi, és lliure d'instalar-se, efectivament, en aquesta actitud d'absoluta destrucció. Però amb els centres educatius, perquè tinguin garantia que efectivament totes les decisions que correspon prendre en el moment adequat i les condicions des del punt de termini, des del punt de vista de contingut, doncs, facin possible que la modificació del calendari tingui tota l'eficàcia i tota la qualitat exigible. I naturalment ho estem fent també amb el Departament de Treball, amb les organitzacions empresarials i sindicals perquè les possibilitats de modificar convenis col·lectius, d'obrir més amplament, diguem-ne, l'hàbit social de fer vacances parcialment, en determinades famílies, no totes, en aquest mes de febrer, doncs, sigui una normalitat creixent al nostre país. Això és el que fem i el que seguirem fent sense cap mena de dubte.

A vostè, senyor López, en fi, li agrada..., si li ho dic d'una altra manera: vostè intenta posar-se al davant de totes les processons, especialment si són contra el Departament d'Educació. Bé, molt bé. Jo, que aquests pares i mares hagin expressat inquietuds ho trobo absolutament natural i legítim, és clar que sí. Que ho hagin fet els ajuntaments, natural i legítim, és clar que sí. Que ho hagin fet els sindicats de professors, cadascú des del seu punt de vista..., per cert, diferent. No estan d'acord que hi estan en contra; cadascú té la seva inquietud legítima i les hem d'atendre totes. Vostè vol posar-se al davant de totes elles i venir amb la bandera aixecada, en fi, com si fos el més atrevit defensor de les seves inquietuds. No sé si cada un d'aquests sectors està molt feliç de veure'l a vostè a davant de la seva processó. Em temo que no; em temo que no hi estan del tot feliços que s'entengui o es pugui entendre que la seva posició és la mateixa que la del Partit Popular de Catalunya. Però, en fi, això és un altre tema; vostè, em sembla també, en termes democràtics, legítim que ho intenti, eh?, a veure si aconsegueix pescar algun peix en aquest riu que tracta de remoure.

De manera que totes i cada una d'aquestes inquietuds legítimes són en aquests moments escoltades, enteses i seran ateses i tindran resposta. I estigui convençut que el nou calendari representarà una millora indiscutible

en l'organització, en la prestació i en la qualitat de la nostra educació.

I, per últim, jo li demano, senyor diputat, que atengui i adopti l'actitud que els representants del Partit Popular van tenir ahir mateix, em sembla, en el plenari de l'Ajuntament de Barcelona, on es va aprovar una moció que jo considero extrapolable a tot el país, però amb una actitud diferent de la que vostè expressa aquí, en aquest debat.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre i cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió –una altra– en el sentit que el debat del punt número 21, que és la Moció sobre l'aplicació directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis se substanciï immediatament després del número 18 de l'ordre del dia. Els sembla bé? (*Pausa.*) Doncs, així ho farem.

Projecte de llei del Síndic de Greuges (tram. 200-00052/08)

I anem pel segon punt de l'ordre del dia, que és una incorporació, en aquest cas, del debat i votació del Dictamen de la Comissió del Síndic de Greuges sobre el Projecte de Llei del Síndic de Greuges. Els faig avinent que, de conformitat amb el que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'aprovació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació amb votació final de la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació, doncs, es farà en acabar la darrera votació del dictamen i, en cas cas, abans de tres quarts de cinc.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui aprovem la Llei del Síndic de Greuges, una llei d'enorme rellevància social i nacional; social, per la importància social i funció que té atribuïda el Síndic de Greuges en ordre a protegir i defensar els drets i llibertats que reconeixen la Constitució i l'Estatut, i, nacional, pel fet que es tracta d'una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut. El síndic, com a defensor dels drets de les persones, atén a aquells ciutadans i ciutadanes que consideren que els seus drets no han estat respectats per part de l'Administració, ja sigui per la seva acció o per la seva inacció.

Es tracta, sens dubte, d'una funció de vital importància per al bon funcionament de l'Administració i de la pròpia societat. Perquè en l'exercici de les seves funcions el síndic no només defensa i promou els drets de la ciutadania, també contribueix a millorar el bon funcionament de l'Administració pública. I això és essencial per donar cada dia un servei de més qualitat, per demostrar així el valor del servei públic. Un síndic més potent vol dir una administració més potent i de més qualitat.

Així mateix, com he esmentat a l'inici, aquesta llei del síndic representa un pas més en el desplegament de l'Estatut, concretament, de l'article 79.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. En particular, es tracta d'una de les lleis de desenvolupament bàsic previstes a l'Estatut, de les quals ja ha estat aprovada la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, així com la Llei del Consell de Garanties Estatutàries.

El desplegament de l'Estatut, que depèn de l'impuls del Govern de Catalunya, segueix a un bon ritme. Els avenços que permet, com és aquest cas, posen de manifest la seva utilitat per a la vida quotidiana de les persones i per a la millora del nostre autogovern. Aquesta llei, a més, adapta la legislació a les exigències de modernització que s'han posat de manifest arran de l'experiència assolida en el funcionament de la institució i arran de l'anàlisi de la configuració d'altres defensors d'àmbit autonòmic, estatal i europeu en un triple sentit. A partir d'avui, el síndic de greuges comptarà amb més potestats i capacitats. En definitiva, tindrem un síndic amb més poder per defensar les persones. A partir d'avui podem afirmar que la seva acció es projectarà no solament sobre l'Administració pública, sinó sobre el conjunt del sector públic de Catalunya, incloent-hi les empreses privades que gestionen serveis públics o que portin a terme, per mitjà de concerts o de concessió, activitats d'interès general o universal, l'Administració local de Catalunya i mitjançant conveni amb el defensor del poble, el Síndic de Greuges podrà supervisar també l'activitat de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya.

En segon lloc, comptarem amb un síndic més proactiu, amb més iniciativa i amb més recursos per fer possible que s'arribi a donar una resposta adient a la ciutadania.

Més proactiu i amb més capacitat d'iniciativa perquè el síndic ja no serà una institució limitada simplement a la tramitació de les queixes que se li presentin, sinó també a impulsar la garantia d'aquests drets. Tindrem un síndic amb més potestats, no només com a protector, sinó també com a promotor dels drets de les persones perquè podrà sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre els projectes i les proposicions de llei sotmesos a debat i aprovació del Parlament quan regulin drets reconeguts per l'Estatut.

Així mateix, amb aquesta llei configurem un síndic dels més avançats d'Europa, amb més competències, amb més àmbits. Especialment cal destacar-ne dos: el síndic té la competència de vetllar perquè les administracions garanteixin el dret a una bona administració i el dret a accedir en condicions d'igualtat als serveis públics i als serveis econòmics d'interès general. En aquest aspecte es deixa notar l'experiència assolida en aquests anys d'exercici, ja que la vulneració d'aquest dret motiva un alt percentatge de les queixes presentades davant de la seva institució. En aquest aspecte, Catalunya ens posem al nivell de la majoria de països de la Unió Europea.

D'altra banda, el síndic es configura com a autoritat catalana de prevenció de la tortura i dels tractes o penes cruels, inhumanes o degradants, en virtut del protocol facultatiu de la Convenció de les Nacions Unides contra la tortura. Entre les seves funcions es troben visitar periòdicament els espais de reclusió de persones privades de llibertat, així com fer recomanacions a les autoritats competents amb la finalitat de millorar el tracte i les condicions de les persones privades de llibertat i fer propostes i observacions sobre la legislació vigent o sobre els projectes de llei en aquesta matèria.

No hi ha dubte que el síndic compta amb una àmplia experiència com a òrgan de supervisió de l'activitat administrativa per vetllar per al compliment i el respecte dels drets i les llibertats dels ciutadans, que realitza materialment algunes de les funcions previstes en el protocol. Per això es va considerar una opció eficaç i operativa designar el síndic com a mecanisme de prevenció de la tortura amb una important implicació de les organitzacions no governamentals dels drets humans.

La llei preveu la creació de l'equip de treball de prevenció de la tortura i la creació d'un ampli consell, el Consell Assessor per a la Prevenció de la Tortura elegit pel Parlament i format per persones, professionals i representants de la societat civil defensora dels drets humans; una opció que compleix els requisits d'independència, d'especialització, visibilitat i cooperació que demanda el protocol, a més dels principis de confidencialitat i objectivitat que li atorga la llei, que permet aprofitar la seva experiència i coneixement i que té l'avantatge d'evitar duplicitats. Alhora, aquesta opció articula la participació de les entitats no governamentals de drets humans, dels centres de recerca i dels professionals. I, en aquest terreny, tornem a ser innovadors i capdavanters a Espanya i a Europa. Si bé són ja quaranta-tres els països que han ratificat el protocol de les Nacions Unides, són menys els que ja han definit el mecanisme que aquest protocol estableix.

Catalunya demostra la seva ambició democràtica i els seu profund compromís amb el respecte cap als drets humans sent dels primers països a adoptar aquest mecanisme. En conseqüència, doncs, podem afirmar sense embuts que l'ampliació de competències i la potenciació de la seva activitat reforcen aquesta institució com a garant dels drets i llibertats dels ciutadans de Catalunya.

Per concloure, la figura del síndic s'ha definit com una magistratura de la persuasió, atès que no té potestats coercitives ni els seus pronunciaments són vinculants, però, tot i així, pot tenir una enorme incidència –i, de fet, la té– en l'actuació de l'Administració pública. Efectivament, el seu rigor, la seva autonomia del poder polític, la seva objectivitat i independència de qualsevol pressió, així com el prestigi adquirit per la institució, són les que li atorguen la capacitat persuasiva en la seva actuació.

Amb aquesta llei hem volgut potenciar al màxim la seva capacitat d'incidència i donar-li tots els instruments perquè respongui a la nova realitat institucional de Catalunya amb la màxima eficàcia i en benefici del millor del servei públic. En coherència, a l'hora de reformar la llei, hem estat al màxim d'ambiciosos en el marc del nou Estatut. Ampliació de competències, de potestats, d'autonomia, demostren el nou sostre d'autogovern més alt marcat per l'Estatut i permet que el nou síndic esdevingui, tenint en compte les nostres competències, al nivell dels països amb més tradició en aquest camp i amb més independència i capacitat d'actuació.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula, com a relator que va ser designat, l'honorable senyor Salvador Milà

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, honorable consellera, és per a mi una satisfacció –ho dic sincerament– poder presentar en aquesta primera intervenció com a relator el que ha estat el treball de la ponència per desenvolupar el que ha definit ara el conseller, efectivament, com una de les lleis de desenvolupament bàsic del nostre Estatut d'autonomia, amb una de les figures per a nosaltres cabdals –i crec que en això hem coincidit tots els ponents i tots els grups de la sala– del Parlament amb la importància d'aquesta figura.

El nostre Estatut, el del 2006, reforça la figura del síndic –s'ha dit–, n'amplia les funcions i posa sota la seva tutela efectiva nous àmbits de drets ciutadans i de principis rectors de les polítiques públiques que s'han de fer efectius. La llei, que avui presentem a aprovació, dóna una clara resposta a la necessitat, doncs, de reforçar els instruments jurídics i institucionals del síndic per actuar en aquest gran nombre de temes i per atendre les legítimes expectatives dels ciutadans. És per això que li facilita mitjans humans, materials, autonomia organitzativa interna necessaris per portar a terme la seva tasca, i, en definitiva confirma en el que calgui els

elements que justifiquen aquesta descripció de la seva actuació com magistratura o autoritat de persuasió o també moral.

Entre aquests aspectes volem destacar que la llei reforça i confirma la seva independència, la inamovibilitat, la inviolabilitat per les seves opinions i, a més, li amplia el mandat fins a nou anys, que és una de les aportacions que ha fet la ponència per assentar la seva feina i no dependre dels avatars polítics electorals que va acompanyat com a just contrapès de la impossibilitat de renovació en el càrrec.

La llei li dona a la institució els mitjans perquè les seves resolucions, els seus informes, les seves recomanacions tinguin capacitat per incidir en la correcció de les irregularitats que detecti i fer efectives les aplicacions de les recomanacions. Per tal que aquestes resolucions o propostes puguin estar ben fonamentades, la llei fa possible que el síndic disposi dels mitjans per rebre informació, per escoltar, ser escoltat i tenir una àmplia capacitat de difusió, de comunicació amb el Parlament i amb les administracions públiques.

M'atreveixo a dir que en el tràmit de la ponència hem reforçat –i en alguns punts hem procurat millorar molt– els aspectes d'aquest projecte de llei. Això ha estat possible, primer de tot, per les aportacions fetes per les entitats i les persones que van comparèixer en comissió a les quals, des d'aquí vull agrair-los –en nom de la ponència– el coneixement i l'interès dels temes i la fonamentació de les seves aportacions, tant orals com escrites.

Vull destacar el fòrum de síndics i síndiques, defensors i defensores locals, que avui està aquí representat pel senyor Carles Dalmau, al qual vull saludar, i també va comptar amb l'assistència de la senyora Pilar Malla, de Barcelona, la Federació de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis, els col·legis d'advocats, la representació catalana de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, i també de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, també, saludem el senyor Jaume Saura.

Són 171 les esmenes que es varen presentar per tots els grups. Hem fet un gran esforç de síntesi i de reflexió i ens hem posat d'acord en el que en diríem els grans temes a considerar en el nou redactat. Estic segur que en aquest tràmit final són molt poques les esmenes que quedaran, i vull agrair... –i això vol dir que es una feina ben feta per part de tots els ponents–, però, vull agrair especialment la dedicació, les aportacions molt assenyades, positives i la voluntat de consens de tots els ponents: de la senyora Maria Pilar Piferrer, de Convergència i Unió; del senyor Josep Casajuana, de Socialistes Ciutadans pel Canvi; del senyor Josep Maria Freixenet, d'Esquerra Republicana; del senyor Francesc Vendrell, del Partit Popular, i del senyor Albert Rivera. Per a tots ells les assenyades aportacions que ens han fet, i també vull destacar específicament l'assessorament –que jo crec que ha anant més enllà del simple assessorament jurídic, també de criteri– del lletrat major, senyor Ismael Pitarch, que ens ha assistit a la ponència en tot moment i de les correccions més que lingüístiques i més que estilístiques, també de sentit comú, del senyor Enric Tudó, així com del

gestor parlamentari senyor Eduard Principal; a tots ells el nostre agraïment.

Quins han estat els grans temes de la llei? Primer de tot –com ja s'ha destacat també–, l'àmbit d'actuació. L'article 78 de l'Estatut dona al síndic un caràcter exclusiu pel que fa a la supervisió de l'activitat de la Generalitat de Catalunya, i també, com a novetat, o confirmació del que ja era una pràctica assentada– la supervisió de les empreses privades, entitats i organismes que gestionen serveis públics o que compleixen activitats d'interès general o universal o activitats equivalents de manera concertada o indirecta, i que tinguin un vincle ja sigui amb l'Administració de la Generalitat o amb les entitats locals, i també amb caràcter no exclusiu, perquè aquí també hem de comptar amb els síndics i defensors locals a la supervisió de l'Administració local de Catalunya i dels organismes públics i privats que hi estan vinculats.

Segon aspecte: l'especificació del dret a la bona Administració, que ha estat un dels temes principals de discussió. Finalment, crec que s'ha trobat una solució equilibrada. En l'article 4, la llei introdueix un apartat específic relatiu a la competència del síndic per vetllar perquè les administracions garanteixin el dret a una bona administració i el dret a accedir en condicions d'igualtat al servei públic i als serveis d'interès general.

Un altre aspecte global o cabdal ha estat la possibilitat d'actuació per reforçar el paper institucional del síndic i la seva capacitat d'intervenció; no m'hi vull estendre, perquè ja ho ha destacat el conseller, especialment el tema de demanar dictàmens al Consell de Garanties Estatutàries. Atès que es poden demanar amb caràcter previ a la tramitació d'una llei en aquest Parlament i que, a més, els seus dictàmens són vinculants, aquesta és, realment, una mesura important.

També volem destacar el desenvolupament que s'ha fet de la promoció de la conciliació per portar a terme, dins de l'àmbit de l'actuació seva, funcions de mediació, de composició de controvèrsies, sempre en l'àmbit de possibilitats que el dret administratiu dona, per acabar procediments de forma consensuada o sol·licitar als òrgans de les administracions la realització d'auditories o inspeccions internes.

En el tràmit final, es va demanar per part del Partit Popular un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries; és el primer que ha fet. El dictamen feia referència a les relacions del síndic amb el Defensor del Poble i a la designació del síndic com a autoritat nacional de prevenció de la tortura. El dictamen que ens han fet arribar ha avalat totalment la constitucionalitat i legalitat que Catalunya disposi d'aquesta figura d'autoritat nacional i ha declarat que això no és incompatible ni contradictori amb el fet que l'Estat també tingui aquesta possibilitat i, evidentment, hagi designat ja el Defensor del Pueblo com a autoritat nacional a nivell de l'Estat. El dictamen fa una anàlisi molt rigorosa de la convenció de les Nacions Unides i especifica clarament que en els estats compostos, en els estats altament descentralitzats, és perfectament possible que hi hagin diferents autoritats amb aquest caràcter.

El dictamen ha fet una anàlisi rigorosa de tots els aspectes de la llei, tant dels que es van demanar com d'altres, i és així com s'ha donat lloc a una sèrie d'esmenes subsegüents, malgrat que sols en un punt es va declarar inconstitucional un incís, però també ha parlat sobre l'abast de la supervisió del síndic pel que fa a empreses privades i s'ha especificat que són sols les de l'article 78.1 de l'Estat, i es proposa esmenar l'article 26.d, o la comunicació del síndic de les investigacions que realitzin altres entitats i administracions de Catalunya que es vegin supervisades pel Defensor del Pueblo o per la Unió Europea i que sols les que són en àmbit administratiu estan obligades a comunicar-ho al síndic, i en aquest sentit s'esmena també l'articulat i també es delimita molt clarament quin és el tema de la responsabilitat penal en què pot incórrer aquell que obstaculitza l'actuació del síndic.

Aquí volem destacar des de la ponència que s'ha renunciat voluntàriament al fet de desenvolupar les previsions de l'Estatut, en el sentit que s'havien de preveure multes, sancions per a aquells que no col·laboressin o obstaculitzessin l'activitat. Per tant, el que es fa aquí és, simplement, un recordatori, última ràtio, que no és més que el que diu l'article 502 del Codi penal.

També fruit d'aquest dictamen, s'ha esmenat i s'ha corregit tot el que fa al tema de la llibertat del síndic per triar les dependències dels centres de detenció on es puguin entrevistar lliurement amb les persones privades de llibertat.

I, per últim, pel que fa a l'únic article o l'únic incís que s'havia declarat que podia incórrer en inconstitucionalitat, que és el tema de la reserva dels llocs de treball en què s'organitza el síndic, és on s'ha fet una correcció transaccional, que crec que tots els grups hi podrem coincidir, per deixar molt clar que la relació de llocs de treball pot incloure dintre de la sindicatura, per als caps d'àrea, tant personal eventual com funcional i que, en definitiva, es respectaran, doncs, els principis de la funció pública per a tots aquells que siguin funcionaris o laborals, sense perjudici de la llibertat del síndic de poder determinar quina és la seva configuració de personal.

En definitiva, vull reiterar els agraïments a totes les persones que hi han col·laborat i vull destacar que, amb aquesta llei, el poble de Catalunya hi guanya, i per això crec que tots hem estat molt conscients d'aquest sentit institucional. Aquesta no és una llei ni de govern, ni de partit; aquesta és d'aquelles lleis –malgrat que sabem que això, a vegades, suscita una mica de suspicàcies– que, realment, en podem dir «lleis de país». És una llei institucional, és un instrument que es dona als ciutadans per defensar els seus drets i és també un instrument d'ajuda, com molt bé ha destacat l'honorable conseller, també ajuda l'Administració a millorar les seves pràctiques, el seu funcionament.

És per això, doncs, que espero que aquesta llei pugui tenir, en l'àmbit de les votacions, un reflex del que ha estat el consens existent dintre de la ponència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, honorable consellera.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i també posicionar-se respecte al text del dictamen, l'illustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, honorable consellera, senyores i senyors diputats, el dia del debat de les esmenes a la totalitat recordava una anècdota que avui voldria tornar a recordar, i la recordava l'any 79, a les eleccions municipals del 79 –per tant, ara, fa trenta anys–, d'un sopar del candidat municipal de Centristes de Catalunya, en aquell moment el Carles Güell, amb l'*ombudsman* de Suècia, i jo vaig anar allà a veure què era això de l'*ombudsman*, i ara, avui, trenta anys després, sabem perfectament el que és el Síndic de Greuges. Han passat trenta anys.

També han passat vint-i-cinc anys des del 1984, en què es va escollir el primer síndic de greuges, Frederic Rahola, que després es va escollir l'Anton Cañellas i que ara tenim Rafael Ribó com a síndic de greuges.

I també ha estat –i crec que en aquest moment és un moment d'agrair– la tasca de tots ells –de l'avui síndic i dels que abans ho van ser– que ens porta, segurament, a fer una cosa que és lògica, que és que una figura nova, una llei nova i una manera nova de fer les coses..., vint-i-cinc anys després del seu començament, trenta anys després que vam començar tots a parlar-ne, tingui sentit ampliar la llei, tingui sentit aprofundir en la llei i tingui sentit plantejar a la sindicatura nous objectius, noves responsabilitats i noves tasques. El fet de dir que tingui sentit no vol dir que tot el que hem fet tingui sentit, però té sentit l'objectiu de fer-ho.

Jo crec, i amb independència del que diré després, a continuació, que hem fet entre tots una bona llei, que s'ha treballat amb rigor i que s'ha treballat en la recerca del consens, del consens que jo, malgrat de com acabaré, diria que ha estat possible per la llei però que serà una mica complicat pels antecedents de la llei. Però, cada cosa en el seu lloc, amb la llei s'ha fet una bona tasca, s'ha fet una –ho torno a repetir– recerca del consens.

Voldria agrair, per tant, aquí, en aquest moment, la tasca del relator –no faré cap broma; anava a fer-la, però no la faré. Voldria agrair la tasca del relator, voldria agrair la tasca dels altres companys ponents, la tasca del lletrat i de tot el seu equip.

I, feta aquesta primera introducció, anem a les nostres posicions.

Nosaltres hem mantingut vives algunes de les esmenes, que ja anuncio en aquest moment que les retirem totes menys les dues a què ara faré referència, que són l'esmena número 5, a l'article 1.b, i l'esmena 121, a l'article 26 –ja en parlarem després, són les que fan referència al síndic, a l'autoritat nacional contra la tortura i a tot el desenvolupament. Totes les altres crec que han quedat més o menys assumides, i no hi farem més referència en aquesta intervenció Sí que voldria fer –perquè

després hi haurà una mica, doncs, de debat, suposo, en això— referència a una esmena nostra que va ser aprovada i que va ser incorporada en el dictamen i que serà llei, que és el mandat del síndic a nou anys.

Jo crec que aquí hi havien dos criteris que ens van portar a fer l'esmena —com tot, és discutible. Un criteri, que per mi és el menor, que és equiparar el síndic a altres lleis que s'han anat fent en aquest Parlament durant aquesta legislatura, i que també els seus mandats, lleis, diguem-ne, de caràcter..., de control, per dir-ho d'alguna manera, i figures de control, com —abans els citàvem, fruit del dictamen, que ja en parlarem— el Consell de Garanties Estatutàries —nou anys—, el director de l'Oficina Antifrau —nou anys. I ens semblava una pregunta —i torno a dir que és de caràcter menor, de totes maneres, aquest argument— que un es podia fer, de dir: «Home, per què uns nou i l'altre només sis? Posem-ho igual.»

Jo crec que hi ha una cosa, com tot, discutible. Jo, personalment almenys —i aquí ara parlo a nivell personal—, crec que l'única manera a la vida per garantir la independència és el Tribunal Suprem dels Estats Units; tota la resta és una mica complicat. I, comptant que la gent és honrada, com més facilitis les coses, millor. I, per tant, ja que volem òrgans independents, busquem períodes llargs i poques reeleccions; és a dir, cap. I potser d'aquesta manera —perquè al final tots som humans— també facilitem aquells objectius que volem d'independència.

I, com que jo crec que és molt important que el síndic sigui independent i crec que és molt important que el síndic sigui una incomoditat per al Govern, per tant, per als grups que donen suport al Govern i, per tant, per a les majories parlamentàries, és molt important que el síndic tingui un període de nou anys o un període llarg i que no estigui sotmès a reelecció. Crec que és facilitar-li a ell els seus objectius i crec que és garantir als ciutadans i a les empreses i a tota aquesta gent que el síndic podrà fer, diguem-ne, amb tranquil·litat d'esperit la seva tasca.

Deia que nosaltres manteníem vives les esmenes que feien referència al síndic com a autoritat contra la tortura, no tant perquè el síndic pugui fer aquesta funció o no —que, si un mira les nostres esmenes, veu que accepta perfectament la funció—, sinó pel desequilibri que, a la nostra manera d'entendre, té en la llei, té en l'encara avui projecte de llei el tema de la tortura. Jo entenc que per a les Nacions Unides la tortura sigui un problema; no entenc tant que per a Catalunya o per a Espanya la tortura sigui el mateix problema. I, per tant, quan traspassem directives, quan traspassem normes, quan traspassem voluntats, ho hem de fer posant les coses en la seva situació. Està bé que el síndic se'n preocupi. La nostra segona esmena, la que també mantenim, la 121, la deixa, la preocupació, i deixa funcions —i deixa funcions. Ara, creiem que el pes que li hem donat en aquest projecte de llei és un pes massa potent, que no calia tant, i que aleshores ens oblidem d'altres coses.

En qualsevol cas, no entraré —perquè no hi entrem a les esmenes, en aquestes esmenes—, doncs, en el debat, ho torno a dir, de la funció. Ho deixem. Ens hauria agradat més, creiem que hauria estat més raonable que aquesta

funció del síndic hagués estat més equilibrada amb altres funcions que hi han, amb altres funcions que té.

Vàrem, ho deia el relator, demanar en un moment del procés un informe al Consell de Garanties Estatutàries, no perquè s'estrenessin, sinó, simplement, doncs, perquè ens diguessin si davant de certs conflictes, entre ells el síndic com a autoritat nacional contra la tortura i altres consideracions que després en parlaré, doncs, el Projecte de llei de la sindicatura s'ajustava o no, en el seu criteri, en el marc constitucional i estatutari. Ells han fet unes recomanacions, que han estat recollides a través d'esmenes pràcticament..., no, no pràcticament, sense pràcticament, en la seva totalitat —nosaltres, evidentment, els donarem suport—, i han dit, doncs, que, en el marc global —en el marc global—, en l'opinió del Consell de Garanties Estatutàries, el Projecte de llei, encara avui, del Síndic de Greuges s'ajusta, doncs, al marc constitucional i al marc estatutari.

Creiem que això és bo; no que s'hi ajusti, sinó que ens acostumem a preguntar les coses al Consell de Garanties Estatutàries. Evidentment també és bo que s'hi ajustin les coses, però jo no entro en la valoració, ni vull entrar-hi, sobre el que ha dit el consell, només entro en el fet que fer les coses i fer que les institucions i el normal funcionament legal de les consultes en els marcs que poden ser consultats s'exerciti crec que és bo. Sempre. I ho deixo aquí, i si algú em vol entendre que m'entengui.

Nosaltres no votarem a favor; ens abstindrem. Per un element, em sembla, ens sembla, d'una mínima coherència. Bé, espero que sigui d'una màxima, però com a mínim d'una mínima coherència. La llei del síndic, tal com ha quedat redactada, serà, passi el que passi, una llei constitucional, i, passi el que passi, sigui quina sigui la sentència que el Constitucional faci en el seu moment, com que la Llei del Síndic no parla del tema conflictiu, que és l'exclusivitat, sinó que simplement fa referència a l'article 78.1 de l'Estatut, l'article 78.1 avui diu una cosa, demà dirà la mateixa, i si diu la mateixa serà constitucional, o en dirà una altra, i si en diu una altra serà constitucional.

Per tant, analitzada la Llei del Síndic com a Llei del Síndic, dius: «Està perfectament ajustada.» Ens sembla, i en el fons és el que diu el Consell de Garanties Estatutàries, que està perfectament ajustada.

Però nosaltres, com tothom sap, tota la humanitat estel·lar, tenim un recurs presentat al Tribunal Constitucional, entre altres coses sobre aquest tema. I ara per ara l'Estatut diu el que diu; ara per ara l'Estatut diu que el síndic té caràcter exclusiu en la seva actuació, i fruit d'això ens sembla que, com que per un costat el que estem votant és la llei, no l'Estatut —l'Estatut el vam votar al seu dia, i vam presentar el recurs, i allà està recorregut, i el Constitucional quan tingui a bé dirà—, el que estem votant és la llei, ho torno a dir, i no l'Estatut, ens sembla que la manera de manifestar una mica aquesta voluntat, que abans deia que hem treballat tots, de consens, però també de manifestar la nostra postura avui que el tema «exclusiu» continuem considerant que no és correcte, el que votarem serà abstenció.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorables consellers.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per a la defensa de les esmenes i posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula la il·lustre diputada Pilar Pifarré, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyora consellera, bé, iniciem el debat i votació del dictamen del Projecte de Llei del Síndic de Greuges i com a preàmbul a la nostra intervenció volem sobretot reivindicar el bagatge i prestigi d'aquesta institució des de la seva creació; volem fer, doncs, un exprés reconeixement de les persones que han estat els seus titulars: el senyor Frederic Rahola del 1984 al 1992, el senyor Anton Cañellas del 1993 al 2004 i el senyor Rafael Ribó del 2004 fins a la data d'avui.

De la mateixa manera, també volem fer un reconeixement personal a totes les persones, a totes aquestes persones que han estat prestant serveis durant tot aquest temps i encara continuen prestant-hi els serveis.

Si tal com es preveu finalment avui aprovem aquest Projecte de llei del Síndic de Greuges, la institució s'ha dissenyat, ho ha dit abans el conseller, com una magistratura de persuasió, basant la seva actuació en l'autoritat personal i en l'acceptació social, no gens més, ni gens menys. Déu n'hi do el repte que suposa tot això.

S'han ampliat les competències, també abans ho deien el conseller i el relator; s'han ampliat les competències i s'estableixen mecanismes de millora del funcionament. El nostre grup creu que això ha estat possible, primer, per l'Estatut que tenim vigent, i, segon, perquè aquesta institució no parteix de zero, no es crea avui, porta molt de crèdit a la motxilla; per això un altre gran repte és precisament mantenir el seu nivell.

Però sí que hi han algunes qüestions que nosaltres no estem prou satisfets de com han quedat, i estem en certa manera decebuts perquè, per més que les hem argumentat, no s'han pogut consensuar. Ja sabem que una ponència d'aquestes característiques no es pot guanyar per deu a zero, però tampoc esperàvem que algunes qüestions estiguessin tan blindades.

Comento breument algunes d'aquestes qüestions, que centrem bàsicament en tres punts. En la durada del mandat del síndic. Ni a un sol país, ni a una sola comunitat autònoma el mandat té una duració de nou anys; la normalitat és entre quatre, cinc i excepcionalment sis anys. Altra cosa és la reelecció. En aquest cas, en països del nostre entorn, doncs, el que més temps té de durada una figura similar és Israel, i, per tant, ens queda una mica lluny.

Com nosaltres no pensem en les persones, perquè el candidat ho serà segur, i així ho esperem, per mèrits propis, creiem que ara que tant es parla de limitar mandats i valorar la feina feta, cinc anys prorrogables altres cinc compleix amb els requeriments democràtics accep-

tables, transcendeix una legislatura, com abans deia el diputat senyor Vendrell, transcendeix una legislatura, fet que afavoreix la independència, i pot prorrogar-se si és reelegit per una valoració positiva majoritària de la seva tasca.

El segon apartat és els adjunts al síndic. Creiem que el tractament dels adjunts al síndic és el correcte, assisteixen el síndic en les seves funcions i assumeixen les tasques que els delega, tenint en compte que és un òrgan unipersonal, però de forma inversemblant aquest no és el tractament que es dóna a qui ha d'assistir el síndic en la seva condició d'autoritat catalana de la prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumanes i degradants.

El tercer apartat a què volíem fer referència és justament el títol vuitè, que és el de la prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumanes i degradants. Quedi clar –quedi clar– que nosaltres no ens oposàvem a implementar aquest protocol facultatiu de l'organització de les Nacions Unides que es va aprovar l'any 2002 i que Espanya va ratificar l'any 2006. El va ratificar el 2006 i no l'ha desenvolupat fins ara, creiem a correu, per una qüestió de competències més que per necessitats objectives. I segur que ningú podrà acusar Convergència i Unió de promoure la tortura, els tractes o penes cruels, inhumanes i degradants. Simplement creiem que el tractament que es fa d'aquest tema en el projecte de llei no té la dimensió equilibrada.

En canvi, quan parlem de bona administració, dret recollit a l'Estatut, queda, des del nostre punt de vista, en un breu apartat de l'article que descriu les competències genèriques del síndic i no va més enllà del que ja diu l'Estatut. I això que el conseller Saura en la presentació de la llei se'n va omplir prou la boca –avui ho ha tornat a repetir–, de la bona administració.

No és més... –pregunto, preguntem–, no és més important el problema reiterat que la nostra Administració escolta poc; no respon, moltes vegades; no segueix els procediments administratius que calen, en ocasions; no és prou àgil, no és imparcial ni objectiva, etcètera? I, en canvi, d'això se'n parla ben poc i s'apella al fet que la bona administració és un principi jurídic indeterminat. I els recordo que el síndic precisament ha publicat un codi molt interessant de bones pràctiques administratives, seguint el camí iniciat pels codis europeus ja des de l'any 2001. I això, per tant, aquest tema, el tema de la bona administració, no és una invenció ni tan sols de l'Estatut, ni tan sols nostra.

I els drets de les persones que no solen expressar-se en queixes concretes, com, per exemple, el dret a la tutela efectiva dels jutges i els tribunals, o el dret al treball, en aquests moments complicat, o el dret a la protecció dels infants i dels joves, també en aquest moment prou controvertit, o la protecció de la gent gran, la protecció dels discapacitats, o el dret a l'habitatge i a la seguretat?

Sense caure en dogmatismes, siguin sincers i reflexionin: vostès creuen que aquest país té un greu problema de tortura i de tractes o penes cruels, inhumanes o degradants molt més important que tot el que els acabo de dir?

Analitzin les estadístiques de la tortura i dels tractes o penes cruels i comparin-les amb les estadístiques de les males pràctiques de les administracions o amb les estadístiques, moltes vegades inexistents o desconegudes, de tots aquests drets que els he dit abans i que no es concreten finalment en queixes.

Com és possible, des del nostre punt de vista, que una llei detallí com ha d'accedir el síndic a la informació de les persones privades de llibertat, o com han de ser les entrevistes, o que defineixi l'equip de treball i determini els membres d'un consell assessor a través dels quals el síndic ha d'actuar, però si això ni tan sols és matèria de reglament i ha de poder ser canviat quan convingui, segons els resultats?

És evident que estem parlant d'un tema de prioritats; pel motiu que sigui, cadascú té el seu motiu quant a les prioritats. I també és evident que aquestes no són les nostres prioritats: no ho és; ni en aquest país ni en les circumstàncies socials i econòmiques que estem vivint ho són, és una prioritat. Però com aquesta institució del síndic ens la sentim tan nostra, n'estem orgullosos i la vam incorporar a l'Estatut, no la podem votar en contra, però no votarem sí a algunes qüestions que creiem equivocades i en algun cas partidistes i de cara a una més que discutible galeria.

Ens tornarem a trobar en un altre tràmit, que és el de la designació del síndic per una majoria qualificada de tres cinquenes parts, i on confiem que les posicions transcendixin possibles partidismes, sobretot, com també es deia abans, per al bé de les persones.

Per últim, agrair amb sinceritat la disponibilitat i diàleg en tot moment del ponent relator, senyor Salvador Milà; ha estat una peça important, i li ho reconec, per aconseguir acostaments a banda de les lògiques discrepàncies. Sí, és cert.

També agrair el treball i la bona actitud de tots els ponents i també el suport del lletrat, que, com també abans deia el relator, ens ha ajudat, i molt, i de l'assessor lingüístic, i molt especialment als membres del Consell de Garanties Estatutàries pel dictamen emès. En aquest sentit, ens felicitem també per l'acord arribat per introduir recomanacions i modificar algunes de les qüestions..., alguna qüestió que era conflictiva. I afegir-hi, també, totes les persones que han comparegut, que avui estan presents aquí i que han fet les seves aportacions al Parlament.

En tot cas, gràcies a tothom; gràcies, president, senyores i senyors diputats, senyor conseller i senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, defensarem les nostres esmenes vives en aquest debat i tractarem d'explicar la nostra posició de vot,

primer, en funció de les esmenes i després en funció del fons que motiva aquesta llei. Com ja s'ha dit anteriorment, no parlem només d'un projecte de llei, sinó d'una motivació, d'un fonament, d'una arrel, amb un estatut i d'una constitució.

Per tant, nosaltres hem de dir que tenim dues motivacions per la nostra posició de vot. Una és en base a les nostres esmenes, que hem de dir que algunes han estat transaccionades i que també, doncs, creiem que s'ha fet una feina de millora d'aquest projecte de llei. Però, per l'altra, i crec que és molt legítim i molt respectable que en aquest Parlament tinguem posicions i model tant de drets fonamentals com d'estat diferents.

Per tant, he de deixar ben clar que la nostra posició de vot serà entorn d'això, d'aquest model d'estat, d'aquest model de llibertats, amb aquest model de drets, i no pas poder amb algun contingut que he de reconèixer que la llei ha estat millorada, que s'ha fet una bona feina en ponència, i he de reconèixer també la tasca del relator i de totes les persones que hi han col·laborat, i també dels lletrats.

Per tant, nosaltres intentarem explicar quines posicions vam tenir d'inici. Recordin vostès que vam dir que volíem fer algunes esmenes concretes, al marge d'aquesta arrel que partia de l'Estatut actual i de la Constitució, i sobretot d'uns temes molt concrets, com és, per exemple –posem-ne un sobre la taula–, el respecte per l'àmbit local i de les sindicatures locals. Creiem que això s'ha millorat, que això s'ha corregit, que s'ha deixat ben clar, doncs, que no és incompatible ni molt menys la sindicatura, el Síndic de Greuges, amb les sindicatures locals. I ens n'alegrem, i així vam fer una esmena al seu dia, després de tenir contacte també amb els representants de les sindicatures locals. I ens n'alegrem, que, finalment, hagi quedat clara la posició de respecte als àmbits de l'autonomia, àmbit autonòmic, àmbit local. I després entrarem potser en el que no estem d'acord, que és la compatibilitat entre l'àmbit autonòmic i l'àmbit estatal.

Per tant, en aquest sentit, creiem que hem col·laborat a millorar la norma. Per altra banda també, hi ha hagut un debat profund sobre un model jo diria gairebé de filosofia, de quin model d'ens públic volem, de quin model d'independència i quines garanties prenem, que és tot el debat dels mandats, el debat de si es poden o no renovar mandats i el debat de quant han de durar aquests mandats.

Sincerament, nosaltres, des de Ciutadans, vam plantejar també aquest debat, vam fer algunes esmenes. Creiem que tal com ha quedat és millor, però també deixant de ser dogmàtics tampoc creiem que això sigui una fórmula màgica. És a dir, la independència no només es garanteix amb la durada del mandat, no només es garanteix amb la no-renovació del mandat, sinó que hi han molts altres mecanismes que s'han de conjugar, no?

Per tant, és cert que el mandat s'ha allargat a nou anys. Veurem si aquest sentit de mandat diferent al del Defensor del Pueblo, diferent al d'altres defensors, és millor o pitjor. És cert que estem parlant de diferència entre àmbits d'òrgans col·legiats i àmbits d'òrgans personals,

però, en qualsevol cas, hi ha hagut una modificació, nosaltres creiem que per a millor. Però, sincerament –els ho dic així de clar, sense dogmatismes–, és a dir, si ha de ser revisat, sincerament, crec que aquest Parlament ho hauria de revisar. Però ho hem posat en marxa per intentar millorar la independència del síndic en aquest mandat únic de nou anys.

Per tant, hi ha hagut un canvi sensible. Intentem, amb la nostra humilitat, que amb aquesta col·laboració, aportació, de Ciutadans puguem millorar aquesta independència, però no és garantia de res. Insisteixo que no volem ser dogmàtics ni tenim la vareta màgica per solucionar el problema, com tots sabem, tan difícil de solucionar, de la independència dels òrgans designats per les cambres parlamentàries.

Per altra banda, hi ha hagut un debat també, que fins i tot ha estat portat al Consell de Garanties Estatutàries, sobre l'organisme nacional amb el tema de la tortura. Hi ha hagut un debat primer semàntic, després hi ha hagut un debat de competències. Finalment, hem de dir que Ciutadans votarem favorablement als consells que han vingut del Consell de Garanties Estatutàries. Creiem que són consells adients, que milloren la norma, que no l'empitjoren, són raonables, com la majoria d'informes que fa el Consell, en aquest cas, de Garanties Estatutàries per primer cop. I, per tant, nosaltres votarem favorablement, tot i la nostra posició de vot final.

Hi ha un altre punt que creiem important, i estic posant sobre la taula aquells punts en què nosaltres creiem que s'ha millorat la norma, i on creiem que hem col·laborat des de Ciutadans en aquesta millora, i que fins i tot hem tingut ocasió de compartir amb alguna reunió amb el síndic, i que compartim aquesta visió amb el nostre grup parlamentari, que és la publicitat de l'organisme, la necessitat que els ciutadans coneguin els seus drets i coneguin que hi ha un defensor del poble, en aquest cas autonòmic, que és el Síndic de Greuges, que està per defensar els seus drets, i que això implica donar a conèixer els mecanismes.

Des de Ciutadans, hem defensat no només en aquest àmbit, en molts altres, que s'ha de donar a conèixer als ciutadans els mecanismes per tenir una millor qualitat democràtica. No només n'hi ha prou de crear-los, sinó que cal donar-ne publicitat. Poso molts exemples. Ara estem debatent la llei electoral. No només cal obrir les llistes, cal informar que s'obren les llistes, perquè, si no, com passa al Senat, no serveixen de res. No només cal tenir un síndic, cal informar que hi ha un síndic, i de quins són els teus drets com a ciutadà. Per tant, l'Administració ha de fer un paper proactiu, un paper de remoure tots els obstacles perquè la ciutadania conegui aquests drets. Per tant, considerem positiva també l'esmena en aquest camp de la publicitat, de la tasca del síndic i dels drets garantits als ciutadans de Catalunya.

Per tant, resumint, creiem que hi han millores a la llei, algunes gràcies també a les esmenes de Ciutadans, d'altres que han estat consensuades i transaccionades. I, per tant, finalment, podríem dir que la llei que pugui sortir és cert que serà, des del nostre punt de vista, millor de la que podria haver sortit en el projecte inicial.

Ara bé, nosaltres ho vam dir en el debat de la totalitat, ho vam dir fins i tot abans d'aquest debat a la totalitat, que no calia o no calia haver mogut fitxa abans de tenir una resolució respecte al gran conflicte, el conflicte essencial que tenim a sobre la taula. És a dir, perquè els ciutadans que ens estan veient ens entenguin. Tenim una constitució..., l'article 54, que parla dels drets dels ciutadans espanyols a accedir al Defensor del Pueblo, el Defensor del Poble de tots els ciutadans. Aquest article diu que els drets del capítol referent als drets fonamentals a la Constitució espanyola poden ser, han de ser tutelats pel Defensor del Pueblo i que tots els ciutadans a Espanya, visquin on visquin, sigui quina sigui la seva comunitat autònoma, tenen el dret d'adreçar-se a aquest defensor. Això és el que diu l'article 54 de la Constitució.

I, en canvi, l'article 78.1 de l'Estatut de Catalunya vigent, del 2006, diu que el síndic té caràcter exclusiu a l'hora de defensar els drets davant de l'Administració de la Generalitat. És a dir, per una banda, perquè ho entenguin, tenim una constitució que diu que qualsevol ciutadà espanyol, visqui on visqui, treballi on treballi, té dret a adreçar-se al Defensor del Pueblo. I una altra norma, autonòmica, una llei orgànica aprovada a Corts, això sí, diu que el caràcter és exclusiu. Per tant, tenim un conflicte clar, evident. Jo diria, sincerament, de tot el debat estatutari, és d'aquells conflictes més clars. És a dir, és aquell conflicte –que em perdonin fins i tot les persones amb qui he parlat– que fins i tot els que el defensen saben que és el conflicte o el punt més dèbil, un dels punts més dèbils de l'Estatut.

Per tant, en aquest cas, nosaltres creiem que no podem mirar cap a un altre costat amb aquesta realitat. I creiem que som coherents no votant a favor d'aquesta llei, perquè creiem –i ho vam dir així– que tenint aquest conflicte sobre la taula potser era innecessari portar a terme aquest desenvolupament. Perquè jo em pregunto: si realment el síndic no existís i l'estiguéssim creant avui, hi hagués una necessitat de crear una nova figura, garantir més drets, potser diríem: «Escolta'm, tirem endavant el síndic, perquè hi han ciutadans que no tenen garantits els seus drets.» Però és que resulta que el síndic ja existeix, i el Defensor del Pueblo també existeix.

Per tant, aquest norma, que pot millorar administrativament o la regulació d'alguns drets en aquest cas autonòmics, doncs, no hi ha pressa, o no hi havia pressa, o potser alguns sí que tenien pressa. Per tant, nosaltres creiem –i així ho hem mantingut i ho seguim mantenint– que no es pot desenvolupar un article –allò que diem en castellà– *a sabiendas*, sabent que segurament aquest article serà un d'aquells claríssim que seran adequats a la Constitució pel Tribunal Constitucional. Un article, per cert, recorregut no només per un grup del Congrés dels Diputats, sinó també pel mateix Defensor del Poble. Per tant, alguna cosa hi haurà que no funciona, quan realment el mateix defensor ha recorregut aquest article.

Per tant, des de Ciutadans hem volgut ser coherents amb això, i, tot respectant que la llei pugui ser millorable, o ha estat millorada, no podem votar favorablement a això. Creiem que l'arrel del problema està en aquest

caràcter exclusiu del Síndic de Greuges respecte al Defensor del Pueblo. Perquè ens entenguem, nosaltres com a Ciutadans, en aquest cas com a grup, i també com a ciutadans de Catalunya, volem seguir tenint el dret a adreçar-nos al Defensor del Poble com s'hi pot adreçar qualsevol ciutadà d'Espanya. I és aquest el conflicte. El Govern planteja un projecte de llei que no vol que els ciutadans es puguin adreçar al Defensor del Pueblo. Doncs, aquest és el conflicte. Més senzill impossible.

Nosaltres volem que els ciutadans de Catalunya tinguin més drets, que es puguin adreçar al síndic, però també al Defensor del Pueblo, sense que sigui incompatible, al marge de convenis de col·laboració o no. I el Govern vol que els ciutadans de Catalunya no es puguin adreçar de cap manera al Defensor del Pueblo. Són dos models d'estat diferents. Nosaltres volem més drets, el Govern vol menys drets, o qui li doni suport a la llei vol que tinguin menys drets.

Nosaltres, sincerament, creiem que en ple segle XXI anar enrere en qüestió de drets no té cap sentit. Per tant, no hi votarem a favor, votarem en contra d'aquest projecte, exclusivament i principalment per aquest punt. Hi insisteixo, sabent fins i tot que hem col·laborat amb esmenes que votarem favorablement d'aquest projecte.

Quin serà el futur d'aquesta llei? Doncs, home, també ho deia molt bé un altre portaveu, i ho hem de reconèixer: Aquesta llei tal com està redactada fins i tot els mateixos impulsors de la llei saben que aquest punt caurà a l'Estatut i caurà ara al constitucional. I, per tant, ja han intentat fer la fórmula perquè això no quedi, no s'hagi de modificar del tot la llei. Bé, que es pugui fer jurídicament, sí; políticament creiem que no hi podem donar suport. Són criteris diferents, des del nostre punt de vista creiem que no podem fer-ho.

Per tant, nosaltres creiem que hem de seguir garantint aquests drets i que qualsevol ciutadà es pot adreçar al Defensor del Poble. No han de tenir por al fet que els ciutadans s'adreïn al Defensor del Poble, és una institució constitucional de qualsevol estat de dret. I, per tant, no han de tenir por que els defensors del poble estatals es puguin també ocupar dels assumptes que passen a Catalunya.

En definitiva, el conflicte, com veuen, no és un conflicte de la llei en concret, no és un conflicte d'un article en concret, és un conflicte de model, de garanties, de drets, d'estat, en definitiva. Per tant, volem deixar molt clara la nostra posició. No és un conflicte d'una llei, no és un conflicte d'un article, és un conflicte de model de llibertats, de garants de llibertats i d'estat.

Per tant, nosaltres, en aquest cas, votarem en contra del projecte. Votarem a favor de les esmenes que han estat donades d'aquest informe del Consell de Garanties; votarem a favor d'algunes esmenes transaccionades, lògicament; votarem a favor de les esmenes que hem deixat vives, perquè creiem que, sincerament, milloren la llei. I això també vull dir-ho; no tenim avui aquí el síndic entre nosaltres, però li ho vaig manifestar personalment, des del nostre grup. És a dir, això no té res a veure amb el reconeixement o no del paper que pugui fer el síndic. Ho dic perquè s'ha dit en aquesta tribuna.

Jo també reconec, Ciutadans també reconeix el paper, només faltaria, que fa el síndic. És més, hem posat pedres a sobre..., o millor arguments a sobre la taula perquè el síndic tingui un paper més important dintre de l'Administració, tingui un paper rellevant i sigui coneguda la seva tasca.

Per tant, estem encantats de la vida de tenir un síndic autonòmic, però del que no estem encantats i no ho podem sotmetre en aquest cas a votació favorable és al fet que els ciutadans no es puguin adreçar a la seva institució de l'Estat, com ho poden fer. Perquè, definitiva, la pregunta és: si per ser catalans, no ens podem adreçar al Defensor del Poble, quina feina, no? Quin... Anava a dir una altra paraula, però... És a dir, per què no podem adreçar-nos al Defensor del Poble? Perquè hi ha un govern o un síndic, que no crec que sigui qüestió del síndic, sinó del Govern i dels grups que li donen suport, que no volen que els ciutadans puguin adreçar-s'hi? Sincerament, no ho entenc. Sincerament, no entenc quina por pot haver-hi que els ciutadans puguin denunciar, puguin portar, en aquest cas, contenciosos, problemes de l'Administració, la relació amb l'Administració al Defensor del Poble.

Evidentment, estem davant de dos models: el model autonòmic, és a dir, el model nostre, el de descentralització, sí, però drets garantits i igualtat de drets a tot arreu, també; i el model diguin-ne vostès confederal, diguin-ne vostès de blindatge, diguin-ne vostès de tancament, que són aquí a Catalunya les institucions, i els drets que tenen altres ciutadans d'Espanya que no poden ser garantits de la mateixa manera perquè hem de ser diferents.

Doncs, miri, jo crec que hem de ser diferents d'allò que realment importa, que és de ser més emprenedors, de tirar endavant, de sortir abans de la crisi que la resta d'Espanya, de millorar i de tornar a ser referent dintre d'Espanya, però no hem de ser diferents per tenir menys drets. Per tant, jo li demanaria, a aquest Govern, que si volem ser diferents a la resta d'Espanya, si us plau, siguem diferents en allò que realment ens faria millors, no en allò que ens fa pitjors o tenir menys drets.

Per tant, el nostre model crec que he intentat deixar-lo prou clar i això, hi insisteixo, no porta per a res al no-reconeixement, o, millor dit, porta clarament incorporat, complementari, sense que sigui contradictori, el reconeixement a la millora del text, el reconeixement a la tasca que s'ha fet des de la ponència, a la tasca que s'ha fet des del relator, a la tasca que puguin haver fet els grups per millorar la llei. Però de cap manera, per coherència política, nosaltres hi votarem favorablement.

Per tant, mantenim aquesta posició i sobretot hem de tenir molt clar, i els ciutadans han de tenir clar, que avui, en el moment que es voti aquesta llei i s'aprovi, en el moment que s'aprovi ja no podran adreçar-se a la seva institució de l'*ombudsman* a nivell estatal, del Defensor del Pueblo, que és també el seu defensor. No només el síndic, sinó que el Defensor del Poble també és el defensor dels ciutadans de Catalunya, i en aquest cas creiem que estem perdent drets, que estem anant enrere, i des Ciutadans no volem col·laborar en aquest error que suposa tancar les portes. Esperem, sincera-

ment, que el constitucional adreci aquest article 78.1 de l'Estatut i el converteixi en constitucional dient que els ciutadans de Catalunya, tot i millorar la llei del síndic, també podran adreçar-se al Defensor del Poble de tots els ciutadans.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se ara per les esmenes subsegüents del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)* Deia que aprofitaré aquest torn..., en realitat ja he explicat el posicionament respecte a les esmenes subsegüents en el moment que he fet la introducció com a relator. Per tant, ara intentaré tant expressar l'opinió com a grup parlamentari, com comentar algun dels aspectes que han sortit al llarg de les intervencions dels grups que m'han precedit, els que han presentat esmenes, que els agraeixo –ho reitero– tant les aportacions que han fet que han quedat incorporades, com les que no queden incorporades, però que realment la presentació que han fet, jo ho crec, avala la qualitat democràtica de la llei, no?, perquè que existeixi discrepància vol dir que sempre hi ha una riquesa per aprofundir.

Ens agradaria destacar, primer, que la institució del Síndic ha estat una de les més valorades. S'ha dit aquí i nosaltres volem fer extensiu aquest reconeixement a les persones que l'han encarnat durant aquest període. I ja que avui el síndic no ens ha pogut acompanyar, doncs, sí que també vull saludar, a través de la senyora Maria Jesús Larios, adjunta al Síndic, que ens acompanya i que abans no hi he fet referència, la tasca de tots els síndics.

S'ha dit que és una institució d'un gran prestigi a nivell de l'Estat i a nivell internacional i que és una de les institucions més conegudes i més utilitzades pels ciutadans. Això diu molt. Només una dada: del 2004 al 2008 aquesta institució ha iniciat 82.623 actuacions; és a dir, el seu grau d'accessibilitat és cada cop superior, i, a més, més conegut pels ciutadans. Juga un paper –crec que és de destacar aquí– fonamental en el sistema de garanties dels drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes, com un instrument, diríem, més proper a aquells que menys recursos tenen des del punt de vista dels coneixements, des del punt de vista dels recursos materials o des del punt de vista, doncs, dels recursos jurídics; és a dir, perquè és la figura més accessible, més simple, menys formalista, menys costosa, més ràpida i, sobretot, la que estableix una relació més de confiança personal, d'empara i, també cal dir-ho, d'assessorament als sectors més febles de la societat. I ha tingut, en aquest sentit, un aspecte d'accessibilitat que cal reforçar –ja ho hem dit anteriorment–, i sobretot una funció pedagògica. Aquí també s'ha demanat la tasca de coneixement, d'extensió. Sabem que, per exemple, avui m'ha dit el síndic que estava a Valls, doncs, recollint queixes, reunint-se amb la gent. Això és molt important.

I és important especialment en un moment d'expansió i també d'inevitable complexitat i diversitat de les actuacions administratives. L'estat de dret –i després m'hi referiré, al voltant del tema de la tortura i de la prevenció dels maltractes– i l'estat avançat, l'estat social i democràtic de dret és un estat inevitablement complex, perquè dóna més serveis, perquè fa més inversions, perquè intervé més en l'organització de la vida econòmica i social, i, per tant, inevitablement es fica més en la vida del ciutadà. I el ciutadà necessita disposar de recursos per poder defensar l'esfera dels seus drets personals o col·lectius. I, en aquest sentit, perquè també aquest estat democràtic i social de dret i el nostre Estatut d'autonomia de nova generació introdueixen un conjunt de drets fins ara desconeguts, com poden ser el dret a rebre prestacions socials i ajuts públics, el dret dels menors, dels infants, de les persones grans, de les dones, els de l'educació, de la cultura, de la salut, el dret a l'habitatge, els drets associats al medi ambient, la protecció dels consumidors-usuaris, els principis rectors i el deure de l'Administració de promoure el progrés econòmic i social de Catalunya i dels seus ciutadans.

I, en l'àmbit de les relacions dels ciutadans amb les administracions, en definitiva, es recull i es concreta tot un conjunt de drets, de principis rectors que cal incardinar en la realitat, és a dir, que cal veure com es porten a la pràctica. Quan es va discutir l'Estatut, alguns sectors crítics respecte a l'Estatut i a les declaracions de drets i deures i de principis rectors deien: «Bé. Això són *flatus vocis*. Això és un simple programa polític. Això com es tradueix a la pràctica?» Aquest és un mandat que les administracions han de desenvolupar i hi ha un garant, i són els tribunals del justícia..., però, és cert que alguns d'aquests drets no són exigibles directament als tribunals, però si diu que l'Administració informará la seva actuació, les seves prioritats, la seva manera de relacionar-se amb els ciutadans amb l'aplicació d'aquests principis i d'aquests drets, la figura del síndic de greuges, amb aquesta figura d'autoritat de persuasió, és un dels agents fonamentals perquè això s'implementi.

La bona Administració... –aquí també s'ha parlat del tema aquest de la bona Administració. Bé. Aquest és un tema que s'inclou expressament a l'article 30 de l'Estatut d'autonomia. És cert que és un d'aquests drets de formulació i d'elaboració, diríem, consuetudinària, que s'ha anat formulant a partir de la praxi administrativa i que l'Estatut dóna una mandat a les administracions públiques perquè garanteixin uns estàndards de qualitat dels serveis públics amb independència del règim de llur prestació. En aquest moment això està per desenvolupar. La Generalitat de Catalunya ha de desenvolupar en el seu moment una carta de drets dels usuaris. Però també és veritat que el conjunt de les administracions, l'Administració local, la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis de Catalunya, el mateix Síndic estan, ja, formulant i plasman per escrit els codis de bones pràctiques administratives. Feia poques setmanes que el síndic presentava ja aquest Codi de bones pràctiques administratives, que d'alguna manera és la forma d'anar concretant en àmbits especialitzats de l'Administració com s'ha de captenir, quin ha de ser el capteniment de les administracions per garantir aquest

accés a una bona administració per part de tots els ciutadans. I, per tant, té una funció primordial l'actuació que pugui fer el síndic per incardinar, per concretar i per desenvolupar aquests aspectes.

En el desenvolupament de la Llei del Síndic hi ha hagut i una confrontació molt clara i ben legítima: la de la garantia dels administrats davant de l'Administració i una petició legítima que ens van fer arribar els representants municipals, de les federacions, de quina ha de ser la garantia de l'Administració, tant de la Generalitat com de les administracions locals, perquè els seus responsables polítics i funcionaris, davant de les actuacions del síndic, puguin també expressar llur opinió. A la llei del síndic, en aquest sentit, crec que..., i en el treball de la ponència ho hem aconseguit, de posar elements d'equilibri. És a dir, per una part el ciutadà té la garantia que les actuacions del síndic han de respondre als principis d'imparcialitat, objectivitat i independència, que hi ha els aspectes de confidencialitat, que té aspectes de simplicitat i que el síndic pot, diríem col·loquialment, pot fer treure els colors a aquella Administració que no fa les coses bé. I, en aquest sentit, nosaltres a la ponència vam ser molt curosos amb, allà on es deia que el síndic pot fer públic aquella administració o aquell responsable que no col·labora i que no ha fet cas a les seves recomanacions, que podia introduir un cert element d'arbitrarietat..., la ponència ha estat molt curosa en dir: «No, no..., si realment s'ha produït això i s'han esgotat tots els recursos perquè s'atengui o es doni una resposta satisfactòria, això s'ha de dir en l'informe que es presenti en el Parlament o, en tot cas, s'ha d'expressar no arbitràriament, sinó que, si ho ha fet, s'ha de conèixer; si no ho ha fet, no s'ha de dir.»

Enfront de tots aquests elements de pressió, diríem, d'autoritat moral, també hem estat curosos, i ho vull deixar molt clar perquè els representants de la federació i de l'associació van ser molt insistents en aquest tema, vam garantir que no qualsevol cosa –no qualsevol cosa– que se li planteja al síndic de queixa davant d'una administració de per si ja ha de tenir la presumpció de veracitat i de culpabilitat de l'Administració actuant.

Així, el síndic no pot admetre queixes en què aprecii mala fe o un ús abusiu del procediment amb voluntat de pertorbar o paraitzar les actuacions administratives. Quan no hi hagi hagut cap mena d'actuació prèvia, que no hi hagi hagut una petició prèvia a l'Administració, el Síndic n'ha de donar coneixement a l'Administració local o a la de la Generalitat perquè pugui dir-li: «Escolta, ara me n'assabento; sóc perfectament receptiu a aquest tema i el resoldré d'aquesta forma o de l'altra.» És a dir que no es trobi amb una actuació d'ofici en la qual ni tan sols hagi pogut dir l'Administració que era receptiva. Ha de comunicar l'obertura d'investigacions d'ofici, tant a l'Administració i als organismes com a les empreses els ho ha de comunicar quan comenci una actuació. I aquestes empreses, aquestes administracions públiques, aquests organismes poden expressar llur desacord respecte a la resolució i a les disconformitats més rellevants i les seves motivacions hauran de constar en l'informe de la memòria del síndic que es presenti al Parlament. Aquesta era una reivindicació des del món local i des del món de l'Administració, que els infor-

mes contemplin, quan el síndic digui que quelcom no s'ha fet bé i hi hagi una discrepància, també es pugui expressar.

Sobre l'atribució al síndic de greuges de la condició d'autoritat catalana per a la prevenció de la tortura, d'altres tractes o penes cruels i inhumanes o degradants a què feia referència el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i que s'hi han referit tant la il·lustre ponent de Convergència i Unió com el PP i Ciutadans.

Escoltin, la millor prova que aquest país no té un gran problema de tortures ni de maltractes ni és un tema que sigui primordial és que podem tenir aquesta figura. A cap país del món on les tortures, els maltractes són pràctica habitual ni se li ha ocorregut ratificar el conveni de Nacions Unides ni aplica aquest organisme. Un estat democràtic, social i de dret, un estat veritablement participatiu i obert és aquell que no té por –que no té por– a dotar-se dels màxims instruments de control, de transparència, de supervisió, precisament perquè està molt convençut de la bondat de les seves institucions i perquè vol que quan hi ha una irregularitat, quan hi ha una ombra de sospita –i hem viscut actuacions i situacions d'aquestes–, la millor forma de blindar els drets del ciutadà que pot ser afectat, però també els drets del funcionari que està treballant, és que hi hagin mecanismes d'aquest tema.

Sabem i s'ha recordat i ara ho vull treure aquí simplement a «colació», com un exemple, el famós tema dels maltractes en comissaries, a centres de detenció. La col·locació d'instruments de control, que primer poden ser vistos pels funcionaris com un element d'intromissió, al final són saludats com un instrument de garantia dels seus drets com a funcionaris públics i s'han acabat les sospites. I quan hi ha un problema es detecta i es corregeix. I és un problema individual, és una irregularitat, no és una pràctica. Queda molt clar que no és l'Administració de torn, el Govern de torn el que vol allò, sinó que, com qualsevol organisme humà i d'això, té una disfunció i el mateix sistema es dota de mecanismes de correcció d'aquestes disfuncions, com són els tribunals, com és el sistema policial i com són tots els instruments de garantia, l'Oficina Antifrau, etcètera. No és un país que fa frau; és un país que no vol frau i, com que la temptació pot ser-hi, té un element de prevenció. El mateix respecte a aquesta figura.

Respecte al seu desenvolupament intern, és cert que la llei és reglamentista respecte a com es determinen l'equip de treball i el mecanisme de col·laboració. Per què ha sigut així? Per dos aspectes: primer, perquè volem que el síndic pugui començar a actuar amb aquesta funció l'endemà..., és a dir, demà passat, és a dir, quan s'hagi publicat la llei, que entrarà en vigor el dia següent de la seva publicació, perquè així ho hem acordat tots els grups. Podrà ja actuar perquè està perfectament configurat, no serà allò de: «I ara esperem el reglament; canvi de temporada, canvi de legislatura, no ve d'un mes, ja veurem què passa...» No, no..., demà mateix pot actuar.

Segon, perquè aquesta composició ve ja molt reglamentada per la mateixa convenció facultativa de Nacions Unides i diu que, perquè pugui ser homologada

ha de complir uns requisits determinats: ha d'haver-hi representants d'entitats de la societat civil, ha de tenir uns mecanismes d'independència. Llavors, el que hem volgut plasmar en la llei és un requeriment que, si no, podia quedar sota sospita, i ho diu l'informe del Consell de Garanties, si es correspon o no amb aquest model, perquè hauríem pogut inventar un altre model que fos un híbrid del que seria un autèntic instrument de Nacions Unides en aquest sentit.

I creiem que, respecte al que s'ha plantejat aquí de les relacions amb el Defensor del Pueblo com a mecanisme nacional, no hi ha el menor dubte que res és incompatible, senyor Rivera; que el Defensor del Pueblo és l'autoritat nacional a nivell d'Estat, i Nacions Unides reconeix perfectament que en els estats descentralitzats com el nostre poden haver-hi figures d'aquestes característiques, però que són competències d'un país com Catalunya, que és l'únic en tot l'Estat espanyol que té competències exclusives en tots els aspectes que afecten o poden afectar la llibertat de les persones. També, deixem-ho molt clar per al públic que ens escolta: no estem parlant només de presons i comissaries, estem parlant de centres de menors, per exemple; estem parlant de malalts mentals que poden estar internats; podem parlar de qualsevol situació..., d'un trasllat d'un immigrant que està a punt de ser expulsat, etcètera. Per tant, aquest element garantista s'estén a uns aspectes en què Catalunya és l'única comunitat autònoma d'aquest país que té competències en tot el ventall, perquè, com molt bé se sap, en règim penitenciari som els únics que tenim competències exclusives.

També em vull referir al tema específic de les relacions amb els síndics i síndiques, defensors i defensores locals, que no he tingut ocasió abans de fer-ho com a relator. Jo crec que tots estem molt satisfets d'aquest reconeixement específic a la figura senyera que representen aquests síndics i síndiques, defensors i defensores locals; que el síndic de greuges queda clar que ha de mantenir i impulsar relacions de col·laboració amb els defensors locals de la ciutadania, que els ha de promoure, que ha de tenir fórmules específiques de supervisió de l'Administració local i que, en rebre queixes que tinguin per objecte l'Administració local, les ha de comunicar a les persones que representen aquesta institució local. I viceversa, s'estableixen mecanismes de col·laboració. Per tant, Catalunya té un bon entramat –un bon entramat– de defensa dels drets dels ciutadans i ciutadanes, té una administració, jo ho diria, de qualitat i, sobretot, assequible a tots els ciutadans.

Deixi'm acabar, en aquests trenta segons que ens queden..., per dir una cosa que fa unes setmanes que tenia al pap. S'ha sentit a dir últimament que aquest Parlament no treballa i que els diputats i diputades anem al dictat dels partits polítics que tenim a darrere. Jo vull deixar molt clar aquí, i aquesta llei n'és un exemple, i ho he dit moltes vegades, que quan el Govern envia una llei al Parlament la llei és del Parlament. I evidentment que els diputats i diputades estem en formacions polítiques, tenim la nostra ideologia, tenim el programa. Però aquí el defensem i el discutim nosaltres. I els que no tenim gaire ocasió d'estar a fora d'aquestes tribunes utilitzant les altres, ens reunim a les sales d'aquest Parlament,

hores i hores, ens reunim amb milers, amb centenars de persones que vénen aquí. I, per tant, aquest Parlament fa una tasca imprescindible al servei dels ciutadans. I aquesta llei, com totes, és una bona mostra d'això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, honorable consellera, senyores i senyors diputats, senyores i senyors, vull saludar, en primer lloc, els convidats que ens acompanyen, i en especial la senyora María Jesús Larios, adjunta del síndic; el senyor Carles Dalmau, síndic de Sant Boi de Llobregat i expresident del Fòrum de Síndics de Catalunya; el senyor Jaume Saura, president de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, i altres representants de les institucions i organismes que van comparèixer en la fase del tràmit de llei, concretament Federació de Municipis de Catalunya, Associació Catalana de Municipis i Comarques, la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura i el Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya.

Aquesta llei forma part del bloc legislatiu central de desenvolupament bàsic de l'Estatut, mitjançant el qual Catalunya ha guanyat capacitat de governar-se ella mateixa i ha de contribuir a millorar el funcionament de l'Administració pública i les empreses de serveis d'interès general. La llei configura un síndic proactiu, amb més capacitat de defensar els drets de les persones, més independent i amb més mitjans i amb una nova funció, el mecanisme de prevenció de la tortura i dels tractes o penes cruels, inhumans o degradants.

Com a socialistes hem treballat perquè la llei defineixi un mecanisme català, incardinat en l'estatal, en coherència amb el caràcter d'estat compost que és Espanya, regint les seves relacions al principi federal de cooperació. Aquest mecanisme català tindrà la plenitud reconeguda en l'àmbit del dret internacional; és una de les novetats importants de la llei i és pioner a Espanya. Una altra novetat important, que prefigura la governança del segle XXI, és la composició del Consell de Prevenció de la Tortura, que escollirà el Parlament, integrat tant per professionals com per voluntaris de les entitats defensores dels drets humans, exemple de col·laboració públic/privat, d'implicació de la societat civil organitzada, de la ciutadania activa en els afers públics. Hem volgut optimitzar recursos, aprofitar una institució prestigiada, el síndic, per afegir-hi noves funcions i oferir participació real a les entitats que hi han estat treballant desinteressadament.

Catalunya, capdavantera a l'edat mitjana en les assemblees de pau i treva, torna a mostrar avui que el seu esperit, com deia el doctor Trueta, és l'esperit democràtic compromès en la promoció i defensa dels drets humans, com es va demostrar a la llarga nit franquista per ex-síndics com Frederic Rahola, com Anton Canyelles, o

organismes com el Comitè de Promoció i Defensa dels Drets Humans del Col·legi d'Advocats o l'Associació d'Amics de les Nacions Unides, i tants d'altres. El seu treball va culminar en l'anterior llei del síndic, la del 84, i la que avui aprovarem recull el bagatge d'aquest darrer quart de segle i li dona una nova volada.

Hem procurat millorar la llei, tal com es deia darrerament, proposant esmenes que hem compartit amb els socis de govern i amb els altres grups parlamentaris amb els següents objectius. Primer, garantir la plena constitucionalitat de la norma i barrar el pas a estratègies jacobines que voldrien aparcar-la amb l'excusa d'una suposada manca de lleialtat amb les institucions espanyoles. Hem partit del principi que la Generalitat és estat; hem clarificat la col·laboració amb el defensor del poble.

Segon objectiu: encaixar amb finesa el nou Síndic de Greuges en l'arquitectura institucional de la Generalitat, delimitant bé les seves funcions amb les de la intervenció de la Generalitat, la Sindicatura de Comptes, el Consell de Garanties Estatutàries, l'Oficina Antifrau, la fiscalia, que són de caràcter més coercitiu. Cal remarcar que al síndic el prestigi li ve no de la *vis expansiva*, sinó de l'exercici prudent de l'*autoritas*. Les resolucions del Síndic de Greuges són d'autoritat, no de poder.

Tercer objectiu: donar el relleu institucional que es mereixen els síndics i síndiques locals. Ens ho demanaven en les seves compareixences el senyor Josep Escartín, president del Fòrum de Síndics Locals de Catalunya, i el senyor Lluís Miquel Pérez, l'alcalde de Reus, i que va representar la Federació de Municipis de Catalunya. Els socialistes, com a organització política que es reclama del federalisme, també Catalunya endins, entenem que l'Administració del segle XXI ha de ser propera a les persones, per això la llei havia de fer justícia a unes institucions locals que ja emparen més de la meitat de la població de Catalunya, que exemplifiquen la voluntat d'augmentar la qualitat dels serveis que presten els nostres ajuntaments. La llei que avui aprovarem singularitza els defensors locals d'altres institucions anàlogues, com podrien ser els síndics d'universitats o d'empreses i serveis, etcètera. Postula que el Síndic de Greuges ha de mantenir i impulsar relacions de col·laboració amb els defensors locals de la ciutadania. Mandata textualment: «El Síndic de Greuges, en rebre queixes que tinguin per objecte actes de l'Administració local, si en l'àmbit corresponent hi ha defensor o defensora local, n'ha d'informar les persones que han presentat la queixa.» En definitiva, cal treballar en xarxa i evitar duplicitats.

Quart objectiu: garantir que els drets dels ciutadans no xoquin amb la seguretat jurídica i evitar la indefensió tant dels administrats com de les administracions. La llei preveu un exercici equitatiu del dret a la bona administració i respecta el principi constitucional d'autonomia local. Calia salvar l'escull d'una feina feta d'esquena al món local, quan els ajuntaments, en plena crisi econòmica, mantenen la cohesió social, malgrat ser les administracions més febles.

Cinquè objectiu: assolir avui amb aquesta llei un consens semblant al que es va aconseguir en el debat de totalitat; llavors es van aconseguir 127 vots favorables.

Hem treballat amb l'actitud inclusiva, valorant la predisposició que en el debat de totalitat van manifestar tant la senyora Pilar Pifarré, quan ens demanava: «Espero que puguem trobar el consens», el senyor Francesc Vendrell, quan ens deia: «Aquesta llei és bona, és positiva i és necessària; si volem reforçar una institució que ens ha de defensar a tots davant de l'Administració, seria bo, convenient i necessari que les coses les féssim per consens.» Crec que ho hem assolit.

Per altra banda, hem aprofitat el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el del projecte de llei per, en primer lloc, garantir la plena constitucionalitat de la llei, esmenant l'article 86.2, qüestionat, que ha quedat així: «El Síndic de Greuges pot crear àrees de treball al capdavant de les quals nomena personal d'acord amb els principis d'accés a l'ocupació pública pel que fa al personal funcionari i laboral, atenent la relació de llocs de treball aprovada. Aquest personal roman subjecte al mateix règim d'incompatibilitat que estableixen per al síndic o síndica de greuges els articles 7 i 11.» I en segon lloc, hem aprofitat per polir el text incorporant observacions i recomanacions rellevants, per exemple, les que fan referència als àmbits competencials del Síndic de Greuges de Catalunya i del Defensor del Pueblo Español. L'article 3.2, en concret, diu: «El Síndic de Greuges pot supervisar, en els supòsits i en els termes amb què ho acordi expressament per conveni amb el Defensor del Poble, l'activitat de l'Administració general de l'Estat a Catalunya.»

Sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia del 2006, la nostra posició és prou coneguda: l'Estatut és alhora un pacte polític entre Catalunya i Espanya i una llei, orgànica, per cert, de l'Estat espanyol. El deure de tots és complir-lo, desenvolupar-lo i no fer especulacions interessades d'inconstitucionalitat. Als catalans ens interessa disposar tan aviat com sigui possible de noves eines d'autogovern, com aquesta llei, sense restriccions mentals, amb tarannà ambiciós i cooperatiu alhora, amb normalitat democràtica per treballar a velocitat de creuer.

Per últim, permeti'm que agraeixi a totes les persones que han contribuït a l'elaboració d'aquesta llei, i en especial els que van intervenir en el tràmit de les compareixences, concretament el senyor Lluís Miquel Pérez, alcalde de Reus; el senyor Jordi Moltó, alcalde de Sallent; el senyor Josep Escartín, president del Fòrum de Síndics i Síndiques Locals de Catalunya; la senyora Pilar Malla, síndica de Barcelona; la senyora Lluïsa Domingo, de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura; la senyora Sílvia Jiménez Salinas, llavors presidenta del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya; el senyor Jaume Saura, president de l'Institut dels Drets Humans de Catalunya. També als companys de la ponència, amb la qual ha sigut molt fàcil treballar; al relator, senyor Salvador Milà, que ha fet una feina, a banda i banda, molt positiva per aconseguir aquest consens ampli; també el senyor Josep Maria Freixanet, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que va substituir la que inicialment va començar, la senyora honorable Anna Simó; la senyora Pilar Pifarré, de Convergència i Unió; el senyor Francesc Vendrell, del Partit Popular de Catalunya, i el senyor Albert Rivera, del Grup Mixt.

També al lletrat, senyor Ismael Pitarch, que amb la seva saviesa ens ha il·luminat en moments foscos; l'assessor lingüístic, senyor Enric Tudó, i el gestor parlamentari, senyor Eduard Principal. També permetin-me en especial un agraïment personal a la nostra assessora jurídica, la senyora Àngela Lleixà, i a la companya Lúdia Santos, pels seus consells per esquivar els paranys d'una llei que potencia una institució emblemàtica de l'autogovern dels catalans.

Moltes gràcies, senyor president; honorable conseller, honorable consellera.

El president

Senyor diputat, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, honorable consellera, bé, surto per posicionar el meu grup parlamentari. Ho ha dit el diputat Casajuana, per part del nostre grup parlamentari això ha estat també un treball de relleus: va començar la senyora Simó i he continuat jo un cop, d'alguna manera, em vaig «alliberar», per dir-ho d'alguna manera, de la Llei d'educació. Per tant, tant en un lloc com en l'altre he trobat un clima de treball, tot i que, evidentment, la Llei del Síndic en la seva tramitació ha sigut molt més àgil i molt més ràpida, no?

Per tant, avui el que farem és aprovar la llei d'una institució, la llei del síndic, que comptarà jo diria pràcticament amb un 98 o 99 per cent de no-vots en contra, eh?, entre vots afirmatius i abstenció; només el Grup Mixt, no sabem si amb un vot, dos vots o tres vots, seran els qui, d'alguna manera, s'hi oposaran, tal com han fet palès.

Bé. Han passat vint-i-cinc anys des de la creació de la institució, toca adaptar-la als nous temps i adequar-la al nou Estatut d'autonomia, concretament al títol segon, als articles 78 i 79 que regulen aquesta institució.

Arribats en aquest punt, no és sobrer fer un reconeixement, com han fet altres persones abans, altres diputats i diputades, a les diferents persones que han encapçalat aquesta institució: el senyor Rahola, el senyor Cañellas i el senyor Ribó.

El Govern i aquesta cambra, com també s'ha fet palès, continuen amb el desplegament de l'Estatut a un bon ritme. I avui valorem positivament l'aprovació d'aquesta llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut que determina els principis de l'organització, el funcionament de la institució del Síndic de Greuges, regula el seu estatut personal, les incompatibilitats, les causes de cessament, l'organització i les atribucions. És un text molt més extens que el que es va aprovar l'any 84; és un text que amplia a bastament el seu àmbit de supervisió i d'actuació d'acord amb el que estableix, ho repeteixo, l'Estatut.

Si la funció encomanada fins ara per la legislació al Síndic de Greuges s'enquadra en la supervisió de l'acti-

vitat de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local de Catalunya, avui amplia el seu àmbit de competències i potestats: la llei impulsa la modernització organitzativa de la institució per tal de fer-la més àgil i adequada per al compliment de les funcions que li són atribuïdes; la llei també defineix unes noves relacions tant amb la ciutadania com amb les administracions i altres institucions, per tal de millorar la qualitat del servei, així com la capacitat de resposta d'aquesta institució; es regulen de forma detallada els diferents procediments que es poden seguir davant del síndic, la qual cosa donarà seguretat jurídica als ciutadans i a les administracions en la mesura que disposaran d'un marc procedimental clar i definit de les seves relacions amb el síndic; es preveu que el síndic ha d'adoptar la carta dels drets dels usuaris en la seva institució amb la finalitat de garantir que la prestació dels seus serveis a la ciutadania sigui eficaç i de qualitat; es dota el síndic de més capacitat per defensar les persones, també més independència i més garanties, estatuts, organització i procediment.

I també, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no volem deixar de valorar molt positivament que s'habiliti aquesta institució, la institució del Síndic de Greuges, com a mecanisme català de prevenció de la tortura i dels tractes o penes cruels, inhumans o degradants, previst en el Protocol facultatiu de la Convenció contra la tortura de les Nacions Unides. Si ho tenen altres, no ho podem tenir nosaltres, em podria preguntar?

El Parlament de Catalunya es situa, així, una vegada més, en una posició davantera de promoció i defensa efectiva dels drets humans. Per tant, cal seguir valorant positivament aquesta llei, tot considerant el catàleg de drets en la legitimació del síndic perquè pugui sol·licitar dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre aquells projectes o proposicions de llei que debatem aquí i els decrets lleis sotmesos a convalidació de la cambra sempre que es regulin drets reconeguts per l'Estatut.

El nou text legal potencia i dona major base a les actuacions del síndic per ajudar a fer efectius i més entenedors aquests principis rectors; en definitiva, per donar satisfacció als ciutadans.

La llei defineix que la funció del síndic no és interferir. El seu veritable capteniment no pot quedar reduït a controlar la legalitat d'un procediment com si fos una nova instància a recurs administratiu a controlar la formalitat; ha d'anar més enllà: el seu capteniment és sobretot atendre els continguts. La prioritat de l'actuació del síndic que es defineix en la llei és ser útil al ciutadà perquè s'atenguin les finalitats, les aspiracions que el ciutadà legítimament té respecte a l'Administració, que siguin atesos els seus problemes, en definitiva.

Per tant, remarcar, ho repeteixo, que des de la perspectiva de l'Estatut s'afirma molt clarament, afirmem molt clarament, la naturalesa estatutària de la institució en la mesura que és l'Estatut la norma que la crea i en fixa les principals característiques.

I, en segon lloc, refermar la necessitat d'aquesta llei, del desenvolupament de l'article 78 de l'Estatut, i de la

necessitat, des del nostre principi i voluntat que defensem d'autogovern, del principi que com més a prop de la ciutadania es gestioni i s'atengui les persones millor, tant pel que fa al Síndic de Greuges com pel que fa també al paper dels síndics i les síndiques locals.

El camí per arribar fins al punt actual no ha estat fàcil, però, alhora, en la ponència hi ha hagut un treball important, alhora també de recerca de consens. Al darrer moment, el Partit Popular va dubtar de la constitucionalitat i adequació estatutària del text i va sol·licitar dictamen al Consell de Garanties, demanant una valoració del projecte de llei i concretament dels punts relatius, en primer lloc, a la totalitat de les provisions que conté el projecte de llei en referir-se al Síndic de Greuges com a autoritat catalana per a la prevenció de la tortura, i, en segon lloc, a la totalitat de les previsions legals respecte a les relacions entre el Síndic de Greuges i el Defensor del Pueblo.

Ara ja tenim el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i, òbviament, aquest dictamen diu, en definitiva, que només hi havia un article o que només hi ha un article, o hi havia –d'aquí a una estona ho podrem dir–, que, en tot cas, era considerat anticonstitucional. I, en tot cas, en aquells que ens feia unes recomanacions hem volgut ser prou curosos per tal de tenir en compte aquestes recomanacions. I així, amb la voluntat de reforçar el text amb aquestes recomanacions interpretatives que planteja el dictamen, s'ha fet l'esforç de proposar millores dels articles que podien ser susceptibles de valoracions errònies o en tot cas no prou apropiades. Hem, per tant, tensat al màxim les costures de l'autonomisme i de l'Estatut però alhora estem dintre de la constitucionalitat i de l'Estatut.

Arribat en aquest punt m'agradaria donar les gràcies des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a totes les persones, presents avui en aquest hemicicle, que ens acompanyen –síndics locals, síndiques locals o persones vinculades amb la temàtica del Síndic de Greuges, així com persones de l'actual sindicatura–, i també a tots, a totes les persones que d'alguna manera han fet possible que aquest projecte de llei avui vegi la seva llum: la senyora Pifarré, el senyor Casajuana, el senyor Francesc Vendrell, el senyor Rivera i especialment el senyor Milà com a relator, i també, per descomptat, el senyor Pitarch, el senyor Enric Tudó, el gestor senyor Eduard Principal. Hem treballat, en definitiva, perquè aquesta llei reforci els drets de la ciutadania, perquè aquesta llei reforci la tasca de les administracions i la visió que des de la ciutadania es té del paper de les administracions catalanes i perquè es reforci també, òbviament, la institució del Síndic de Greuges.

I, per tant, amb la voluntat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de reforçar les nostres institucions, votarem afirmativament la llei, entenent que hem treballat i millorat el projecte de llei inicial, com també s'ha dit, hem trobat la disposició a millorar el projecte i s'hi han incorporat totes aquelles esmenes que anaven amb la missió o amb la funció de garantir que Catalunya sigui un espai de llibertat, que Catalunya sigui un espai de cohesió social, que Catalunya sigui un espai de

sostenibilitat. I s'han sabut, penso que hem sabut teixir i articular els consensos necessaris que, en definitiva, penso que és el que ens toca en aquesta cambra, i que com a diputats i diputades és una tasca a vegades poc reconeguda però en realitat necessària.

Per tant, senyores i senyors diputats, esperem, per tant, que d'aquí a pocs minuts puguem dir que tenim nova Llei del Síndic de Greuges o de la sindicatura de greuges.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Els recordo que comencem les votacions però que al final d'aquestes votacions hi haurà d'haver una altra votació del conjunt que requereix la majoria absoluta, tal com havíem anunciat.

Votem, primer, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són les següents, la 2, l'11, la 15, 37, 67, 76, 80, 102, 129, 131, 132, 133, 137, 138, 139, 151 i 166, i també les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que són la 45 bis, la 110 bis, la 110 *quater*, la 129 bis, la 139 bis i la 156 ter.

Queden dues esmenes que hi ha votació separada, que són la 139 bis i la 156 ter, eh? Correcte? *(El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.)* Senyor...

El Sr. Milà i Solsona

...bis i ter són..., és una transaccionada...

El president

Sí, sí..., la 139 bis i la 156 ter queden separades. Si les he dites, no ho havia d'haver fet. Perdonin. *(Pausa.)* Correcte, eh? Sí o no? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 48 vots a favor, 70 en contra i 15 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, les números 5 i 121, i la subsegüent al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 156 bis.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Mixt: 3, 7, 29, 30, 34, 39, 120, 127, 128, 130, 141 i 145.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 119 vots en contra i 12 abstencions.

Ara totes les esmenes que votarem són subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i intentariem fer-les totes en una única votació, que són

l'esmena 139 bis, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; les esmenes 9 bis, 64 bis, 110 ter, 110 *quinquies*, 129 ter, presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; l'esmena transaccional entre la 156 ter, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la 156 *quater*, dels tres grups que donen suport al Govern, i l'esmena de modificació de la disposició final i les esmenes tècniques signades per tots els grups parlamentaris que vostès ja coneixen. Correcte? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat aprovades per 134 vots a favor.

Votem ara alguns articles de la llei de què ens han demanat votació separada. Concretament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació separada de quatre articles.

Primer, votarem l'article número 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara els articles 74, 76 i 77.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 48 vots en contra i 16 abstencions.

Votarem ara, a sol·licitud del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, els articles 1.b i el 71.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 118 a favor i 16 vots en contra.

Votarem ara la resta del dictamen del projecte de llei, que inclou les disposicions transitòries, disposicions derogatòries, els títols corresponents a la part dispositiva, el preàmbul i el títol de la llei –i encara ens quedarà una votació, els ho recordo.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 3 vots en contra i 13 abstencions.

I, de conformitat amb l'article 118 del Reglament del Parlament de Catalunya, i en el temps prèviament anunciat, passem a fer la votació final, que els recordo que, de conformitat amb l'article 62.2 de l'Estatut, requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació sobre el conjunt del text.

Comença la votació.

La majoria absoluta ha estat assolida per 118 vots a favor, 3 vots en contra i 13 abstencions i, per tant, la Llei del Síndic de Greuges queda aprovada.

Declaració

de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre la situació de l'activista sahrauí Aminatu Haidar (tram. 401-00044/08)

Seguidament, i abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, que és el novè, donarem lectura a una declaració institucional. Té la paraula la il·lustre secretària primera de la Mesa.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya, ferm defensor dels drets humans, davant de les condicions en què es troba Aminatu Haidar, activista sahrauí en vaga de fam des del 15 de novembre, i amb la voluntat de contribuir a resoldre la situació d'acord amb el dret humanitari, demana que es respectin els drets humans del poble sahrauí, en compliment de la legislació internacional, i que es restitueixin els drets fonamentals a Aminatu Haidar.

»Amb aquesta finalitat, el Parlament de Catalunya demana que es facin les gestions pertinents perquè el Govern del Regne del Marroc permeti l'entrada d'Aminatu Haidar al territori sahrauí sense condicions i d'acord amb la documentació de què és titular i a què té dret, respectant els pactes internacionals de drets civils i polítics.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya demana que, mentre Aminatu Haidar estigui en territori de l'Estat espanyol, el Govern de l'Estat adopti les mesures adequades per a donar un tracte de respecte absolut a la dignitat i la seguretat de l'activista sahrauí.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya se suma a les crides que la comunitat internacional ha fet a favor d'una resolució de la situació d'Aminatu Haidar conforme als drets humans i al dret humanitari.»

El president

Moltes gràcies.

Projecte de llei

d'ordenació sostenible de la pesca continental (tram. 200-00048/08)

I passarem el novè punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte de llei d'ordenació sostenible de la pesca continental.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

(*Pausa. Remor de veus.*)

Senyores diputades, senyors diputats, el conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull saludar en primer lloc la presència dels representants de la Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting, de l'organització Depana, de Rius amb Vida i del món universitari, així com la del secretari general del Departament de Medi Ambient i Habitatge, la directora general de Medi Natural i altres càrrecs del Departament de Medi Ambient que avui ens acompanyen.

Com molts de vostès deuen recordar, ara fa un any, justament el 17 de desembre del 2008, es va iniciar la tramitació parlamentària del Projecte de Llei d'ordenació sostenible de la pesca continental. Al llarg de gairebé aquest any, tot un any, la ponència parlamentària ha liderat i ha treballat de valent, ampliant encara més la consulta i la participació ciutadana per tal d'elaborar el text que avui presentem per a la seva aprovació. S'han consultat els sectors implicats, principalment els pescadors, la comunitat científica, el sector ecologista, el conservacionista i el turístic, els quals han aportat les seves opinions i crítiques. Cal dir que l'anomenat «sector de la pesca» és un sector ampli i complex i que el redactat definitiu d'aquesta llei ha volgut comptar amb tots.

La finalitat d'aquest procés ha estat assolir el repte de dissenyar un model de gestió de la pesca respectuós amb el medi i amb la conservació dels recursos, estretament lligat a la cultura fluvial de Catalunya i que en permeti revaloritzar l'activitat. Aquest procés de debat i de participació segur que ha de contribuir a millorar-ne el contingut.

Fins a data d'avui, la pesca en aigües continentals de Catalunya s'ha regit per la Llei de regulació del foment i la conservació de la pesca fluvial, una llei de l'any 42, així com un reglament de l'any 43 –1942 i 1943. Tant els canvis produïts en la societat i en la seva relació amb la pràctica de la pesca i el medi aquàtic en general com en el posterior desenvolupament legislatiu a tots els nivells han deixat obsolet aquest marc legal.

L'adaptació a la nova legislació europea i estatal també obliga a aquesta revisió del marc normatiu. A nivell europeu cal mencionar la Directiva 2006/88, del Consell, del 24 d'octubre, relativa als requisits zoosanitaris dels animals i els productes d'aqüicultura i la prevenció i control de determinades malalties dels animals aquàtics, mitjançant la qual s'actualitzen, es refonen i es consoliden normes zoosanitàries.

En la vessant estatal, cal destacar la Llei 42/2007, de patrimoni natural i biodiversitat, i el Reial decret 14/88, del 94, pel qual s'estableixen les mesures mínimes de lluita contra determinades malalties dels peixos, que després fou modificat per un reial decret el 29 de desembre de l'any 2000.

El nou Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de pesca fluvial, que inclou, en tot cas, la planificació i regulació dels recursos pesquers, la delimitació d'espais protegits, la regulació del règim d'intervenció administrativa i la vigilància dels aprofitaments piscícoles.

L'Estatut també emfatitza la necessitat de promoure un ús racional i sostenible dels recursos naturals. Així, amb aquesta llei, s'adaptarà a la situació política, social i ecològica del país, en el marc de la Unió Europea.

Després de trenta anys de democràcia, el Govern d'entesa va emprendre la iniciativa de desenvolupar una legislació pròpia en l'àmbit de la pesca continental, adequada a la particularitat dels rius catalans, a les poblacions piscícoles que habiten els nostres rius i a l'escenari de pesca de tot el nostre país. Hem trigat, però volíem fer-ho amb el màxim de participació. Altres ni ho varen intentar durant vint-i-tres anys. Millor dit, n'hi va haver un intent l'any 99, que després fou misteriosament retirat, i mai més ho varen tornar a intentar.

Avui esperem que el Parlament de Catalunya permeti donar el pas endavant en la gestió de la pesca continental del nostre país, que ja fa temps que ha deixat de ser una font de recursos per a la nostra supervivència i s'ha convertit principalment en una activitat esportiva i recreativa. Ara ja es practiquen noves tècniques de pesca i existeixen noves arts i esquers que ens permeten desenvolupar una pesca de baix impacte, compatible amb la protecció de les poblacions aquícoles i del medi natural. La pesca ha estat i ha de continuar essent una activitat turística molt important per a l'economia de les comarques d'interior i de muntanya, en la mesura que contribueix a la millora de l'estacionalitat i la diversificació de l'activitat en uns territoris on l'extensió de la temporada turística pot esdevenir un factor clau per a la continuïtat i el desenvolupament de l'activitat econòmica i, alhora, per a l'arrelament de la població en el territori.

Aquests darrers anys, la societat catalana ha incrementat sensiblement la seva preocupació amb relació als problemes relatius a la conservació dels ecosistemes aquàtics i a la biodiversitat. El progressiu esgotament dels recursos naturals, la disminució de les diverses poblacions de fauna i flora silvestres, així com la degradació dels espais naturals han esdevingut motiu de seriosa preocupació per part dels ciutadans i ciutadanes, que reivindiquen el dret a gaudir d'un medi ambient de qualitat que asseguri el seu benestar i el de les generacions futures. Així també ho ha cregut el col·lectiu de pescadors i pescadores, que ha entès que s'ha de tornar a definir l'activitat de la pesca tenint en compte la capacitat d'autoregeneració dels rius, el foment de la pesca sense mort i la lluita contra les espècies exòtiques, alhora que es dona resposta a l'increment de la base social d'aquest sector al llarg dels darrers anys.

L'objectiu ha estat dissenyar un model de gestió de la pesca respectuós amb el medi i amb la conservació dels recursos i estretament lligat a la cultura fluvial de Catalunya i que faciliti la valorització de la pesca com un element d'atracció turística i cultural. Cada vegada són més les persones que a nivell individual, o en el marc de les diferents societats de pescadors, o de la Federació Catalana de Pesca i Càsting, així com associacions conservacionistes, dediquen bona part del seu temps a aquesta pràctica al llarg dels rius de Catalunya. La variació de les relacions de la societat amb la natura i en

concret amb els rius ha fet que sobre ells prevalgui un necessari esperit de restauració i protecció.

Ara bé, això no ha de ser sols un esforç ni principalment dels pescadors ni d'aquells que volen gaudir dels rius. L'Administració pública no abandona ni abandonarà les seves responsabilitats envers la pesca continental i la millora dels ecosistemes. No es pot produir la millora de les nostres poblacions piscícoles sense la millora, la restauració i la protecció dels ecosistemes aquàtics continentals. Una llei de pesca que vulgui assegurar la pràctica d'aquesta activitat en un llarg futur ha de lluitar contra la degradació dels nostres rius, dels rierols, de les rieres, dels llacs i dels estanys. Cal fer una aposta, doncs, no solament per la millora de la qualitat de les seves aigües, en perfecta confluència amb els objectius de la política hidrològica, sinó per la millora de l'ecosistema complet.

La pesca és una forma més de gaudir del nostre patrimoni natural. Els nostres rius i els peixos que hi habiten són part de la natura i, per tant, són un bé comú. L'accés als nostres rius i a la pesca ha de garantir-se a tots els ciutadans i ciutadanes en igualtat de condicions. En aquest projecte de llei s'asseguren aquests drets.

Fruit del treball de la ponència, se n'han millorat molts aspectes i el text ha incorporat moltes de les propostes i esmenes dels sectors directament implicats. Podem dir que és un text que vol sumar i que recull canvis no només en la vessant d'oci i recreativa de la pesca, sinó en la part esportiva i de competició. Els aspectes més destacats són els següents.

La Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting s'integra en el Consell Assessor de la Pesca Continental i en els consorcis territorials de pesca. També s'inclou la creació d'escenaris de pesca amb finalitats esportives, gestionats mitjançant convenis amb l'Administració. Els membres de la federació disposaran de descomptes en l'obtenció dels permisos de pesca, i així s'augmenta la importància dels concursos de pesca que tenen una finalitat social.

Amb referència a les societats de pescadors, aquestes s'engloben dins les entitats tutores de la pesca, i podran disposar d'un tram de riu on desenvolupar la seva activitat. Igualment, disposaran de descomptes en l'obtenció dels permisos de pesca i formaran part del consell assessor i dels consorcis territorials.

Les entitats conservacionistes també disposen d'un reconeixement com a entitats tutores dels rius i formen part del Consell Assessor de la Pesca, així com dels consorcis territorials.

El projecte de llei també fa referència a l'activitat turística, important en els municipis d'alta muntanya. A més, aquest sector també figurarà en els òrgans de participació i assessorament que ja hem descrit anteriorment.

Atesa la seva presència històrica a les nostres aigües, i com a demanda del col·lectiu de pescadors de ciprínids, la carpa i el carpi seran considerades espècies pescables, tot i ser en els seus orígens espècies introduïdes.

Referent al certificat d'aptitud o a «l'examen del pescador», com alguns en diuen, s'ha cregut oportú de su-

primir-lo, considerant que dificultava l'obtenció de la llicència de pesca.

Es mantenen les delimitacions de les aigües i els noms històrics dels trams de pesca per facilitar-ne la comprensió als pescadors. Seguirem tenint els anomenats «refugis de pesca», les zones lliures de pesca sense mort i les zones de pesca controlada. Al mateix temps, no s'imposaran percentatges d'ocupació d'aquests trams, sinó que es deixen a la voluntat dels organismes pertinents la delimitació i les longituds de les masses d'aigua. Cal destacar, però, que se suprimeixen les zones lliures de pesca en captura amb la intenció de fomentar la pesca sense mort a les nostres aigües, tal com marquen els principis d'aquest projecte de llei.

Com a demanda social amb més consens, s'hi ha incorporat un article referent al control d'espècies exòtiques i al control d'espècies piscívores.

Aquest projecte de llei garantirà també la connectivitat dels cursos fluvials considerats bàsics per a la conservació del medi natural. Així doncs, aquest projecte de llei s'articula en 6 títols, 62 articles, 4 disposicions addicionals, 7 transitòries, 1 derogatòria i 4 finals. El preliminar recull l'objecte, els principis de competències de la llei. L'objecte d'aquesta llei és, doncs, la planificació i la regulació de la pesca no professional, la protecció, la recuperació i la conservació i el foment de l'aprofitament sostenible, garantir en tots els cursos i masses d'aigua continental un estat de conservació favorable, la formació i educació dels pescadors i les pescadores en el respecte al medi ambient, i fomentar la pesca responsable com un factor de desenvolupament econòmic.

En el títol primer, s'estableixen les mesures necessàries per a la protecció i conservació dels ecosistemes aquàtics continentals. Aquestes mesures s'implementen a partir d'informes que valoren l'impacte de les activitats que afecten els ecosistemes. Es desenvolupa la Comissió per a la protecció de les espècies aquícoles, un òrgan de cooperació interadministrativa adscrit al departament, que té com a finalitat la coordinació de totes les administracions amb competències sobre els ecosistemes aquàtics continentals per assolir els objectius de la present llei.

El títol segon tracta sobre la protecció, la conservació i el foment de les espècies. Es determinen les mesures necessàries per conservar les espècies autòctones i per millorar contra les espècies introduïdes, en tant que facin mal a la nostra biodiversitat.

El títol tercer regula l'ordenació i la gestió de la pesca recreativa a les aigües continentals desenvolupant un model de gestió basat en l'aprofitament sostenible dels recursos i fomentant l'autoregeneració de les poblacions i de la pesca sense mort. En aquest títol també es preveuen els consorcis territorials de pesca continental com a ens per apropar la gestió al territori.

En el títol quart, es regula la participació a l'educació i a la formació ciutadanes, a més, es fomenta l'establiment d'una xarxa d'escoles del riu, on s'impartirà la formació i educació teòrica i pràctica sobre el coneixement dels rius.

El títol cinquè desenvolupa el règim sancionador establint unes sancions proporcionals al grau d'impacte de les infraccions i establint l'obligació de reparació dels danys causats per l'infractor.

Voldria assenyalar que amb l'aprovació d'aquesta llei el Parlament de Catalunya donarà un pas important per continuar treballant intensament per a la gestió de la pesca als rius de Catalunya. Haurem de redactar el reglament de la llei i el Pla d'ordenació de la pesca en aigües continentals, que serà una eina que afavorirà la pesca com una activitat tradicional des d'una òptica de sostenibilitat i que alhora esdevingui un element de desenvolupament local. I volem fer-nos tot això sumant sinergies, desitjos i projectes perquè aquesta llei d'ordenació sostenible de la pesca continental esdevingui la llei de totes les persones que estimen els rius.

Vull agrair molt especialment el treball que ha desenvolupat la ponència parlamentària. Moltes gràcies, especialment, al diputat senyor Daniel Pi, com a ponent, a la diputada Maria Àngels Cabasés, al diputat Antoni Llevot, gràcies als diputats Agustí López, Rafael Luna i Albert Rivera, i al lletrat senyor Ferran Domínguez, al gestor Frederic Solé, així com a treball dels serveis lingüístics d'aquesta cambra. I agrair l'esforç i la col·laboració, l'aportació en molts moments també crítica, de tants i tants sectors, que han vist en aquest projecte de llei una oportunitat per aconseguir una millora en la pesca sostenible al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. La comissió va designar com a relator per a aquest projecte de llei l'illustre diputat senyor Daniel Pi, que té ara la paraula per presentar el dictamen.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, secretari del departament, membres de l'equip del departament, de la Direcció General de Medi Natural i, sobretot, a tota la gent vinculada al món de la pesca que avui ens heu volgut acompanyar aquí en aquest debat parlamentari, moltes gràcies per la vostra assistència.

En aquesta intervenció inicial de presentació, en primer lloc, és de justícia agrair a tota la gent que ha treballat perquè els treballs de desenvolupament de la ponència es poguessin fer. Aquí hi ha treballat molta gent de gran capacitat i de bona fe. Aquí hi ha hagut gent des del mateix departament, començant pel seu titular, continuant per tots els responsables, responsables de Relacions Institucionals, els del gabinet del conseller, la Direcció General de Medi Natural, però hi ha hagut també, evidentment, la feina importantíssima dels grups parlamentaris, i aquí hi haig d'incloure absolutament a tots els diputats ponents, sense ordre de prelació, Govern i oposició, oposició i Govern, tota la gent que ens ha acompanyat, a vegades de manera crítica, a vegades fent-nos arribar aportacions absolutament inestimables,

des del llunyà desembre en què vam començar el debat parlamentari, fins pràcticament aquesta mateixa setmana, doncs, que ens han estat fent arribar suggeriments, propostes que han permès enriquir, i molt, el projecte de llei.

I aquí, per tant, són les societats de pescadors, la Federació de Pesca, amb qui hi ha hagut una interlocució molt fluida, les entitats conservacionistes –AEMS-Rius amb Vida, Depana–, gent del món de la consultoria, que també avui hi són presents, que van estar, fins i tot, en la gestació dels primers esborranys previs. I també jo vull esmentar la gent aquella que no considerem que sigui allò tan propera al sector, però que ens han donat en algun moment un cop de mà. Vull recordar l'ajuda de l'alcalde de Balaguer, concretament; en un moment determinat ens va ajudar a començar els treballs, del delegat del Govern al Pirineu; però també vull parlar, per exemple, de les aportacions que s'han fet des del món científic o des del món universitari, i també avui en tenim representants en aquesta sala.

I, naturalment, quan es fa una llei tenim molta sort de disposar de la gent del Parlament; d'entrada, la gent de suport que tenim en els nostres grups parlamentaris; però, sobretot, aquí hi ha un equip al qual cal esmentar amb noms i cognoms: el lletrat que ens ha ajudat, en Ferran Domínguez; el gestor, en Frederic Solé, i l'assessoria lingüística, a la qual vull esmentar especialment, perquè la tasca de convertir una llei plena de tecnicismes dorments, totes aquestes paraules que hem anat aprenent, en un text que sigui mínimament respectuós amb les normes del nostre idioma té molt mèrit, i aquest mèrit correspon íntegrament a la Marta Payà i a la gent del seu equip.

Tot aquest col·lectiu i altres que segur que em deixo han treballat activament per tenir una bona llei, i si la tenim i si és que avui al final d'aquest debat la tenim, segur que és gràcies a ells, i les meves paraules són un reconeixement a la seva tasca col·lectiva.

El treball en la comissió i en la ponència ha estat, com els diputats que hi han participat ho saben molt bé, intensos, molt intensos. I ha sigut una llei en la qual hem pogut introduir, hem fet la feina que correspon als parlamentaris, hem introduït aquelles qüestions que consideràvem que podien contribuir, que ho feien de manera clara, a portar la llei cap a un text més acurat i que responia més a les necessitats d'aquest sector.

El projecte de llei, en el seu redactat actual, estableix una ordenació racional i flexible dels espais de pesca. S'han eliminat les rigideses del text original, però es defineixen, com no pot ser d'altra manera en una llei de pesca, les figures d'ordenació i els mecanismes per a l'establiment d'aquesta ordenació. El projecte de llei, d'altra banda, determina com la Generalitat de Catalunya o el manament competencial estatutari desenvolupa les funcions en matèria de pesca, però també com, de quina manera les societats que hi han al voltant d'aquest sector poden participar en la seva gestió. Així, contempla els consorcis de pesca, l'article 43, presència de l'Administració, de les societats de pescadors i de la federació preceptiva, de la resta d'entitats opcional; la concessió administrativa de les zones de pesca controlada,

article 25.8; els escenaris de pesca amb gestió preferent per les societats i les seves federacions, article 29.4, i les entitats gestores de la pesca, preceptivament entitats sense ànim de lucre que en els seus objectius socials hi hagi la promoció de l'activitat de la pesca; preferència per les societats de pescadors locals en la tutela del tram de riu del seu municipi, article 49. Una exigència sempre de marc convenial, una exigència sempre que s'arribi a acords en els quals s'estableixi què es fa, què es rep en contrapartida, que creiem que això aclareix, i molt, el panorama de la gestió en el nostre país.

El projecte de llei contempla, també, nombroses determinacions per fer efectiva la defensa de la fauna aquícola, o sigui, del recurs pesquer, davant les afectacions per obres de lleres dels rius, per aprofitaments hidroelèctrics, respectant, com no pot ser d'altra manera, els drets preexistents, però marcant també de quina manera podem incidir perquè les obligacions preexistents que no s'han complert s'hagin de complir, que *haberlas haylas*. I a això s'hi destina tot el títol I i les disposicions transitòries tercera i quarta.

El projecte de llei incorpora, lògicament, la definició del dret a la pesca, l'article 5; els aspectes vinculats a la dinamització econòmica del territori, que hem introduït en el preàmbul, a l'article 38, a l'article 40.2, a l'article 43, i aposta per les tendències del sector, propugnant una introducció progressiva i consensuada de la figura de la pesca sense mort.

Al projecte de llei hi hem introduït el reconeixement dels drets històrics dels pescadors riberencs, a l'article 42.6, i, a més a més, es resolen els aspectes relacionats amb la pesca d'espècies que són introduïdes: en el cas de la carpa i el carpí per la seva presència històrica, directament; en el cas d'aquelles espècies introduïdes que estan afectades per la Llei de biodiversitat d'àmbit estatal, que, per tant, convenia blindar la solució perquè no quedessin en una possible situació de manca de definició, aquesta solució es troba, com els membres de la ponència sabem perfectament, mitjançant el mecanisme de recurs dels plans de control i eradicació.

Aquest és el contingut del text que fins aquí, doncs, hem sabut treballar, i que entenem que és un text que respon a tot allò que en el tràmit de compareixences i que en els tràmits posteriors ens ha fet arribar el sector.

Ara toca debatre aquest text, acabar de veure quins són els seus pros, i m'imagino que hi haurà qui hi trobarà els seus contres, i després veure si som capaços, avui, d'acabar aquest llarg camí que vam iniciar un any de disposar a Catalunya, com tantes altres comunitats autònomes, no som pas, en aquest cas, capdavanter, però de disposar el nostre país d'una llei que reguli la pesca en aigües continentals.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Per a la defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Bé. D'entrada, agrair la presència, saludar al secretari general del departament, al president de la Federació de Pesca de Catalunya, el senyor Albert Vidal; al representant de la Societat de Pesca de Balaguer, el senyor Joan Rodríguez; al representant de la Societat de Pesca de Ollana, el senyor Ricard Pérez; Ferran Llangués, president de l'Associació per a l'Estudi i Millora dels Salmònids, i també a amics i companys pallaresos que avui ens acompanyen, i els ho agraeixo molt, en aquesta exposició.

Abans d'iniciar aquesta exposició, voldria agrair als ponents de la llei el debat enriquidor i correcte: Maria Angels Cabasés, d'Esquerra; Rafa Luna, del PP; Antoni Llevot i el diputat relator Daniel Pi. També manifesto el meu reconeixement a la tasca del lletrat, el senyor Ferran Domínguez, per la seva professionalitat i per la paciència que ha tingut amb un alcalde diputat; també a Frederic Solé, com a gestor parlamentari. El nostre agraïment més profund a tots els compareixents que han desfilat per la Comissió de Medi Ambient: societats de pescadors, científics, grups ambientalistes..., de tots n'hem après molt.

Fem un xic d'història: fa ben bé sis anys que vostès navegaven damunt la Llei de pesca d'aigua dolça. Miri, els resultats d'aquest llarg període són decebedors, pobres i raquítics. Conseller, el període preceptiu de consulta ciutadana el va encarar el primer director general de Patrimoni Natural del tripartit, el recordat senyor Ramon Luque. Les reunions de participació que aquest bon home organitzava pel territori formen part, a hores d'ara, de l'anecdota rural català. Vostè ja m'entén, allò dels contes i llegendes.

Tinc molt present una reunió pública a Tàrragona on aquest senyor fou xiulat per pescadors i càrrecs electes del món local, amb la complicitat d'una colla d'agents rurals uniformats. L'«avantprojecte Luque» es fica al calaix i engega la seva tramitació parlamentària a les darreries de l'any passat, confiàvem tots que la nova Llei de pesca hauria de fomentar la pesca com a activitat lúdica i també esportiva. A Catalunya se celebren anyalment centenars de concursos, campionats i demostracions infantils de festa major; de costellada, com qui diu. Calia una llei, perquè a Catalunya hi ha un problema greu, molt greu: que hi ha una davallada del nombre de pescadors d'aigua dolça, d'aigües continentals, una davallada molt important. Les dades són confuses, però hi és.

Certament, la presència del tripartit al Govern no ha esdevingut pas un factor engrescador per a la pesca continental, i aquest, conseller, no és un tema menor, perquè aquesta activitat lúdica i esportiva repercuteix en el turisme i és un factor de cohesió social obvi en el món rural català.

Els darrers anys, les societats de pescadors i la mateixa federació han anat col·lidint amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge. Els pescadors s'avorreixen de normatives, sovint incoherents, sovint amb una dosi alta d'arbitrarietat. La Llei de pesca representava el desig de consens, del foment de la pesca com a element educador dels nens i nois del món rural, de la pesca

sense mort, de la nova incorporació de pescadors al riu, de l'enfortiment de la pesca com a motor econòmic i turístic de les valls de muntanya, com Boí, la Guingueta d'Àneu, Oliana, Anglès, Girona i d'altres.

El resultat és el desesper dels pescadors, en adonar-se que el text no s'esmentaven les societats i un sol cop la federació. El rebuig a la llei es va repetir i es va manifestar en la totalitat de les compareixences del sector: cap, ni una societat va defensar l'avantprojecte. Recordo clarament les paraules del representant de la pesca de Figueres –vostè també, diputat Pi–, que calia redactar un nou avantprojecte, que ningú podia arreglar aquell nyap. De fet, jo mateix i el meu grup parlamentari vam presentar una esmena a la totalitat, perquè l'avantprojecte tractava el pescador com a possible delinqüent –repeteix paraules dels pescadors, i no pas d'una sola societat. L'avantprojecte, per moltes raons, programava de forma irrefutable la liquidació dels pescadors i de les societats. Era una llei amb un alt contingut d'ideologia, partint de la desconfiança cap al pescador, i encara la manté. El moll de l'os de la ideologia, del control social i prohibició ecosocialista, es projectava damunt de la pesca fluvial.

Aquest diputat va demanar de tornar l'avantprojecte al Govern. Calia dir als redactors: «Nois, que aquest treball no és bo, que no en podem aprofitar res. Torneu a fer els deures, si us plau.» Estic convençut que el diputat Pi se n'ha penedit, de no seguir el meu consell. Quin patiment, diputat! Però, ara que estem sols vostè i jo (*ri-alles*), desvetlli un secret que vostè guarda molt bé: qui va redactar aquell document?, a qui hem de renyar? La directora general, la senyora Núria Buenaventura, ens podria haver fet un bon favor, que és fer una llegideta del document abans d'entrar-lo al Parlament de Catalunya, un bon favor; ens hauria estalviat feina.

La llei va rebre quatre-centes esmenes; no és pas poc. Quatre-centes esmenes una llei que portava cinc anys rodant, amb 64 articles tan sols, 160 autoesmenes dels grups del tripartit. Fins i tot el títol de la llei han canviat: ara tractem la Llei d'ordenació sostenible de la pesca continental. Tot i això, veus autoritzades d'aquest Parlament ens han aconsellat infructuosament d'eliminar el terme «sostenible». Si els sembla, parlem de la sostenibilitat de la llei que avui debatem.

La pesca sostenible, basada en criteris moderns, és pesca sense mort, i també es basa en la vigilància del riu. Una llei que no prevegi un cos de vigilància fluvial especialitzat, com a Àustria i Eslovènia i altres destins preferents de turisme de pesca, deixa desprotegits els rius de Catalunya, que durant el 2009 s'han omplert de furtius, indocumentats i il·legals. Sostenibilitat és vigilar el riu, conseller. Una llei que dificulta, que posa traves al manteniment de les àrees de pesca intensiva d'alta muntanya no és pas sostenible, perquè les àrees de pesca intensiva, siguin de salmònids o siguin de ciprínids, descarreguen pressió dels trams de reserva genètica, descarreguen pressió dels refugis, permeten a una gran massa de pescadors que encara no pesquen sense mort «disfrutar» de l'extracció i, si cal, de la paella.

La llei que avui s'aprovarà autoritza per primer cop la pesca en àrees sense mort de reserva genètica amb l'ús

d'esquers artificials d'un ham i arponet aixafat, aquest «artilugi». (*L'orador el mostra.*) Són «artilugis» acolorits, de vinil i plom, mortífers, amb un índex estimat de 35 per cent de baixes a la població juvenil de salmònids. L'article 30, diputat Pi, permet aquestos arts en reserves genètiques, arts agressius, incompatibles amb la pesca sense mort i prohibits en països regulats amb lleis de pesca modernes i sostenibles.

De fet, sovint em sorprenen els cops de pèndol del Departament de Medi Ambient, que oscillen d'un control intens, excessiu, dogmàtic, cap a la màniga ampla i a la deixadesa de funcions de la cura del patrimoni natural, deixadesa de responsabilitats en un aspecte transcendent per a Catalunya. Vegem un parell d'exemples d'aquest tema.

Escolti, que pot ser sostenible que el Departament de Medi Ambient obligués de forma sobtada, des dels inicis del 2009, a treure el tiquet per internet, sense preveure que el sistema informàtic entraria en col·lapse? Solució del departament davant del desastre: anunciar mitjançant la web i un comunicat de premsa que es prescindia del tiquet. Això vol dir que vostè pot entrar en qualsevol bosc i començar a tallar llenya o fusta. Una taxa pública, una taxa pública abandonant els rius als furtius, pesca lliure; barra lliure no, pesca lliure.

A Catalunya durant el 2009 s'han tret la meitat de tiquets que el 2008. Amb aquestes dades, senyor conseller, vostè pot calcular el nombre de furtius i la caiguda de recaptació d'ingressos. És sostenible, aquesta gestió? Escolti, tal vegada és sostenible de permetre gairebé sense cap requeriment tècnic el desembassament de la presa de Tavascan, malmetent amb violència un tram del riu Noguera de Cardós?, veritable sagrari fluvial català, Xarxa Natura 2000, reserva genètica, Parc Natural de l'Alt Pirineu? Els senyors de l'AEMS ho han denunciat de forma valenta, sense cap anàlisi posterior, sense cap autocrítica del departament, amb declaracions governamentals falses que l'impacte de l'abocament sobtat dels fangs acumulats durant deu anys a la presa i els procedents del desembassament de Graus havia estat de conseqüències menyspreables, tal com vostè va afirmar en seu parlamentària.

Fins fa poc jo pensava que l'autocrítica formava part del patrimoni ideològic i històric del que ara anomenen «els ecosocialistes», fins ara. Vostès s'han obsedit amb el *black bass*. Resulta que el sotscampió del món de la pesca de *black bass* és català, i ha d'anar a competir a l'Aragó, a França, perquè a Catalunya s'ha de matar aquest peix i els campionats oficials són sense mort. També s'han obsessionat, primer, a negar-se a acceptar els escenaris esportius de pesca de ciprínids, reivindicats amb molta força per les societats del Ter, del Llobregat, i després introdueixen redactats confusos a la llei que els permeten dir que els contemplen.

Miri, senyor Pi, al meu poble va succeir fa un tarter d'anys una cosa xocant. Un home va tornar de l'hort a casa amb els pantalons esparracats al cul, i la dona els hi va apedaçar amb una tarna de color vermell –o «roi», que diem al Pallars. Aquell pobre home va sortir al carrer ben content, i, a partir d'aquesta feta, a ell i a la seva família per sempre més els van dir «els de cul roi».

S'imagina, diputat Pi, que un altre dia aquella dona, un poc desmanegada, li hagués cosit unes genolleres verdes?, i unes colzeres de «topos» blancs i negres? El poble s'hauria despistat, no hauríem sabut quin mal nom triar. Tal vegada «poti-poti»?

Per mi aquesta llei no és ruca ni cavall, no és ni un bou ni una vaca, és estèril absolutament. Aquest problema té la llei que avui pretenen aprovar. L'hem estirat per aquí i per allà, tot mantenint blindat el moll de l'os ideològic de desconfiança al pescador, sobretot el pescador riberenc. Aquesta llei, conseller, no acontenta ningú: ni els ecologistes, ni els pescadors... I si li ofereixen el càrrec de director general de Patrimoni Natural, senyor Pi, faci'm cas, no l'accepti; la Llei de pesca és una bomba de rellotgeria. Amb aquests redactors tan espavilats que han trigat sis anys a fer una llei dolenta, hem de redactar el reglament i el pla d'ordenació de la pesca? Decididament, senyor Pi, com a company ponent, no accepti el càrrec, allunyi's abans que exploti l'«artilugi». (*Remor de veus.*)

Diputat Pi, dues consideracions. Vostès s'inventen les entitats tutores del riu en aquesta llei, grups d'ambientalistes que gestionaran la biodiversitat, la naturalesa del riu i el pescador a pescar sol, canya i prou; i, si pot ser, paella, i si no, tal dia farà un any. I ja ho veurem, si no es porten bé els pescadors, l'entitat tutora del riu controlarà... Escolti, amb tot respecte per vostè i per la seva feina, aquest aspecte, la creació de les entitats tutores del riu, portarà la mala maror als col·lectius de pescadors i al món rural/fluvial. Vol dir que aquestes entitats no s'ho haurien de pensar i posposar fins a l'aprovació de la llei de la biodiversitat catalana, assignatura pendent en aquest Parlament i, per tant, pendent del Departament de Medi Ambient, perquè jo recordo que fa un parell d'anys que ja es va aprovar la Llei de la biodiversitat a Espanya?

Darrera consideració. Se li ha demanat des de les comarques gironines, i també del Pirineu, que ajornin la llei per retocar-la, per transformar-la, per polir-la, per passar-la d'estèril a productiva, a útil per al país. No ho han fet. No ho han fet quatre pescadors, ho han fet ajuntaments i consells comarcals de tots els colors, de Girona i del Pirineu; fixi's que fins i tot els de la Vall d'Aran van signar aquest document. Diputat Pi, costava tant d'escoltar aquesta petició que han protagonitzat premsa i televisió del Pirineu i de les comarques gironines? Tranquil, vostè, a una altra llei, ràpidament, i tal dia farà un any. Certament, perquè és una llei contra els pescadors i les seves societats, nosaltres la votarem negativament –la votarem negativament.

Tot i això, celebri haver participat en aquesta ponència per la feina que s'ha fet de baix a dalt, i valoro també la feina del diputat Pi i dels diputats Maria Àngels Cabasés i Antoni Llevot, perquè part de la ponència s'ha portat al territori, no solament la ponència de l'Ajuntament de Balaguer i el sopar de Balaguer, sinó que s'ha visitat Sort, Poble de Segur, Pont de Suert... Ha estat una llei en què com a mínim hi han lluitat, i, per dir-ho d'alguna manera, la guerra ha estat als Pirineus.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per a la defensa de les esmenes presentades i en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, també vull donar la benvinguda, evidentment, a les entitats i als representants d'entitats del món de la pesca que ens acompanyen avui a la tribuna. I intentaré en aquest temps explicar quin canvi hi ha hagut de la nostra posició des del debat a la totalitat d'aquest projecte fins ara.

El primer que hem de dir és com estàvem, què teníem, quin document va entrar en aquest Parlament. Doncs bé, parlant clar i català, el document que va entrar, si em permeten l'expressió col·loquial, era infumable. Era un document infumable, i prova que era infumable és que hi han hagut més de 160 esmenes del mateix tripartit. Per tant, s'ha produït aquesta cosa tan estranya, que no sé si passa a molts llocs, però que un projecte de llei, projecte de llei impulsat per un govern, quan entra té 160 esmenes del mateix Govern. És evident, una de dues, o que ningú del Govern s'havia mirat el projecte i l'havien aprovat al Consell Executiu del Govern, o, en aquest cas, que quan ho havien fet i quan van veure la realitat d'aquest Parlament i els documents que els varen fer arribar consells comarcals, alcaldes i pescadors, van haver de rectificar substancialment si sabien que volien tirar endavant aquest projecte. Jo crec que poden ser les dues coses, a més a més, alhora. Crec que no estava, aquest document, treballat; bona prova d'això..., i alguns dels portaveus que han parlat i que parlaran en aquesta tribuna van reconèixer en la pròpia intervenció que calia fer millores a la llei, en el mateix projecte, que donaven suport al Govern, no?

Per tant, era una evidència que el document de què parlem no era un bon document i, per tant, ha hagut de ser treballat i molt treballat durant aquest temps. Jo he d'agrair, això sí que ho he de dir, igual que ho he fet en altres ocasions, la feina feta pel relator i pel ponent, el senyor Pi, i evidentment amb les dificultats també, moltes vegades, fins i tot, d'acudir com a grup en aquestes reunions, però sí que és cert que a nivell bilateral, podríem dir, amb el relator hem tingut ocasió de debatre i d'intercanviar opinió i d'arribar a transaccions en bona part d'esmenes.

També hem de dir que moltes de les esmenes plantejades per Ciutadans han estat acceptades, però el debat que hem de tenir ara és si amb aquesta llei, primer, millorem la situació actual i, segon, si és la millor llei que pot sortir d'aquest Parlament i si les parts implicades n'estan satisfetes. Doncs, jo començaré pel final, si m'ho permeten. És evident que les parts implicades no n'estan satisfetes. Un dels elements erronis del plantejament que ja vam manifestar inicialment en el debat de la totalitat és que en aquesta llei, des del nostre punt de vista, hi havien com a mínim dos o tres agents i només va ser tinguda una visió d'un dels sols agents. Hi havia una visió dels ambientalistes, per una banda, una altra que havia de ser dels pescadors i una altra també,

doncs, de l'hostaleria, el turisme, l'oci, el món lúdic relacionat amb la pesca continental.

Doncs, des del nostre punt de vista, en aquell document inicial semblava que només s'havia fet parlant amb una de les parts. I, clar, està molt bé parlar dels rius, vam posar exemples, fins i tot –no vull treure un altre cop l'anècdota de l'intervencionisme a què s'arribava des d'un punt de vista ambientalista– oblidàvem que el títol de la llei era pesca continental, no una llei feta per a la conservació dels rius, que és del que parlava un altre diputat. Potser és una altra llei la que hauria de parlar d'aquestes coses o potser ens falta una altra llei que parli d'aquesta biodiversitat i no intentar incloure-ho en una llei que parla de la pesca, que no té res a veure o té a veure en part, perquè és el medi, però no és l'objecte de la llei. Doncs, la realitat és que aquell document semblava més fet per a la protecció només dels rius que no pas per tenir en compte els subjectes de dret, els subjectes que són els ciutadans, els pescadors i les persones que operen, que treballen, que creen riquesa al voltant d'aquests rius i de la pesca.

Per tant, jo crec que aquell vici inicial d'aquests pilars fonamentals el seguim tenint ara mateix. El problema és que hem intentat construir sota els mateixos pilars el sostre, la casa, la teulada, la façana, i la realitat és que els pilars no eren bons, perquè partien d'un sol pilar, no partien d'una visió a tres bandes, com diem, d'aquest món que és els ambientalistes, els pescadors i el món de la l'oci i l'hostaleria.

Per tant, creiem que s'ha intentat, si em permeten l'expressió, hem intentat apedegar, hem intentat canviar, hem intentat posar modificacions a corre-cuita intentar convèncer determinades entitats que aquesta llei havia de tirar endavant, però jo no sé si ha convençut tothom. És més, no només no ho sé, sé que no han convençut tothom, potser alguns sí, però, o millor dit han vençut, però potser no han convençut, potser no han convençut tothom i des del nostre punt de vista això és un element essencial, senyor conseller i diputats i diputades dels grups que donen suport al Govern. Si els subjectes principals d'aquesta llei, que són els pescadors, perquè és la Llei de pesca continental, no només no creuen que la llei millora la situació, sinó que tenen molts dubtes, que hi han espais d'arbitrarietat, que la gestió en aquest cas, dels permisos en aquest cas, la gestió de l'Administració el que crea és moltes vegades espais buits i dubtes més que tenir seguretat jurídica i un millor funcionament i una millor gestió, és evident que la llei no és la millor llei.

Nosaltres, des d'aquest punt de vista, hem d'admetre, com els deia, que han sigut admeses a tràmit i acceptades bona part de les esmenes del Grup de Ciutadans i per tant hem de reconèixer que s'ha fet un esforç per part del Govern, almenys amb el nostre grup, d'intentar acceptar aquestes esmenes. Però la realitat és la que és i és que el document final, quan hem tingut coneixement de l'opinió i s'ha fet arribar als grups parlamentaris l'opinió també d'aquestes entitats de pescadors, doncs, hem vist que no acabava de satisfer. I les opinions vénen molt en la línia del que venia inicialment. És a dir, el que es demanava és que es tingués en compte aquesta sensibilitat, que no és pot fer una llei de pesca sen-

se comptar amb els principals actors d'aquesta llei. Hi insisteixo, és el vici inicial que no s'ha sabut corregir, perquè segurament hauríem d'haver partit d'un altre text, o d'una altra filosofia, o d'una altra visió.

Insisteixo aquí –permetin-me el parèntesi– que n'hem parlat aquí i n'hem parlat o en vam parlar en l'àmbit de la prevenció, o n'hem parlat en molts àmbits, de l'àmbit de medi ambient, tant a la comissió com al ple, que tenim un problema també de com entenem la relació Administració/administrat. És a dir, recelem, tenim por, desconfiem de l'administrat, del ciutadà, o l'Administració està al servei del ciutadà? Aquest és un debat que no només s'aplica en aquesta llei, que estem tenint cada vegada que obrim el debat amb lleis de medi ambient. Des del punt de vista de Ciutadans, no hem d'oblidar mai que l'Administració està al servei dels ciutadans i per tant l'Administració ha de facilitar la vida dels ciutadans i ha d'estar per servir els ciutadans, això sí, amb les garanties, amb la igualtat davant de la llei, i amb totes les garanties perquè no hi hagin precisament arbitrarietats, problemes i conflictes. És aquest el paper de l'Administració, no és el paper de regular simplement al servei de la pròpia Administració.

I nosaltres creiem que aquesta llei peca d'això, igual que d'altres, és aquesta visió que costa, essencialment potser una visió pràcticament de filosofia política, de com entenem la relació entre l'Administració i el ciutadà. I nosaltres creiem que tornem a pecar, a caure en aquest error. És aquesta filosofia de pensar i sospitar sempre, doncs, que el pescador o l'autònom o l'empresari o el comerciant, doncs, sempre parteix de la presumpció de culpabilitat o que farà les coses mal fetes. Doncs, nosaltres creiem que hem de partir del contrari, perquè si posem traves costa molt, i amb la situació econòmica que tenim segurament hauríem de desesperar-nos encara més veient que l'activitat econòmica, la riquesa, els llocs de treball, depenen en bona mesura d'aquesta visió de facilitar les coses als administrats i no de posar-los traves.

I és per això que nosaltres, tot i que no –i també així ho diem–, no veiem exactament la mateixa visió, almenys des del punt de vista tacticista o polític de votar en contra d'aquesta norma, doncs creiem que no ha estat a l'alçada finalment, tot i les cent seixanta d'esmenes del tripartit, tot i les esmenes acceptades de Ciutadans, és cert que si l'objecte principal d'aquesta llei i els principals actors d'aquesta llei no poden donar el vistiplau, no estan convençuts que això millorarà la vida i el dia a dia d'aquests pescadors, és molt complicat que nosaltres hi puguem donar suport.

És per això –i així ho sap el senyor Pi– que hem manifestat que ens abstindrem en aquest projecte de llei, perquè si bé és cert que hi ha alguns aspectes, com a mínim aquestes esmenes que hem plantejat, que han sigut millorades, si és cert que el text que va entrar aquí ha estat millorat, perquè si no hagués estat millorat era, com els deia, infumable, inviable, és a dir, el mateix Govern era conscient d'això, faltaria més que no hagués estat millorat, la realitat és que no hi podem donar suport.

Amb referència a les demandes d'alguns d'aquests col·lectius, especialment dels pescadors, els deia que el que demanaven és sensibilitat, el que demanaven és que se'ls escoltés, el que demanaven és que es tingués en compte les seves esmenes. Vam fer arribar, com vostè sap, conseller, i diputats, doncs, unes propostes adreçades a tots els diputats d'aquesta cambra, especialment als portaveus de medi ambient, amb demandes molt raonables. La realitat del que han dit després abans de conèixer el dictamen final és que algunes d'aquestes demandes i fins i tot segons els col·lectius bona part d'aquestes demandes no han estat si no acceptades, incorporades.

Una d'elles, precisament, fa referència a l'obtenció de permisos, no?, és un punt important, perquè per als pescadors és molt important la facilitat d'aquesta gestió de permisos. La llei, com deia un portaveu anteriorment, no acaba de resoldre aquest problema. És a dir, primer es plantejava una posició molt dràstica, és a dir, d'una única via per internet, que es queixaven precisament els pescadors d'aquesta situació, i la realitat és que la solució tampoc acaba de convèncer, no?, perquè dona peu a arbitriaritats, perquè no és una regulació, doncs, que deixi, diguéssim, amb tranquil·litat aquests pescadors, i per tant un dels principals objectes d'aquesta llei que era la regulació i l'obtenció de permisos no ha estat ben regulada i no satisfà aquestes entitats.

Per tant, aquest punt per a nosaltres també era important, que fos, que s'adeqüés a la demanda i a la realitat del dia a dia i de vegades també, deixi'm dir, doncs, segurament aquesta realitat civil, aquesta realitat del dia a dia del món de cadascun dels col·lectius, un col·lectiu tan especial com el de la pesca també, tan particular, amb les seves pròpies característiques, doncs, és evident que segurament no ha estat o ben interpretat, o ben llegit, o s'ha conegut realment la problemàtica que tenen, no? I insisteixo en la visió de l'Administració a l'hora de regular tot això. Si no sabem baixar allò que es diu a l'arena, no?, si no podem baixar a torejar, permetin-me l'expressió, si no sabem sortir a torejar, doncs, és complicat, ja sé que no és una expressió en aquests dies de parlar dels braus i dels toros potser, però la realitat és que sí, que hem de saber sortir i hem de saber posar-nos davant del problema. I en problema en aquest cas és conèixer la demanda d'aquests actors principals.

Per tant, nosaltres mantindrem vives algunes esmenes, hem de dir que per exemple, perquè es vegi també l'exemple de col·laboració que ha tingut el nostre grup amb els grups que donen suport al Govern, hem pactat i hem retirat alguna esmena a sol·licitud de les pròpies entitats d'hostaleria o en aquest cas també d'empreses de turisme, una d'elles, sense anar més lluny, feia referència a l'activitat d'aquestes empreses als rius. Nosaltres vam presentar una esmena, se'ns va raonar i vam creure que era convenient per no crear mal ambient, podríem dir, i no crear sospites que aquesta esmena anava en direcció de voler complicar la vida a aquestes empreses de turisme, doncs, que creen llocs de treball i riquesa en moltes parts del Pirineu català, doncs, el que vam fer és, d'acord amb el Govern, retirar-la. És a dir, no volíem que la nostra esmena fos una condició perquè aquestes entitats diguessin no a la llei o pogues-

sin posar traves. Per tant, més clar no pot ser. És a dir, l'actitud de Ciutadans ha estat de col·laborar i d'intentar no posar traves perquè la llei tingués un suport al més ampli possible. Però la realitat és que, tot i que aquests esforços, no hi podem donar suport.

Per tant, jo voldria acabar, doncs, reconeixent que evidentment el text ha millorat, perquè si no hagués millorat, malament aniríem, però la realitat és que aquest document, aquesta norma, com em deia algun altre portaveu, segurament no acaba de satisfer aquells col·lectius, entenc que el Govern vulgui tirar endavant sí o sí el seu calendari legislatiu, però la realitat és que a vegades, potser en comptes de tirar endavant una llei sense tenir consensos suficients seria més raonable reconèixer errors, frenar, com demanaven els col·lectius que frenéssim fins al 2010 i que en parléssim, i jo en aquest cas sí que he dir que em sembla que s'han equivocat. És a dir, si aquest mateix debat hi havien punts que es podien haver solucionat i podíem haver esperat al Ple proper per debatre aquesta llei i arribar a acords, s'hauria d'haver fet l'esforç. S'ha volgut tirar endavant? Doncs, bé, nosaltres hem baixat a l'estació abans i ens hem quedat amb l'abstenció d'aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades, consellers.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També s'han reservat esmenes per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per a la seva defensa té la paraula l'excel·lentíssim diputat, senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair la presència dels representants de les societats de pescadors de la Federació Catalana, de la Federació també –penso que està aquí– Espanyola, però molt especialment per al desplaçament que alguns de vostès han fet des de la muntanya a aquí. Vull dir que això comporta, doncs, no solament quilòmetres, sinó les incomoditats del temps que s'està patint.

També vull començar fent els agraïments als meus companys que hem estat treballant en aquest projecte de llei i ho vull fer en primer lloc a Daniel Pi i vull dir i vull destacar exclusivament al senyor diputat el gran esforç que ha fet perquè es pugui arribar a un consens, les hores que hi ha dedicat, i la paciència que ha tingut amb aquest projecte de llei. Si no ho fes així, no faria justícia i, per tant penso que la justícia té un camí i és ressaltar lo de l'activitat que ha tingut la seua persona i l'activitat que ha tingut amb el tema realment de poder canviar aquesta llei, encara que no ha pogut ser com tots nosaltres hauríem volgut.

També agrair al senyor Agustí López que és un entusiasta..., evidentment és del Pallars i és una persona que ho viu de primera mà. També agrair a la senyora Cabasés, d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Llevot i, evidentment, al lletrat, senyor Ferran Domínguez.

Jo vull començar primer fent unes línies molt generals des del nostre grup parlamentari com hem vist tota

aquesta pel·lícula, per dir-ho d'alguna manera. I d'una manera molt genèrica, sense entrar en conceptes molt puntuals, perquè la veritat és que el que s'ha de veure és l'aspecte genèric que comporta realment aquesta llei i per fer això hem de fer allò que diu que «quí perd l'origen perd la identitat». I dir en això començem a dir que com arriba aquest projecte de llei en aquest Parlament. Com arriba? Doncs arriba amb una primera reunió que fa el Departament de Medi Ambient que presenta aquí al Parlament de Catalunya als diferents grups aquest projecte de llei, inclús amb una manera amb noves tecnologies, amb *Powerpoint*, i ens ensenyen un projecte de llei que ve a respondre les necessitats que es tenen de regular el que és la pesca continental.

Jo em recordo molt bé d'aquella reunió i em recordo tan bé que vam dir que era una llei tremendament consensuada amb el sector. Això es va dir en aquella sala, la sala número quatre, de comissions d'aquest Parlament. Se va dir que estava consensuada totalment amb el sector, amb el territori, també. Per això aquest Grup Parlamentari, Popular no va presentar una esmena a la totalitat d'aquesta llei, convençuts que el que s'estava dient era veritat. Quina és al nostra gran sorpresa quan surt el manifest de Llavorsí on el que són la Federació, el que són els municipis, el que són los presidents dels consells comarcals, el que són realment totes les societats de pesca diuen que aquesta llei alguns ni l'han vist. I és quan nosaltres vam donar el suport a l'esmena a la totalitat que va presentar Convergència i Unió. Per què? Perquè d'alguna manera no se'ns havia dit tota la veritat.

I d'aquí és on comença a patir aquesta llei. I comença a patir aquesta llei i el Govern tripartit comença a reflexionar què es pot fer. I vostès tenien dos camins a fer: un, reformar tot el projecte a base d'esmenes, o l'altre, que possiblement hauria estat el més encertat, retirar-lo i presentar un altre projecte de llei consensuat amb el territori, amb els sectors i amb les parts afectades.

Vostès van preferir buscar el camí, realment, d'esmenar. S'adona vostè que una llei que té seixanta-dos articles ha tingut del mateix Govern 124 esmenes? Escolti'm, senyor Agustí, em puc equivocar amb un article o dos, perquè han anat canviant. Però vull dir que un mateix govern, 124 esmenes, amb un articulat, el doble. Sap el que demostra això? Que hi ha voluntat d'arreglar les coses. Però ja la carcassa no queda suficientment ferma perquè això sigui un projecte de llei que doni una sortida a allò que el territori vol. I d'aquí ha començat a patir aquesta llei, amb el munt d'esmenes que s'han fet, amb el munt d'esmenes que s'han presentat i amb la gran col·laboració que ha tingut el departament per part de la Federació Catalana de Pesca i també –i també– de les diferents entitats de pesca. I l'han tinguda, la veritat.

I jo també sóc conscient que la Federació Catalana de Pesca i les societats, inclús, han vist que això és el mal pitjor que pot existir i que com que alguna cosa se'ls ha pogut afegir, hi ha una finestra oberta o una porta oberta per poder tirar aquesta llei endavant; però, al fons de tot això, la veritat, és que això no podia continuar i no podia seguir.

Per això la demanen i la reclamen i li diuen: «Per favor, ens doni, si més no, una pròrroga de dos mesos per acabar de veure si podem de poder fer més sòlid aquest projecte de llei i aquesta carcassa que ja va començar malament, a donar-hi els suports suficients i necessaris per poder-ho fer.» I vostès, no sé per quin motiu, no ho van fer; possiblement pel motiu que no es creien que s'arribaria a bon port, jo sí. Jo crec en la gent del país. Jo crec en les societats de pescadors. Jo crec en la Federació Catalana de Pesca. Jo crec en els municipis d'alta muntanya. Jo crec en tot això. I ells han demostrat la voluntat i l'han ficat que això, d'aquí a dos mesos, possiblement, aquesta llei i aquest vot en contra que farà el Grup Parlamentari Popular sigui una altra.

Adonin-se'n vostès, l'he dictada i l'he cedida a vostès, senyors diputats, de com ha anat tota la *retahíla* i tota la història d'aquell primer projecte de llei en què s'havien oblidat del més important, s'havien oblidat, inclús, que hi figurés el nom de la Federació Catalana de Pesca i de les societats de pesca. S'havien oblidat, per dir-ho d'alguna manera, del més important, de la gent que opina, viu i sap el que és la pesca, el mateix que els tècnics poden saber i tindre, però s'ha de comptar amb la gent per poder fer-ho.

I aquest és el raonament del perquè nosaltres votarem en contra. Ja ens hauria agradat que fos diferent. I ho torno a dir i ressalto el gran esforç que s'ha fet per canviar-la. Però, escolti, si el motor del cotxe és vell, per molta xapa que li volguéssim ficar nova, el motor no funciona. I aquesta llei tindrà els problemes, realment, que tindrà per ser una llei que no ha vingut a encaixar realment amb el que és la realitat del territori i la veritat del territori.

I si a això hem d'afegir que és una llei que no dona l'autonomia suficient al territori per poder participar d'alguna manera activa en el que ha de ser la pesca, i volem arribar, una altra vegada, que sigui el centralisme, realment, el que marqui les directrius, malament –malament– anirem. Al territori, la Federació Catalana de Pesca, les societats, que han sigut les més importants en conservar, realment, en fer aquesta ordenació sostenible de la pesca continental, se'ls ha deixat al marge.

Per tant, solament em queden amb aquests pocs minuts..., ja he dit que diríem que no, però ara sí que queden unes esmenes que, si més no, si la llei ha de sortir endavant, aquestes esmenes, doncs, si tinguessin la bondat de poder votar-les a favor.

A part d'aquelles esmenes que parlen de foment de l'activitat de la pesca, de les sancions, de les taxes i terminis, incloent-hi també..., o sigui, parlant també del que són qüestions molt tècniques, possiblement, d'algun articulat, les nostres esmenes es basen, realment, en el fet de poder comptar amb la Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting i les societats de pesca.

I ho volem fer..., i una esmena va dirigida al que és la vigilància, a la vigilància quant a..., estiguin i siguin i formin part totes aquestes entitats al que són els guardes de riu honoraris, una figura que ha existit sempre i que ara se la veu com si fossin realment els contraris en la defensa de la pesca, quan han sigut, realment, els

primers que han fet el possible perquè l'ecosistema i perquè, realment, el que és la pesca continental tingui la vida.

També demanem amb una esmena que estiguin presents i d'una manera activa tot el sector –la federació, les societats– en el que són les funcions de les escoles de riu. Qui millor que els que tenen un grapat d'experiència per poder, inclús, ensenyar a aquells que solament ho han vist per la universitat o els ho han ensenyat per la universitat.

També demanem que totes les federacions que estiguin vinculades, com tots els sectors, com els municipis, com el territori estiguin, realment, al que és el disseny del model de la gestió de protecció i desenvolupament per a la formació. I també demanem tindre en compte el disseny de les zones de pesca a la Federació Catalana de Societats i societats.

I també demanem que hi hagi una reglamentació que pugui recollir la participació de la Federació Catalana i societats de pesca en la gestió de pesca esportiva. Esportiva. Jo no sé, quan es parla d'«esportiva», quin mal els pot causar aquesta paraula, amb l'excepció que aquesta paraula darrere tingui moltes més intencions o condicions que vostès realment saben i que nosaltres suposem.

Per tant, tenim en compte la seva consideració com a entitat associativa amb les funcions de promoció, control, participació social, desenvolupament i formació de l'activitat esportiva, regulant el model de gestió i els aspectes econòmics d'aquesta activitat. Demanem un reglament específic, on tinguin les entitats, les societats i la Federació Catalana un paper important en aquest aspecte.

També fem una esmena i també amb aquesta demanem que, en l'addició de disposicions addicionals, es faci una referència al règim dels veïns reverents; demanar reglamentàriament que es garanteixin els drets de pesca dels veïns riberencs residents en els termes municipals dels pobles d'alta muntanya.

I, per descomptat –per descomptat–, també demanem en la nostra esmena destacar, i d'una manera destacada, la protecció de la població de pesca i dels rius dels atacs procedents de les aus novingudes. D'aquest tema tampoc se'n vol parlar, però, quan parlem nosaltres i estem a la muntanya, veiem que és un problema greu i és un problema que la gent està dient.

Per tant, simplement, diem que ens hauria agradat votar favorablement aquest projecte de llei, però una llei que ja comença malament, que ja comença sense el consens i que, després, vull reconèixer el gran treball que s'ha volgut per fer i acoblar-la, és impossible que nosaltres poguéssim dir que sí.

Vostès havien d'haver tingut la generositat, en primer lloc, d'agafar i fer una nova llei i retirar-la, i, en segon, fer cas al sector, a la demanda que havien fet que passessin dos mesos, simplement, per poder tindre un consens general i total.

Acabem ja amb una qüestió, la qüestió és que aquesta llei també té un equilibri i un contrapunt al que és l'eco-

logisme i al que són les societats i la Federació Catalana de Pesca. Jo penso que els primers ecologistes són els que estan assegurats com a invitats, perquè més que ells no hi ha ningú que vulgui defensar lo que és una pesca sostenible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Llevot.

El Sr. Llevot Lloret

Gràcies, doncs... Gràcies per la paraula, senyor president. Honorable conseller, il·lustríssims diputats i diputades, vull començar saludant molt especialment els pescadors de les diferents comarques, tant si han vingut aquí com si no, també els vull saludar virtualment, atès que hem tingut una relació intensa a través de tot aquest procés; saludar també als representants de la Federació de Pesca que ens acompanyen, totes les persones que han vingut, també al secretari general i als experts, a tots plegats.

En primer lloc, vull destacar, des d'una òptica conceptual, l'objectiu democràtic fonamental que persegueix, des de la meua manera d'entendre, aquesta llei, desenvolupant els instruments amb què l'Administració ha de garantir el dret a pescar en condicions d'equitat i qualitat a tots els pescadors.

En segon lloc, i per tal de fixar el posicionament del nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, m'agradaria destacar la importància d'aquesta llei que substitueix, com ja s'ha dit, la llei de l'any 42, donant compliment a l'article 119 de l'Estatut d'autonomia, que atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de pesca fluvial, i als articles també 27 i 46, que estableixen la necessitat de promoure un ús racional i sostenible dels recursos naturals, així com també a la nova legislació europea i estatal que obliguen a revisar i a actualitzar el marc normatiu que regula la pesca recreativa i esportiva.

Igualment, el nostre grup parlamentari vol significar la necessitat de donar resposta als sectors de la pesca en aigües continentals, tant des del vessant sociocultural com des de l'impacte econòmic que la pesca té en els territoris on es practica, molt especialment, en l'activitat turística, cada cop més important per a la economia de les comarques –s'ha comentat també– d'interior i de muntanya, atès que la pràctica de la pesca ajuda a diversificar aquesta activitat i a ampliar la temporada de turisme, esdevenint un factor clau per a la consolidació del desenvolupament econòmic i per fixar la població al territori. Un territori que requereix del creixement demogràfic per assolir una massa crítica suficient que li permeti, entre altres coses, superar els dèficits estructurals històrics.

D'altra banda, l'aplicació d'aquesta llei també pot esdevenir un altre factor –no ho podem oblidar– de desenvolupament local, ja que afavoreix la pesca com una activitat tradicional, des d'una concepció de la sosteni-

bilitat, que ha de permetre una conservació eficient dels rius i una gestió sostenible dels recursos fluvials, i, en conseqüència, una recuperació de la qualitat del medi també per a la millora de la pesca.

Vaig acabar la meua intervenció en el debat de la totalitat d'aquest projecte de llei, apellant al consens entre els grups parlamentaris –alguns de vostès ho recordaran– per millorar els punts susceptibles de millora amb el compromís de treballar, colze a colze, amb els grups que donem suport al Govern, amb els grups de l'oposició i amb les entitats i persones implicades. I els puc ben assegurar que així ho hem fet al llarg de tot el procediment parlamentari, mitjançant reunions sectorials, un nombre considerable de compareixences i la presentació de les esmenes pertinents després d'escoltar a tothom, així com el treball en ponència.

En aquest sentit, els partits que donem suport al Govern hem consensuat 124 esmenes en el conjunt de l'articulat de la llei, que han introduït moltes millores –s'ha dit també– al projecte original; però, malgrat l'important disseny de consens d'aquest diputat que els parla, l'assoliment en la seva totalitat, com ja estem veient, no serà possible avui.

Tanmateix, vull destacar que, de les 61 esmenes presentades pel Partit Popular, se n'han retirades, recomanades o transaccionades 40; de les 55 del Grup Mixt, 41, i de les 143 presentades per Convergència i Unió, 51, i que el conjunt de les 256 esmenes compartides constitueixen un gruix, un gruix raonable d'acord al meu entendre i representen una àmplia voluntat de consens, que supera els dos terços de les esmenes presentades. En conjunt, crec que aquesta llei assoleix un bon nivell d'equitat i equilibri amb relació a la diversitat de punts de vista entre els diferents agents de la pesca en aigües continentals a Catalunya.

I dedicaré la resta de la intervenció a posar de manifest algun dels aspectes significatius, com ara, en primer lloc, la importància que la llei dóna al Pla d'ordenació de la pesca en aigües continentals com a element tècnic per concretar la futura gestió de la pesca amb la participació del sector.

També, en general, la protecció que la llei dóna a les espècies autòctones.

En un altre aspecte, assenyalar també el punt sisè de l'article 18, que atorga a la carpa i al carpi la consideració –com s'ha comentat, el conseller crec que ho ha comentat– d'espècies pescables per la seva presència històrica al territori, i el punt setè, que possibilita que les espècies introduïdes, com la truita irisada i la de rierol, el luci de riu i el *black-bass*, puguin tenir un règim de pesca que s'especificarà mitjançant un pla d'eradicació i control de dites espècies, en virtut, com ha dit el senyor Pi, de la Llei de la biodiversitat, o l'article 24.5, que estableix que la pesca de determinades espècies en els trams de rius que limiten amb Aragó puguin tenir una regulació especial ajustada a les dues comunitats.

Destacar també de forma rellevant l'article 27.3, que estableix que el Pla d'ordenació de la pesca determinarà les zones de pesca lliure sense mort fora dels refugis de pesca.

Per tal de fomentar una major participació i coordinació entre les administracions competents en totes les qüestions relatives a la conservació de les espècies aquícoles es crea una comissió que vetllarà entre altres coses perquè el nivell demogràfic de les poblacions de peixos sigui suficient.

Així mateix es crea el Consell Assessor de Pesca en Aigües Continentals com a òrgan consultiu del departament, integrat per representants del departament competent, de l'Administració hidràulica, els ens locals, les universitats, la federació, les associacions, les entitats conservacionistes i els experts. I ja han vist vostès que m'he dedicat a expressar-les una a una perquè crec que hi són totes i expressen bé aquesta voluntat de participació.

Pel que fa a la pesca esportiva, el departament facilitarà l'organització i celebració de les competicions oficials que organitza la Federació Catalana de Pesca, d'acord amb la Llei de l'esport.

Vull significar també l'article 42, especialment on concreta que l'Administració ha de garantir amb els mitjans suficients un accés equitatiu al permís de pesca recreativa. I voldria subratllar, senyor Luna, això de «mitjans suficients que han de garantir aquest accés equitatiu a tothom»; amb els mitjans suficients, els que siguin necessaris, els que facin falta, perquè tothom pugui treure el tiquet. Això la llei no ho pot dir, però el reglament sí que ho podrà dir, i la llei diu que el reglament ho ha de dir.

I que l'obtenció dels permisos s'haurà d'establir tant reglamentàriament com per la pertinença a la societat de pesca i a la federació. I una altra vegada més, també, senyor Luna, tenint en compte l'establiment de bonificacions per a les persones riberenques.

Amb relació a la creació del consorci, article 43, sóc dels que estan plenament convençuts que els consorcis territorials integrats per representants dels departaments competents, de la Federació Catalana de Pesca, de les societats de pescadors i, si ho solliciten, de les administracions locals, les administracions competents en matèria de turisme i les entitats ambientalistes de rius, també, esdevindran una eina idònia per a la gestió de la pesca.

Així mateix, segons l'article 44, el Fons per a la gestió de la pesca constituirà un recurs cabdal atès que aquest fons, provinent dels imports dels diversos ingressos de tots els apartats, s'utilitzarà per a actuacions relatives a la pesca i a la recuperació dels ecosistemes i els seus hàbitats.

D'altra banda –temes també a bastament comentats en tot el procés–, els guardes honoraris podran vigilar les zones de pesca controlada, això sí, quan estiguin gestionades per titulars de concessions. Les entitats de la pesca i ambientalistes tindran preferència per col·laborar en les escoles de riu. I les societats de pescadors d'un municipi tindran preferència sobre la resta d'entitats per ser declarades entitats tutores de pesca, i disposaran, com també s'ha comentat, de trams assignats per a realitzar la seva activitat.

Finalment encara, tinc temps, voldria citar –voldria citar– tres disposicions que crec que són prou importants i que en el decurs de tot el procés, doncs, han tingut molt interès per part també d'estaments implicats en la pesca que no són pròpiament els pescadors.

En primer lloc, l'addicional primera, que fa referència al règim especial de la Val d'Aran d'acord amb el que estableixen els decrets de transferències de competències de la Generalitat al Conselh Generau d'Aran.

També l'addicional quarta, que estableix que el Govern redactarà un pla de gestió de la població dels corbs marins –un cop més, senyor Luna– dels rius de Catalunya per tal de controlar els seus atacs a les poblacions afectades.

I no vull deixar de comentar, encara que sigui amb la major brevetat possible, les disposicions transitòries tercera i quarta, que permetran comprovar al departament si les instal·lacions hidràuliques anteriors a aquesta llei estan adaptades al que disposen els seus títols concessionals; així com la disposició cinquena, que possibilitarà que si aquestes instal·lacions hidràuliques causen impacte sobre determinades poblacions dins les espècies naturals protegides, es podran corregir també en el marc del que disposen els respectius títols concessionals. Crec que això és important.

Per totes les raons exposades, el nostre grup parlamentari votarà a favor del dictamen aprovat i en contra de les esmenes que s'han mantingut vives fins a aquest moment.

Aprofitar per agrair l'abstenció del Grup Mixt, que d'algun manera també és una forma de visualitzar aquesta voluntat i aquesta comprensió global de la problemàtica del procés d'elaboració d'aquesta llei.

I, acabo, senyor president, agraint, com no podria ser d'una altra manera, la professionalitat i també la paciència durant el llarg procés d'elaboració d'aquesta llei al lletrat senyor Ferran Domínguez, al gestor senyor Frederic Solé, i la correcció lingüística a la senyora Marta Payà, i també als serveis tècnics del nostre grup, personificant en aquest cas en la senyora Àngela Lleixà.

Donar les gràcies també molt especialment al relator senyor Pi. És veritat que el senyor Pi ha tingut una tasca, doncs, complexa, com qualsevol relator de qualsevol..., perdó, relator, com qualsevol... (*veus de fons*), com qualsevol relator, ja ho he dit bé, eh? Totes les lleis tenen la seva complexitat i és veritat que, doncs, el senyor Pi ha conduït aquest procés amb suficient diàleg amb totes les persones. També a la senyora Cabasés. El debat que hem tingut tots tres ha estat intens i enriquidor, i l'hem mantingut al llarg de tots aquests mesos, i crec que hem aconseguit, doncs, millorar molt aquesta llei. I també conjuntament amb els ponents dels grups de l'oposició, el senyor López, el senyor Luna, el senyor Rivera; també per la seva disposició a arribar a tants acords d'aquestes esmenes que hem acceptat. I naturalment també al departament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc el que voldria, doncs, és donar la benvinguda i saludar els membres del Departament de Medi Ambient i saludar els membres que estan directament relacionats amb entitats, doncs, que tracten el món de la pesca.

I com no podria ser d'una altra manera agrair, doncs, la tasca que han realitzat aquells que ens han acompanyat al llarg de la redacció d'aquesta ponència. I m'estic referint al senyor lletrat Ferran Domínguez, al senyor gestor Frederic Solé i al servei lingüístic, en especial a la Marta Payà, perquè ha fet una tasca complicada i molt bona.

Especialment estic agraïda als meus acompanyants de viatge, i mai més ben dit, i em vull referir al diputat Daniel Pi i al diputat Antoni Llevot, doncs, per la seva confiança i la seva paciència; amb ells hem compartit debats, coneixements i fins i tot conclusions.

No voldria tampoc deixar d'esmentar, doncs, l'agraïment als diputats de la resta de la ponència pel seu tracte amable i respectuós.

En aquest capítol d'agraïments també vull fer una especial menció d'aquells col·laboradors directes que han treballat amb mi, i em refereixo al Quim, el Marc, la Neus i l'Alba. I molt especialment vull referir-me al mestratge i a la disposició de pescadores i de pescadors sense els quals no hauria estat possible la meva participació en aquesta llei.

Sense voler fer comparacions, el text de la ponència que avui presentem és el resultat d'un procés de recerca que amb tota certesa veurà la llum en una publicació de gran impacte. No té importància el nombre d'esmenes presentades, el que és rellevant és que hem arribat a un model acceptat per una àmplia part del sector. De la mateixa manera que en una investigació no té importància el nombre d'assajos ni el nombre de proves que s'hi realitzen, el que interessa és veure el resultat assolit.

Per a la redacció de la ponència hem escoltat societats de pescadors, la Federació Catalana de Pesca, investigadors, pescadors, pescadores; també hem parlat amb entitats conservacionistes i de custòdia del territori. En el tràmit parlamentari han comparegut, com en poques lleis, un gran nombre, molt rellevant, d'entitats. I, malgrat el vot contrari d'alguns grups d'aquesta cambra, podem dir que el nombre d'esmenes acceptades i consensuades per part de tots, més de 250, doncs, ens fa concloure que el text ha rebut un ampli suport d'aquesta cambra.

Amb aquesta llei, ja ho vaig dir en la meua intervenció quan vam presentar l'avantprojecte, doncs, tenim l'opció de valoritzar l'activitat de la pesca, una activitat que té una relació molt directa amb el desenvolupament econòmic, social i cultural del territori.

El text que avui presentem l'hem confegit amb una idea clara: fer una llei, elaborar una llei, que sigui vàlida per a tots els territoris de Catalunya, és a dir, que reculli totes les sensibilitats i les realitats de Catalunya.

Senyors diputades, senyors diputats, aquesta llei marca un punt de partida. S'estructura un nou sistema de gestió sostenible i adaptat als temps actuals; un nou model que facilita i incentiva al màxim la participació local en la gestió dels recursos fluvials, amb mecanismes efectius, i que garanteix l'òptim aprofitament de l'activitat per part de sectors relacionats amb l'oci i la restauració.

Convindrà, però, a partir d'ara promoure i encoratjar el disseny d'estratègies locals que en base a la regulació derivada d'aquesta llei siguin capaces d'activar i d'integrar l'activitat pesquera en els plans de desenvolupament presents i futurs.

Podem afirmar que el text que presentem avui té en compte les tendències del sector, una clara aposta pel desenvolupament progressiu del model de pesca sense mort i un model que ofereix un ampli ventall de possibilitats de participació del territori; un text que, tot i reconèixer el caràcter públic de la gestió de la pesca, preveu, per una banda, figures de gestió delegada de la pesca, com són la concessió administrativa en zones de pesca controlada intensiva, escenaris de pesca i consorcis, i, per una altra, figures de participació de la societat civil: el Consell Assessor de la Pesca i entitats tutores de la pesca i del riu.

I, com no podria ser d'una altra manera, assenyalar que l'aspecte de la competició de l'activitat queda íntegrament en mans de la Federació Catalana de Pesca i Càsting.

Quant al consorci, mecanisme de participació de la gestió de la pesca que des del nostre grup considerem un mecanisme molt interessant i amb moltes possibilitats per al territori, és preceptiva la presència de l'Administració, de la federació catalana i de les societats de pescadors, mentre que, en la resta de figures, en la concessió, en els escenaris de pesca, en la regulació de la pràctica de la competició i en les entitats tutores de la pesca, és opcional.

I destacar també que només les societats que tenen com a objecte social la promoció de la pesca per a dur a terme activitats o inversions per tal d'afavorir la pesca en el seu municipi, i recalco «en el seu municipi»; una possibilitat que no està prevista en un altre tipus d'entitats.

El text que avui presentem recull drets històrics. Així, la figura del pescador riberenc, doncs, queda recollida explícitament en l'article 42. I també cal recordar que es mantenen tots els drets existents actualment, ja que l'ordenament de taxes no es modifica pel projecte de llei.

També em voldria referir a un dels temes que ha estat més polèmic al llarg d'aquest darrer any. Em refereixo als mecanismes per a l'obtenció del permís de pesca. Sempre hem defensat que els mecanismes han de ser múltiples i diversos, i que han de permetre la seva equitat en la seva adquisició. I això ho recull el text final.

En aquest sentit, sempre hem suggerit, i així ens hauria agradat que s'hagués resolt en aquest darrer any, la resolució de la qüestió mitjançant la complementació dels sistemes actuals amb un sistema presencial mecanitzat que faciliti l'obtenció dels permisos de forma ràpida i còmoda, i que asseguri el compliment dels aspectes formals vinculats al cobrament d'una taxa. I si tenim en compte que el text atorga als consorcis capacitat per executar accions relatives a la gestió de la pesca en aigües continentals, és en el si d'aquesta entitat que es pot dissenyar un únic permís per a una conca o per a una comarca.

El projecte de llei contempla nombroses determinacions per fer efectiva la defensa de la fauna aquícola davant d'afectacions per obres de la llera dels rius i aprofitaments hidroelèctrics. És evident que aquests apartats del projecte de llei topen amb dos problemes: d'una part, l'existència d'una autoritat hidràulica a la conca de l'Ebre que no depèn de la Generalitat, i, de l'altra, l'existència de concessions d'aigua preexistents que el projecte de llei no pot obviar.

Pel que fa al primer problema, es resol mitjançant la competència exclusiva que li atorga l'Estatut d'autonomia a la Generalitat de Catalunya quan parla de matèria de medi ambient. Quan actua en l'àmbit de la defensa del medi ambient, i sempre dins dels límits de la legislació bàsica estatal, la Generalitat té potestat per fer indicacions a qualsevol administració. Per tal de fer possible aquesta opció, el projecte de llei crea una figura de col·laboració interadministrativa *ad hoc*, que és la que es contempla a l'article 7.

Per tal d'actuar sobre les concessions preexistents, i sempre en la mesura que sigui possible jurídicament, s'han inclòs dues disposicions addicionals.

I, per últim, considero interessant remarcar que el projecte de llei determina un ventall d'opcions per a efectuar repoblacions; les estableix com a excepcionals en el cas de les aigües de reserva genètica, com a complementàries en el cas de les zones de pesca controlada i com a usuals a les zones de pesca controlada intensiva. Considerem que aquest conjunt de possibilitats permet una utilització de la pràctica de les repoblacions raonable i compatible amb la preservació de les varietats autòctones.

I no voldria acabar sense, abans, expressar tres desitjos. El desig que pescadors i pescadores amb aquesta llei puguin gaudir amb llibertat i plenitud de la pesca a Catalunya; el desig que el reglament i el pla d'ordenació de la pesca continental que s'ha de desenvolupar un cop aprovada aquesta llei segueixin l'esperit d'aquesta llei, és a dir, que incorporin l'opinió de tot el territori, i, per últim, el desig que tots els peixos dels nostres rius, tant siguin autòctons com introduïts, se sentin catalans.

Per tot això els demano, doncs, que ho reconsiderin, que votin i que acceptin el text que avui presentem.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Daniel Pi té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president; en aquesta segona intervenció, ara ja en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dues prèvies, per començar. Primera, estem debatent una llei, un projecte de llei. O sigui, qui tingui ganes de parlar de la gestió del departament, eh?, ja ho fem normalment en comissió. Tot allò que s'ha dit que no afecta el text legal ja ho contestarem el dia que toqui; avui no toca, que deia aquell, perquè avui estem discutint un projecte de llei.

Segona prèvia. Jo ja sé que, fem el que fem, quan hi ha una llei serem acusats. Si fem moltes esmenes: «Mira aquests quines esmenes, s'autoesmenen», etcètera. Si no fem cap esmena: «Clar, aquests segueixen el dictat del Govern i no fan re...» Escoltin, doncs sí; els grups parlamentaris vam considerar que hi havien qüestions per esmenar i les vam esmenar. Em sembla que del que se'ns podria acusar és d'haver fet el contrari, que si consideràvem que hi havia coses a esmenar no les haguéssim esmenat.

Dites les dues prèvies, mirin, tots vostès han començat remuntant-se als orígens. Doncs, jo començo pel final, perquè em sembla absolutament determinant. Aquest dilluns el text d'aquest projecte de llei va anar al Consell Assessor de Pesca. En el Consell Assessor de Pesca, a part de l'Administració, hi ha la Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting, hi han els representants de moltes societats de pescadors, hi han els representants del món científic, hi han els representants de les entitats de conservació, hi ha, en resum, tota aquella gent, tots els grups concernits.

Es va analitzar el projecte de llei. I quina va ser la conclusió? No hi va haver cap formulació d'exclusió. Molta gent va fer observacions, però observacions de petit calat i que es referien..., i que d'alguna forma es compensaven, si m'ho permeten dir, els uns amb els altres.

Home, escoltin, doncs, llavors no entenc com algú pot dir que aquesta llei no arriba amb els consensos! Tots els grups parlamentaris sí que és cert que han rebut un escrit d'un grup d'entitats de pescadors –ja m'hi referiré–, però també han rebut un comunicat de la Federació Catalana de Pesca i Càsting en què ens diuen que després d'una intensíssima –i aprofito per dir que la Federació de Pesca és dura negociant, eh?– tasca negociadora hem arribat a un acord. I la Federació Catalana de Pesca i Càsting és la que agrupa totes les societats de pescadors. No em diguin que aquí no hi ha hagut uns esforços de consensos! Home, és que hi ha hagut algun moment que m'ha semblat que algú es movia pels tòpics.

Escolti, de pesca n'hi ha al Pirineu, i és importantíssima, i tant que sí, i nosaltres els hem escoltat, i molt, eh?, per això hem sigut companys de viatge, de viatge físic, eh?, però de pesca també n'hi ha a les altres comarques de Catalunya i també els hem d'escoltar. I quan es parla de pesca jo també tinc molt interès..., i respecto molt i he après molt de les societats de pescadors, però també tinc molt interès per saber que diuen

els científics; també tinc molt interès per saber el que diuen les universitats catalans. Jo no puc escoltar els uns i no escoltar els altres, perquè, per principi, una llei mai no pot ser unilateral. I precisament aquesta llei, que no pot ser unilateral, en aquests moments..., i, escolti, miri, la història el dia que farem el llibre de memòries ja l'explicarem, però en aquests moments aquesta és una llei que ha arribat aquí amb un grau de consens alt; no raonable, fixi's què dic, alt.

En la meua intervenció com a relator ja he dit algunes de les qüestions que havíem introduït en aquesta llei. I han sigut qüestions que no han sigut capricioses ni poc pensades, ni molt menys de «parxeig», sinó que han sigut la resultant de..., després de parlar, analitzar i arribar a consensos per convenciment amb moltes entitats i, per descomptat, amb molts pescadors i amb agrupacions de pescadors i les seves federacions. Per això hem sigut receptius, per això hem acceptat les esmenes que hem acceptat, que són moltes, però perquè s'ho valia, perquè tenien valor, perquè les havíem de posar. Ara bé, escolti'm, la coincidència total no existeix. I aquesta coincidència total..., en algun cas hi han qüestions que es veuen de maneres diferents.

I ara jo em referiré a aquest escrit que hem rebut tots els grups parlamentaris, signat per un grup d'entitats concretament de la comarca del Pallars Sobirà. I em vaig trobar, quan el vaig llegir, amb una sorpresa; hi havia un nom que coincidí: l'alcalde de Sort, que signava aquest manifest, té el mateix nom que el ponent de Convergència i Unió.

Primer em vaig pensar que eren la mateixa persona, però he arribat a la conclusió que això no podia ser d'aquesta manera; no és la mateixa persona. Perquè, clar, l'alcalde de Sort signa, per exemple, dient que no es recull la figura dels riberencs. Això l'alcalde de Sort ho pot opinar, però el ponent de Convergència sap perfectament que a l'article 42.6 aquesta figura hi està recollida. I encara sap una cosa més, que ell no té presentada cap esmena en aquest tema. (Pausa.) Sí senyor, té presentada l'esmena número 274. Me la deixa llegir? El text de la llei diu: «Les classes, la vigència i els procediments per a l'obtenció dels permisos de pesca s'han d'establir per reglament tenint en compte l'establiment de bonificacions per a les persones riberenques i també per a les persones que pertanyen a les societats de pescadors i a la seva federació.» Això és el que diu el text del projecte de llei.

Què diu l'esmena 274? –està al butlletí oficial del dia 10, si algú la vol buscar, eh? Que s'acabi després de «persones riberenques», és a dir que no hi hagi rebaixa per a les societats de pescadors ni per als membres de la federació. La veritat, si això és defensar els riberencs, a mi que no m'hi comptin.

L'alcalde de Sort en aquest escrit que ha signat afirma que el projecte elimina els intensius en les zones de salmònids. El ponent de Convergència i Unió sap que de fa bastantes setmanes i mesos no hi ha cap restricció, excepte les derivades de la protecció del medi ambient, per posar un intensiu o per mantenir un intensiu en aigües de salmònids.

L'alcalde de Sort en aquest escrit afirma que la llei no estableix sistemes clars i efectius de participació de les societats. Mirin, veuen aquell llibre verd d'allà? Aquell llibre verd és el sempre boníssim recull de documentació que ens preparen el servei d'estudis d'aquest Parlament. Hi han totes les legislacions autonòmiques –les tinc; no les dic per guanyar temps. Digui'm una figura de gestió que estigui en alguna comunitat autònoma i que no la tinguem nosaltres a la nostra llei. Va, diguin-me-la. Ni una; les hem posat totes. Consorcis, perquè en una determinada zona el consorci pot ser una figura interessantíssima. Segona qüestió..., no, a vegades tinc la sensació que l'únic que ha fet anar aquest llibre he sigut jo. Segona, eh?, hem posat..., perquè les societats de pescadors puguin gestionar mitjançant la figura de les entitats tutores de la pesca, que hem reclamat que siguin de pescadors. Tercera, hem posat també la qüestió que es pugui fer en els extensius la gestió mitjançant concessió. I, quarta, en els escenaris de pesca ho hem reservat, per la seva funció estrictament esportiva, a les societats de pescadors i a la Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting. Què més podem fer? S'admeten idees. Però és que no hi ha ni una esmena, ni una qüestió que digui això.

L'alcalde de Sort pot considerar que la llei posa inconvenients al desenvolupament de l'activitat com a producte turístic, i així ho afirma en el seu escrit, però el ponent de CiU sap que ho hem posat al preàmbul, que hem posat la presència opcional dels consorcis, que hem posat la presència en el consell assessor i que a la regulació de la competició, precisament pel seu caràcter promocional, hi hem donat molta importància. Podria continuar però em quedaria sense temps.

Per cert, sobre el plom, miri si us plau la disposició addicional segona, que preveu la previsió d'eliminar el plom per l'efecte que té damunt de la qualitat de l'aigua quan té per usos aigua per vendre.

Mirin-se si us plau l'article de la vigilància on..., què ha de dir un article de vigilància, sinó que qui ha de fer la vigilància són els agents de l'autoritat? És que si diguessin qualsevol cosa que no fos aquesta jo penso que sortiríem al *telediari*, eh? Escolti, doncs, és clar que sí, els agents de l'autoritat, el personal del departament corresponent i, allà on es justifica, el guarda honorari. És això el que diu, no diu res més.

Mirin, jo estic convençut que l'alcalde de Sort i el ponent de Convergència no són la mateixa persona, perquè si fossin la mateixa persona vol dir que el grup majoritari d'aquesta cambra, en comptes de treballar per una llei moderna i adequada, ha preferit una tasca de desgast polític, fent dir a la llei coses que no diu, fent dir al projecte de llei coses que no diu. I que Convergència i Unió, en comptes d'adonar-se que les coses anaven canviant, que arribàvem a un acord amb la federació, que arribàvem a un acord amb gent, amb moltes societats de pescadors, que el món científic ens proposava coses que nosaltres incorporàvem, que passava pel consell assessor –que no és un lloc on tingui majoria Iniciativa per Catalunya Verds, que hi ha molta gent allà– i el consell assessor ho trobava bé, doncs, ha preferit anar

a pinyó fix, eh?, fent bo aquell lema: «No deixis mai que la realitat t'espatlli un bon eslògan.»

Convergència i Unió, li haig de preguntar, té una visió global de territori i dels sectors? Aquí el senyor ponent de Convergència s'atreveix a reproduir frases com s'han sentit a dir que el món científic no té res a dir en aquesta llei?

O, si vol, parlem dels tiquets, també. Considera el ponent de Convergència i Unió que no hem d'introduir modificacions en un sistema de tiquets del qual en les mateixes compareixences societats de pescadors ens van dir que n'estaven queixosos perquè hi havien problemes de manca d'equitat o que a vegades es posaven condicions que no estaven en cap reglament o que a vegades hi hagin hagut problemes –i vostè ho sap perfectament– perquè els ingressos d'una taxa arribin on han d'arribar, que és a l'erari públic? Vostè considera que no hem d'introduir cap modificació aquí?

Finalment, aquí també, si l'alcalde de Sort i el ponent de Convergència fossin la mateixa persona, hauríem d'entendre que aquí hem canviat de sistema de treball i ara ja no treballem amb el reglament a la mà –text, esmenes, negociació, text final–; ara anem cap a un sistema que no se sap..., d'una tècnica legislativa pseudo-assembleària, eh?, perquè, clar, resulta que quan tenim tota la feina feta i la comissió tancada, llavors resulta que hem d'esperar no se sap molt bé..., que passin quines coses.

Dues perles, o almenys una –una només, perquè, si no, no tindrè temps. Esmena 318, pàgina 32 del *Butlletí del Parlament* del 10 del XII, número 595: Convergència i Unió... Se'n recorden, de la polèmica de la pedreta? (*Pausa.*) Molt bé. Convergència i Unió ens proposa que prohibim banyar-se en zones de pesca prohibida, restringida o repoblada sense permís exprés per a aquestes zones. Sort que això és una ocurrència de CiU; si fos una ocurrència d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no vull pensar què passaria.

Miri, senyor Agustí, vol que li digui què ha passat? Que vostès s'han dedicat a fer allò de què tan sovint ens acusen a nosaltres: vostès s'han dedicat en aquesta llei a fer cultura del no en estat químicament pur. I així els està anant en aquest tram final.

A veure si destino un minut a comentar alguna de les observacions que ens ha fet el Partit Popular. Vigilància: ja li ho he dit, i és a la llei amb unes condicions determinades. Disseny de la zona de pesca amb la federació: és clar que sí, és que el pla de pesca l'elaborarà el departament –suposo que això és raonable–, l'haurà de portar al consell assessor, on la Federació de Pesca i les associacions de pesca hi són presents, i a més a més l'haurà de portar a la comissió parlamentària; vull dir que ja ens n'hem assegurat. Pesca esportiva: és clar que està regulada, i a més a més amb un criteri que jo penso que ha sigut de les coses en què ens vam posar més aviat d'acord amb la Federació de Pesca, el règim dels veïns riberencs, ja m'hi he afegit. El corb marí: escolti'm, hem acceptat totes les esmenes sobre el corb marí, totes; ja l'única cosa que pot fer aquest pobre relator és agafar l'escopeta i anar a matar corbs marins!.

perquè el que és incorporar al text..., està tot posat, i, escolti, suposo que entendran que no és la feina d'un diputat. El *black bass*: l'hem solucionat i amb la millor tècnica legislativa.

Ho torno a dir: mirin-se aquest llibre, que il·lustra molt, i veuran que la solució que hem fet nosaltres... No és que siguem originals; de vegades és que sabem copiar les coses que valen la pena.

Em sap greu, perquè haurien pogut ser el motor de l'adaptació d'aquesta llei, haurien pogut ser un protagonista destacat, ho hauria pogut capitalitzar, però, escolti, han preferit ser l'objectiu d'interessos, doncs, més parcials. I aquí, ho sento, però nosaltres no hi podem fer re. Sap greu que un grup majoritari d'aquesta cambra hagi optat per això.

Acabo. El nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, considera que la llei, el text actual de la llei, que és el que val, és equilibrada, sensata, i que permet fer una acció administrativa raonable; que resollem l'anomalia de tenir regulada una cosa per una llei de l'any 42, no perquè sigui franquista, sinó perquè la realitat actual és absolutament diferent; que integra els aspectes de protecció ambiental, que potser uns els posa perquè n'estem convençuts i els altres perquè és obligació, però els hi hem de posar; que introdueix elements per compatibilitzar els usos del riu; que reforça el paper que té i ha de tenir la pesca en la dinamització de determinades comarques; que estableix un sistema compensat, no unilateral -no unilateral; compensat- de col·laboració de les entitats en la gestió.

I, mirin, sap què permetrà aquesta llei? La llei actual ha durat seixanta-set anys. Jo sóc optimista i penso que tindrem Govern d'entesa per molts anys, però seixanta-set anys de Govern d'entesa no, és molt -és molt. (*Remor de veus.*) Llavors, aquí es podrà fer gestió de la pesca, el Govern actual, el que vingui després d'aquest Govern i els altres. És una llei prou oberta, que permet precisament fer aquesta gestió.

Jo penso que aquesta llei -i perdoni'm, senyor Agustí López, si no ho dic rebento: la llei que Convergència i Unió mai va fer-, jo penso que aquesta llei haurà valgut la pena, que dóna respostes, que millora les referències i que permetrà que el nostre país, més enllà dels avatars polítics, tingui un element normatiu de qualitat que fins avui li mancava.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments. El Sr. López i Pla demana per parlar.*)

El president

El senyor López...

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Per contradiccions...

El Sr. Pi i Noya

No nego les al·lusions.

El president

Té la paraula.

El Sr. López i Pla

A veure, en primer lloc, agrairia al diputat Pi que hagi anomenat, diguem-ne, en quatre minuts la paraula «el poble de Sort», jo diria que en tota la història del Parlament de Catalunya, i, per tant, doncs, li agraeixo que la vila de Sort, el municipi de Sort surti d'aquesta manera.

D'una altra banda, diputat, una llei amb els seixanta articles i escaig i quatre-centes esmenes és un nyap. O sigui, a vostè jo ja li ho he dit diverses vegades, vostè és un bon mecànic parlamentari, però un nyap segueix sent un nyap.

Finalment, escolti, vostè parla del Pallars Sobirà, però vostè no sap que fa una setmana hi va haver una reunió a la Pobla de Segur amb el president del Consell Comarcal del Pallars Sobirà -socialista-, el del Pallars Jussà -convergent-, el de l'Alta Ribagorça -socialista-, el de l'Alt Urgell -convergent-, i amb el recolzament de l'Aran. I totes aquestes entitats, recolzades pels pescadors, en demanaven l'ajornament. I allò que vostè no m'ha contestat és per què no l'ha ajornat dos mesos, quan totes les comarques de Girona -totes les comarques del Pirineu li ho demanaven. Vostè ha tirat cap al Pallars Sobirà, però, escolti, vostè m'afalaga, eh? -vostè m'afalaga-, perquè, evidentment, jo no puc enganyar l'alcalde d'Estèrri d'Àneu perquè estigui en una taula i el president del Consell Comarcal del Pallars Sobirà perquè estigui en una taula, presidint tots tres... La primera vegada que aquest diputat, que és alcalde des de fa dinou anys, s'asseu en una taula amb un alcalde d'Esquerra Republicana i un president del consell comarcal socialista, la primera vegada d'esta unió s'ha produït amb la Llei de pesca, perquè és una llei feta contra el territori, contra les societats de pesca.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi... (*Remor de veus.*)

El Sr. Pi i Noya

Senyor López... Senyor López, en aquest Parlament absolutament ningú fa lleis en contra del territori, ningú, ni vostès ni nosaltres. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pi i Noya

I, si em permet, jo li suggeriria que, si tenim oportunitat de tornar a coincidir com a ponents en una altra llei, les coses que s'hagin de dir es diguin quan toca. Si vostè hagués presentat les esmenes que pertocaven, si en el moment de les compareixences aquestes qüestions s'haguessin plantejat..., escolti, és el debat d'una

Ilei, hi ha un mecanisme absolutament taxat. El que no pertoca és ara, a darrera hora, quan a més a més s'està treballant, quan hi han consensos, que hi hagi algú que es dediqui a fer –dispensi– *agitprop* per a determinades comarques.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Doncs, passarem a la votació.

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 68 en contra i 60 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

D'acord amb l'article 112.5 del Reglament, s'ha presentat una esmena signada per tots els grups, que ja coneixen i que passarem a votar seguidament.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Passem, seguidament, a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'ordenació sostenible de la pesca continental ha estat aprovat per 68 vots a favor, 60 vots en contra i 3 abstencions.

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00034/08)

Seguidament votarem el tretzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir un membre del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

El nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és el senyor Jordi Moreso i Rodolfo.

Proposo que la votació es faci per assentiment. Podem fer-ho així? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat membre del Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya el senyor Jordi Moreso i Rodolfo.

Interpel·lació

al Govern sobre l'assumpció de competències en matèria de transport (tram. 300-00250/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el setzè, que és la interpellació al Govern sobre l'assumpció de competències en matèria de transport. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Pausa. Remor de veus.)

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, el senyor diputat té la paraula, i, per tant, els pregaria silenci.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Nadal, honorable conseller de Política Territorial, l'objecte d'aquesta interpellació és parlar d'aquelles noves competències que hauria d'assumir Catalunya en virtut del nou Estatut o en virtut de la negociació política que haguéssim estat capaços de dur a terme o que haguessin estat capaços de dur a terme amb el Govern espanyol. Parlem de les dues competències de les quals s'ha parlat de manera intensa els darrers dies: competències en matèria ferroviària, competències de rodalies, per una banda, i competències en matèria aeroportuària, de l'altra, de gestió dels aeroports d'interès general, dos paquets diferenciats però que queden units per un mateix fil conductor.

En matèria de rodalies ja saben quina és la nostra posició, i malauradament a mesura que ens anem acostant al dia D, el dia 1 de gener de l'any 2010, veiem que les nostres temences s'acaben consolidant. Nosaltres hem titllat aquesta previsió de transferència d'insuficient; considerem que ja d'entrada, en les seves bases, és una transferència amputada. És a dir, hi ha molts catalans i catalanes que es pensen que el dia 1 de gener la Generalitat de Catalunya tindrà control ple sobre els trens, sobre les vies, sobre les estacions, sobre absolutament tot el que fa referència a rodalies. Que ningú no s'equivogui: a partir del dia 1 de gener la Generalitat no tindrà control ni sobre les vies ni sobre les estacions, perquè continuaran sent competència del Govern espanyol a través d'Adif; Catalunya no tindrà competències en matèria de serveis de mitjana distància, de regionals, perquè continuaran sent competència de Madrid, i com a molt la Generalitat de Catalunya a partir de l'1 de gener se subrogarà en el contracte programa que ja ha subscrit, que ja ha tancat el Ministeri de Foment amb Renfe. Buit de contingut.

Però, a més a més, durant els darrers dies hem anat parlant amb diversos actors, amb els treballadors de Renfe que hauran de gestionar aquest nou model. Senyor conseller, és inaudit que en data d'avui, a menys de quinze dies de la transferència, el Govern de Catalunya no hagi parlat amb els principals responsables, no hagi parlat seriosament i rigorosament amb els sindicats; el sindicat de maquinistes, per exemple, amb la resta de sindicats, que representen els treballadors que hauran de gestionar aquest nou model. És absolutament inaudit. I això avala que estiguem parlant d'una transferència buida, malauradament, buida de contingut.

A partir del dia 1 de gener, a banda de posar adhesius als trens, canviant la ce de Cercanías per la erra de Rodalies de la Generalitat de Catalunya, què farà, senyor conseller? Expliqui'ns què farà. Hi ha massa interrogants en aquests moments. Com es gestionarà el personal? Com es gestionaran els horaris? Com es gestionaran les tarifes? Quina serà l'actuació del Govern de Catalunya? Vostè ha anunciat un pla dels cents primers dies, que hi haurà un canvi espectacular; avui té la possibilitat d'explicar-lo.

Però el gran interrogant està relacionat amb el finançament, i vostès han fet una mala negociació. El dia 8 de maig el president de la Generalitat, José Montilla, s'entrevista amb José Blanco i diu que ja ha tancat l'acord per a la transferència de rodalies, només de rodalies, sense tenir pactat el finançament, que és un element essencial, és la pedra de toc de tot plegat. I després del mes de juliol vostès tanquen el finançament de la Generalitat de Catalunya, amb una partida de 435 milions per a l'any que ve de competències específiques, en els quals també hi ha rodalies, però són incapaços de consignar aquesta partida en els pressupostos. Ei, aquest dematí hem aprovat els pressupostos, vostès han aprovat els pressupostos, sense que hi hagi ni una sola previsió, cap previsió sobre els diners que vostès destinaran a explotar el sistema de rodalies: zero. No tenen lligats els diners, tanquen un acord amb el Govern espanyol sense tenir lligat el finançament.

Però després hi ha l'última sorpresa, que és que habitualment el Ministeri de Foment, l'Estat fa una transferència, per entendre'ns, un taló, li lliura un taló a Renfe per poder cobrir el dèficit d'explotació, perquè amb les tarifes no n'hi ha prou. Per a l'any que ve el Govern espanyol ha dit que no transferirà ni un euro a Renfe, sigui la Renfe catalana o la Renfe espanyola, que com a molt els autoritza a endeutar-se. És el màxim que vostès han estat capaços d'arrencar del Govern espanyol, que ens transfereixin l'endeutament? Això és el que ens han explicat.

Per tant, massa interrogants i massa certeses. Tenim alguns interrogants, però també tenim algunes certeses. Primer, el Pla d'infraestructures per millorar la xarxa és insuficient; segon, el material mòbil que vostès hauran de gestionar és el més obsolet de tot el conjunt de l'Estat espanyol, i tercer, Renfe ha decidit incrementar les tarifes de transport públic l'any que ve un 5 per cent, de rodalies i de regionals. «Ho ha de fer la Generalitat? Que paguin els catalans.» Aquest és, una mica, el panorama. Conseller, expliqui'ns, doni'ns els detalls

exactes d'aquesta negociació, que creiem que ha estat una negociació que perjudica greument i intensament els interessos de la ciutadania de Catalunya.

Segon paquet: aeroport. En aquest Parlament ens dediquem a fer molta gesticulació, i al PSC li encanta la gesticulació, i a Esquerra li encanta la gesticulació, a Iniciativa també. Són tan audaços –tan audaços–, que fins i tot a través d'una llei... I aquí la pega és que no hi sigui el senyor Domingo, que té dots profètics. Deia... Miri, el senyor Domingo. (*Remor de veus*). El buscava al que tècnicament se'n diu «el gallinero»; no, està aquí, està ben bé al mig. El senyor Domingo deia: «Compte, perquè incorporant aquesta disposició addicional, quan s'acabi l'any, segur que algú de Convergència i Unió els demanarà explicacions.» Saben què demanàvem? A través d'una llei, d'una llei votada per amplíssima majoria en aquest Parlament, dèiem: «Abans que s'acabi l'any, transferència dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell.» N'han sentit a parlar? Oi que no? Nosaltres tampoc.

Segon, que en l'òrgan rector de l'aeroport de Barcelona hi hauria una majoria determinant de les institucions catalanes. El ministre Blanco, l'home de les grans abraçades, l'home de les grans promeses, ara vol posar sobre la taula un nou model de gestió aeroportuària de l'Estat, que s'assembla extraordinàriament al que posava sobre la taula l'actual eurodiputada –està molt bé a Brusselles–, la senyora Magdalena Álvarez. Molt pocs canvis. Què diu el senyor Blanco? Diu: «Separarem navegació aèria de gestió aeroportuària.» D'acord. «Es crearà una societat matriu que substituirà AENA per a la gestió dels aeroports, amb un 70 per cent de presència de l'Estat, un 30 per cent de la iniciativa privada.» Les comunitats autònomes no hi són. «Els aeroports singulars» –l'aeroport de Barcelona– «tindran una gestió individualitzada, però el 51 per cent serà d'AENA», serà d'aquesta societat espanyola, el 51 per cent, i, de fet, les comunitats autònomes, la Generalitat de Catalunya o els ajuntaments tindran una posició minoritària –minoritària.

I el dilema és molt senzill, senyor conseller: o majoria determinant, que és el que ha aprovat aquest Parlament, o minoria de bloqueig; o capacitat per liderar i per dibuixar un model propi de gestió aeroportuària per a l'aeroport de Barcelona, o simplement una mínima capacitat de frenar, de matisar allò que es decideix des de Madrid. Perquè qui farà el pla director, qui elaborarà els pressupostos, qui dibuixarà els plans estratègics, comercials i de promoció, qui farà la proposta de taxes i tarifes, qui dibuixarà els *slots*, serà AENA, i la Generalitat de Catalunya com a molt podrà dir si hi està d'acord o no. O majoria determinant o minoria de bloqueig; o lideratge o, novament, una expressió dramàtica de la resignació d'un govern que se supedita.

I aquesta és la percepció que va transmetre ahir el president de la Generalitat. I aquí trenco una llança a favor seu, sí, sí. El senyor Nadal diu que això és un mal acord, però el president de la Generalitat, que ens fa l'efecte que mana una mica més que vostè aquí, en aquest Govern, diu que ja hi està d'acord –diu que ja hi està d'acord. Per tant, escolti'm, aquí el que s'està és tren-

cant elements bàsics de consens. I dels tres aeroports petits ningú no en parla. No són ni capaços d'aconseguir arrencar la transferència de l'aeroport de Sabadell, i de Reus i de Girona ni en parlen. Aquest és el balanç, i és un balanç bastant galdós.

Avui vostès, a finals d'aquest any, no només incompleixen una resolució d'aquest Parlament, una moció d'aquest Parlament, sinó una llei d'aquest Parlament. I ens temem una altra vegada el pitjor: que la seva subordinació al PSOE, novament, impedirà que Catalunya tingui la capacitat de decidir –i aquest és l'element bàsic, de decidir– sobre qüestions essencials, estratègiques per al desenvolupament econòmic d'aquest país, per a la cohesió social d'aquest país...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...per al futur ambicions d'aquest país.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em sorprèn molt que el diputat Rull, sent –suposo, vull suposar– un lliberal en tota regla, hagi fet una intervenció tan radicalment dogmàtica; dogmàtica, però alhora carregada de trampes dialèctiques, no trampes, sinó trampes dialèctiques. La trampa dialèctica principal és: «Vull provocar el conseller, l'he de provocar, l'he de posar en evidència davant de la cambra, que ha fet una mala negociació. Li diré quin és el meu diagnòstic» –el seu–, «faré el dibuix del que han fet fins ara i retòricament li diré “però ara té la gran oportunitat d'explicar-nos què és el que han fet”...» Però si segons vostè ja ho ha dit!, ja ha prejudicat el resultat des del seu punt de vista. És tan dogmàtic, tan poc lliberal, que no obra ni tan solament l'escletxa, la possibilitat que allò que hagi passat i estigui passant i acabarà passant a partir de l'1 de gener sigui diferent del guió preestablert que vostè i, amb vostè, Convergència i Unió tenen prefixat per tal d'intentar demostrar que, ara que arriba una transferència important, molt important i ben feta i ben plantejada, resulta que del que es tracta és no pas de celebrar que la transferència arribi i culmini amb un bon resultat, sinó que del que es tracta és de minimitzar-la i reduir-la a la mínima expressió, perquè quedi clar que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet una cosa, en fi, d'estar per casa i que hauria d'haver fet una altra cosa radicalment diferent.

Hi ha encara un altre dogmatisme, molt poc lliberal, que és adreçar-se als ciutadans que ens escolten o que ens estan mirant, no els que omplen la tribuna, sinó els que

ens veuen a través de la televisió, i dir-los: «Els ciutadans de Catalunya esperen en aquests moments que les vies, que els trens, que els treballadors, que tot passarà a ser de la Generalitat.» Clar, i on està escrit que en un context de liberalització del sistema ferroviari europeu, en un context d'unes directives europees que justament posen en evidència la Llei ferroviària espanyola, resulti que ara allò que s'hauria d'esperar del resultat d'aquesta negociació fos justament el contrari de la direcció a què ens porta tota la normativa europea.

De fet, jo tinc la impressió que vostès es presenten en aquest debat amb una enorme confusió i amb la inquietud de saber que està passant alguna cosa i que acabarà passant, que passarà bé, que no passarà en els termes que vostès tenen previstos i que aquest resultat positiu, que es concretarà a partir de l'1 de gener, vostès el voldrien d'una altra manera.

Anticipo abans de fer el meu argument, no el seu, anticipo una cosa, ja ho he dit unes quantes vegades: que ningú no esperi l'1 de gener cap miracle, que ningú no esperi que en cent dies, justament, el que farem serà precisament començar el primer dia canviant una ce per una erra i dedicar-nos simplement a col·locar adhesius en els trens dels quals es farà càrrec el Govern de la Generalitat de Catalunya. Tot plegat és força més seriós del que vostè, vostè i els que l'acompanyen i l'assessoren estaven prejudicant.

I, per altra banda, vostè parteix també d'un altre supòsit que neix de la seva permanent suspicàcia pel que fa a les relacions institucionals entre governs. Nosaltres, abans de fer-nos-en càrrec i assumir-ne les competències, mantenint l'operador que està en exercici de les seves funcions, havíem d'anar a parlar amb els treballadors i treballadores de l'empresa? Però on s'és vist, això, on s'és vist? És a partir del dia 1 que hi parlarem, i en els termes en què creguem que hi hem de parlar, justament –justament– perquè no hi ha, a partir del dia 1, cap canvi de l'empresa titular dels serveis operatius, tot i que hi ha un canvi radical –radical– en la titularitat de l'autoritat ferroviària.

I anem a la línia argumental. Punt primer, el d'abans de tot, el que segons vostè no hem treballat i no figura enlloc, punt primer: la setmana que ve, o el 22 o el 23, es reuneix la Comissió Mixta d'Assumptes Econòmics i Fiscals i valorarà el servei a transferir, com a condició prèvia, necessària, en qualsevol transferència de les previstes a l'Estatut. Primer, per sobre de tot, abans que re, valoració. I una valoració que no serà simplement dir: «Aquí teniu el contracte programa»; serà la valoració del conjunt dels temes a transferir, i específicament els diners per fer front als costos d'explotació d'un servei ferroviari de rodalies amb tota la seva complexitat.

Segon, la setmana següent, previsiblement el 29 de desembre, es reunirà la Comissió Mixta de Transferències.

Tercer, el 30 de desembre es reunirà el Consell de Ministres, i previsiblement el Consell de Ministres aprovarà el Reial decret de la transferència.

Quart, molt previsiblement el 31 de desembre el *Butlletí Oficial de l'Estat* publicarà aquest Reial decret, i

l'1 de gener de 2010, exactament tal com estava previst, el Govern de la Generalitat de Catalunya passarà a ser l'autoritat ferroviària competent en els serveis de rodalia de Barcelona. I queda també clar en tota la documentació que ara passaré a comentar-li que el fet que es tanqui una transferència parcial amb relació a les previsions de l'article 169.1 de l'Estatut no vol dir que es doni per tancada la negociació; vol dir que es dona per tancada una primera part de la negociació, i que en aquesta negociació parcial no hi ha cap renúncia per part del Govern de la Generalitat ni a la mitja distància ni als trens regionals, sinó tot el contrari: hi ha una voluntat política clara d'anar avançant i de fer-ho de tal manera que contràriament al seus desitjos –als seus desitjos– l'operació sigui un èxit, i al cap d'uns mesos d'haver-nos fet càrrec del servei de rodalies de Barcelona, els ciutadans de Catalunya sàpiguen i s'hagin pogut adonar que en el canvi de la titularitat pel que fa a la gestió i a la titularitat del servei i a l'assumpció de l'autoritat ferroviària, hi ha un canvi qualitatiu en la prestació del servei. En la mateixa prestació del servei, en la comunicació, en la informació, en el contacte, en les relacions amb el ciutadà.

De tal manera que, la setmana que ve: acord de valoració del traspàs, amb mecanismes d'actualització, amb mecanismes de negociació d'un nou contracte programa, i amb mecanismes d'assumpció, per transferència dels recursos, del dèficit d'operacions, les amortitzacions de les inversions i el conjunt de les despeses financeres. Cost del contracte programa, més tot això. És a dir, valoració del traspàs, cost del contracte programa més tot això.

Segon: acord Ministeri de Foment - Departament de Política Territorial i Adif per a la utilització compartida de la capacitat de la xarxa, per a l'habilitació de la Generalitat de Catalunya com a empresa, com a entitat que pot utilitzar la xarxa, per a l'adjudicació de la capacitat, per a la programació conjunta dels solcs, per a les condicions d'accés a la xarxa, per als serveis de les estacions amb un conveni addicional, fillola d'aquest, Adif - Renfe - Generalitat de Catalunya, per al dret d'ús de la capacitat. I amb una comissió de seguiment per controlar tot això, i una proposta a negociar durant tot aquest període pel que fa a la possible transferència de la gestió de totes les estacions que té Adif avui a Catalunya.

Tercer: un conveni entre el Ministeri de Foment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i Renfe, en el qual es concreta l'acord per a la subrogació de la Generalitat en el contracte programa que l'Estat té amb la companyia Renfe, i amb totes les facultats que l'Estat exerceix sobre Renfe amb relació a la part que afecta el sistema de rodalies Catalunya.

Quart: un conveni entre la Generalitat de Catalunya i específicament Renfe operadora.

I, finalment, un reial decret de traspàs, que és el que culmina tot el procés iniciat en la valoració, en què s'especifica clarament que tot això és sens perjudici de les actuacions que s'han de desenvolupar pel traspàs dels altres serveis ferroviaris competència de la Generalitat

de Catalunya, d'acord amb les previsions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo ara mateix dient que més enllà del dogmatisme d'un presumpte liberal que voldria donar per fet i prejutjar quin és el resultat de la transferència, tots els documents estan a punt, no hi ha res de les previsions catastrofistes que feia el senyor Rull, i a partir de l'1 de gener els ciutadans de Catalunya que esperen el que esperen s'adonaran que aquest és un govern prudent, un govern que és capaç d'assumir gradualment aquesta competència, i que farà, no pas per les formes sinó pel fons, que els ciutadans de Catalunya es comencin a adonar que han canviat moltes coses.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula per al seu torn.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamento..., liberal potser no massa, més aviat socialdemòcrata... (*Rialles.*) Sí, sí, sí. Aquesta és la gràcia que té Convergència Democràtica, doncs, que en el seu interior hi ha una diversitat, una pluralitat de sensibilitats. Per tant, conseller, doncs, ja sap on podem discrepar i on ens podem trobar. A mi m'agradaria trobar-lo a vostè en l'ambició nacional, que em sembla que és el que ens mou a tots plegats a fer política..., de fer política aquí.

Dels aeroports, el conseller Nadal no en parla. Home, és un home prudent, li ho he de reconèixer –li ho he de reconèixer–, perquè a aquestes alçades haver de parlar d'aeroports, haver de parlar de, novament, aquesta resignació constant i permanent i aquest... Sap quant temps fa que estan arrossegant el tema dels aeroports? L'any 2007, el president de la Generalitat, que no és tan prudent com vostè en aquests temes i que és més generós, encara que no sigui excessivament eloqüent, però és més generós en les declaracions, deia que el tema ja estava pràcticament tancat, que l'aeroport de Barcelona seria controlat per Catalunya.

Nosaltres ja vam començar a veure que les coses anaven malament –m'avanço– quan en el Pacte nacional d'infraestructures, que també el va signar Esquerra Republicana, havia desaparegut el concepte «majoria». Vostès només parlen d'una posició determinant de la Generalitat de Catalunya, inaudit que ahir el senyor Joan Puigcercós digués: «No, no, és que el Pacte nacional d'infraestructures diu “majoria determinant”». No, no, el Pacte nacional d'infraestructures no diu «majoria determinant», diu «posició determinant», minoria de bloqueig.

Vostès mateixos s'han tallat les ales i li han servit amb safata de plata, al ministre Blanco, novament, perpetuar un sistema aeroportuari en el qual Catalunya és la perifèria i Madrid és el centre. Catalunya és la perifèria i

Madrid és el centre. I, a més a més, amb el risc evident que l'aeroport de Barcelona s'acabi convertint, especialitzant en un aeroport de vols de baix cost, i aquesta és la seva responsabilitat.

Aquesta, senyor conseller, és la seva responsabilitat. I amb relació també a rodalies, vostès tenen dues eines: un nou estatut que diu moltes coses, i vint-i-cinc diputats a Madrid. Un nou estatut i vint-i-cinc diputats a Madrid. Sí, sí, Convergència i Unió, amb setze diputats a Madrid va aconseguir el control dels ports de Barcelona i Tarragona, amb setze diputats, però amb ambició nacional –setze diputats i ambició nacional. (*Veus de fons.*) Amb vint-i-cinc diputats... Sí, sí, no s'esverin, no s'esverin... Amb vint-i-cinc diputats, però actitud de resignació, escolti'm no aconsegueixen el tema. Quina és la diferència? L'Estatut ens dóna molt marge, senyor conseller.

Amb relació a Adif, l'Estatut ens permetria negociar la transferència de les línies interiors a Catalunya perquè les pogués gestionar la Generalitat. Parèntesi: sap quin és l'èxit de Ferrocarrils de la Generalitat? També un èxit del qual vostè es pot sentir molt intensament satisfet, és que Ferrocarrils de la Generalitat controla la via, infraestructura i operador. Aquest és el tema, la mateixa Administració. L'Estatut ens donava aquest marge i ens permetia negociar l'encomana de gestió a la resta d'infraestructures. Vostès hi han renunciat. Si haguessin tingut ambició nacional no s'haurien resignat simplement a subrogar-se amb un contracte programa fins l'any 2012. Aquest és el problema. Durant els dos propers anys vostès faran simplement d'observadors i hauran de donar la cara, i potser algú altre haurem de donar la cara per totes aquelles decisions, a vegades incorrectes, que no podem prendre directament de Catalunya.

I vostè ha ensenyat una mica quina és la seva actitud. I és veritat. Escolti, nosaltres no qüestionem la liberalització, no. El que volem és liberalitzar des de Catalunya mateix, que això és el que ens permet la normativa europea, i això és el que també ens permet la llei espanyola i la llei catalana. Aquest és l'element de resignació.

Ens ha parlat de moltes comissions. Escoltin, si han de valorar el traspàs, no ho facin com la línia de la Pobla, si us plau, perquè va ser una negociació tan absolutament desastrosa que en aquests moments la Generalitat s'ha hagut de fer càrrec de tot el dèficit que hi ha. Però respongui'm molt ràpidament: quan en el nou sistema de finançament –aquest mal sistema de finançament– vostès fan una referència concreta al sistema de funcionament de rodalies, què van pactar, aleshores? Què van pactar?

Quan vostès estan negociant a Madrid i Madrid els diu que Renfe no tindrà una transferència per poder fer front als dèficits d'exploació, escolti, quina és la seva actitud, quina és la seva reacció davant d'això? Han renunciat a tenir instruments absolutament importants i transcendents, i, per altra banda, tot el paquet econòmic queda curt.

Vostè ens ha donat molts elements de moltes reunions, molta formalitat però poc contingut. Expliqui exacta-

ment, ara i aquí, quins són els recursos concrets, a quinze dies de la transferència, quina és la dotació concreta, com a mínim, que la Generalitat de Catalunya creu que és imprescindible per poder gestionar adequadament, o com a mínim per ser testimoni de la gestió que facin uns altres durant dos anys i no prendre mal. Aquesta és la seva obligació avui i aquí.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. El dia que em vaig fer càrrec de la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques vaig intentar buscar l'ambició nacional en el Port de Barcelona i no la vaig saber trobar. No hi era. No hi era en cap dels seus extrems, des del director, passant pel president i continuant per la composició en aquell moment del consell d'administració, i això que la vaig buscar amb intensitat, allò, amb vigor nacional, amb ganes de dir: «A veure si és veritat que des d'una certa gestió socialdemòcrata del Port de Barcelona, i amb ambició nacional, trobes de veritat la concreció de l'ambició nacional que Convergència i Unió ha aplicat a la gestió del Port de Barcelona.» No la vaig trobar. N'hi ha més ara que no pas la que hi vaig trobar el dia que jo hi vaig entrar, li ho asseguro. Ambició nacional al sistema portuari català, n'hi ha més ara que fa sis anys al Port de Tarragona, al Port de Barcelona i a tot el sistema dels ports de Catalunya.

Segon, vostè diu: «Vostès porten molts anys i què han aconseguit?» Escolti, molt més que no pas allò que vostès havien aconseguit fins ara. Fins al moment que tocava, molt més. I en aquests moments, li ho torno a dir, el detall de quants diners i per a fer què, com un mínim garantit per tal de fer-nos càrrec del servei de rodalies de l'àrea de Barcelona és el que es coneixerà, no avui, sinó el dia que la comissió mixta d'affers econòmics i fiscals es reuneixi i posi damunt de la taula en quant es valora el contracte programa, i en quant es valora l'assumpció de la responsabilitats pel que fa al dèficit d'exploació, càrrega financera, amortitzacions, interessos, etcètera, que el Govern de l'Estat, diu el Govern de la Generalitat de Catalunya: «Jo ho posaré i t'ho donaré perquè tu hi facis front».

La Generalitat de Catalunya podrà assumir una gestió efectiva del servei de rodalies de Barcelona amb plenes garanties econòmiques perquè no només ens fem càrrec de la subrogació estricta del contracte programa, que és notòriament insuficient sinó totes les dotacions necessàries i complementàries per tal de fer que el servei sigui efectivament eficient.

I ho anirà sent, amb dificultats... Pensin que els primers mesos, per exemple, la pròpia tasca d'aplicació del pla de rodalies significa obres per a la instal·lació de catenària rígida en el sistema de rodalies, que alguna línia haurà de ser tancada. Momentàniament, però això forma part, justament, de l'aplicació del servei de rodalies.

I per això ens n'hem d'anar i amagar-nos i dir «ja ho farem d'aquí a un temps», o al revés... De quina manera donarem la cara? Doncs fent-nos càrrec, efectivament, d'un bon sistema de gestió, que anirà derivant en una relació amb els usuaris radicalment diferent –radicalment diferent.

Pel que fa a l'atenció, pel que fa a la informació, pel que fa a la gestió de les incidències i pel que fa a la pròpia organització del servei. Sense anar més lluny: començant per un fet elemental, que és que les respostes a les queixes dels usuaris del servei de rodalies, no es produïxin des d'un *call center* de Sevilla. Així de senzill!

Comença un canvi radical de mentalitat i estructura del sistema ferroviari de Catalunya i també de l'operadora, que, com que passarà a tenir un amo nou i diferent, haurà d'adaptar-se a les exigències i a les reclamacions que li formularà el nou propietari del sistema ferroviari, que li dirà que hi ha una sèrie de coses que no es poden fer de la manera que les estaven fent fins ara. Simplement perquè de la pròpia negociació de la transferència es desprèn, amb tota claredat, que hi ha d'haver –que hi ha d'haver, clarament– un sistema de gestió des d'aquí, amb una unitat de negoci específica, radicalment diferent de la que ha existit fins ara. Amb nomenament del director, amb una estructura directiva, amb una comissió mixta per gestionar el servei de rodalies de Catalunya diferent de tota l'estructura massa compartimentada que Renfe ha aplicat fins ara.

I acabo, senyor president, en un minut. Pel que fa als aeroports, estic d'acord amb vostè en una cosa –en una cosa–: la concentració excessiva de tots, fins i tot de la societat civil catalana, en l'aeroport del Prat, ens ha momentàniament distret d'un objectiu que era més fàcil i més prioritari, que era Reus, Girona i Sabadell. D'acord. Ara bé, pel que fa a l'aeroport del Prat, probablement no hi arribarem en una setmana, en quinze dies, en tres setmanes, però la posició del Govern de la Generalitat en la societat de gestió individualitzada de l'aeroport de Barcelona que es crearà serà prou determinant amb el seu vot de qualitat per tal de condicionar totes les decisions que afectin el nomenament del director, el pla director, els pressupostos d'explotació i capital, les estratègies de relació i captació de nous clients, les normes de contractació i els plecs de clau-

sules de les concessions dins de l'espai aeroportuari, els preus privats...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...la proposta de taxes i les franges horàries dins de l'aeroport.

Tot això seran elements determinants condicionats, dirigits, controlats pel Govern de la Generalitat de Catalunya en la societat de gestió de l'aeroport de Barcelona. I mai, mai, mai, mai com ara el Govern de la Generalitat de Catalunya en una competència que és de l'Estat...

El president

Honorable conseller!

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i una titularitat que és de l'Estat passarà a assumir un paper dirigent i de lideratge per fer de l'aeroport de Barcelona l'aeroport contrari al model que vostès estan explicant i que no és veritat que és el que nosaltres estiguem construint.

L'aeroport del Prat serà tota una altra cosa. I justament...

El president

Honorable conseller!

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i justament –acabo de seguida–, l'aeroport de baix cost seran els altres per voluntat política expressa del Govern de la Generalitat de Catalunya, precisament per impedir que ho sigui l'aeroport del Prat.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i set minuts.